

BUTLLETÍ OFICIAL

BISBAT DE MENORCA

Anys 2022- 2023

12 de març 2022 / 22 d'abril 2023

*La diòcesi de Menorca té l'honor de convidar-vos a
l'Ordinació Episcopal i Presa de Possessió de*

MONS. GERARD VILLALONGA HELLÍN

*que serà presidida per l'Excm. i Rvdm. Mons. Bernardito Auza,
Nunci Apostòlic de Sa Santetat a Espanya,*

i que tindrà lloc el proper 22 d'abril a les 11:30 hores a la Catedral de Menorca (Ciutadella)

Es prega confirmar assistència. Telèfon 971 380343 / vicari general@bisbatdemenorca.org

BUTLLETÍ OFICIAL

BISBAT DE MENORCA

Anys 2022- 2023

12 de març 2022/ 22 d'abril 2023

Imprimeix: Gràfiques Menorca - Editorial Menorca, S.A.

Dipòsit legal: ME-283/1992

Fotografia portada: Presa de possessió de Mn. Gerad Villalonga Hellín
com Administrador diocesà de Menorca (Foto: Toni Barber)

SUMARI

ELLECCIÓ DE L'ADMINISTRADOR DIOCESÀ INICI DEL PERIODE DE SEU VACANT..... 5 – 9

Carta al Excmo. y Rvdmo. Nuncio de Su Santidad

Jurament de fidelitat

Carta al Excmo. y Rvdmo Sr. D. Antonio Cañizares Llobera,

Cardenal Arzobispo Metropolitano de Valencia

Carta del Secretario de la Conferencia Episcopal

Salutació al Poble de Deu que peregrina en Menorca...

ESCRITS.....	9 - 43
HOMILIES.....	44 - 85
DECRETS I NOMENAMENTS	85 - 89
14/2/23 BISBE ELECTE	90 - 106
ESCRITS.....	97 - 99
HOMILIES.....	99 - 105

las personas? Parece que estamos derrotados, pero si miramos a Cristo aun podremos ayudar a tantos, y esa energía es la que le suplicamos en este día y tiene una invocación propia: ¡Ven Espíritu Santo y confórtanos!

También en nuestro camino, vivimos con tantas personas que necesitan apoyo; el Papa Francisco presenta a la Iglesia como un hospital de campaña. No tengamos miedo de olvidarnos de nosotros, de atender a los demás, de intentar curar sus heridas, ciertamente no podemos ocupar el lugar de Cristo pero, iluminados y guiados por él, podremos dejar que el Espíritu Santo haga obras grandes, donde parece que todas son dificultades. Finalmente nos encontramos hoy antes dilemas morales y sociales difíciles de afrontar. Como recuerda el Papa, estamos viviendo un cambio de época, y esto hace que muchas de las sabidurías que utilizamos hasta ahora, debamos repensarlas, no cancelarlas o eliminarlas. Se trata en primer lugar de escuchar de nuevo la Palabra de Dios en relación con el camino de escucha de los hombres y mujeres de nuestro tiempo. Es lo que llamamos “acompañar a los demás”, no simplemente para consolar, sino también para descubrir la llamada de Dios que nos pide en estos momentos. Esto dará lugar a una nueva sabiduría que une la fe y la vida, que no separa el Evangelio de los grandes problemas y acontecimientos, que realiza aquella antigua característica de los cristianos del principio: nada humano no es ajeno.

Queridos hermanos, vamos pues a continuar la celebración, estemos atentos a las oraciones y a los ritos que realizaremos y hagámoslo desde el corazón, pues en todo ello es el Señor quien quiere renovar hoy por su Espíritu nuestra consagración bautismal y también la ministerial propia de los sacerdotes. Que todo esto sea la mejor preparación para la celebración del ministerio pascual en el que tendremos el gozo de celebrar la ordenación de vuestro nuevo Obispo, que será ungido con este santo óleo que hoy consagramos. Una buena noticia, una buena oportunidad para vivir como cristianos aquí y ahora. Amén.

La oración de la Misa recoge todas estas dimensiones, estas realidades que hemos señalado. Nos conviene recordarlas: *“O, Dios, que por la unción del Espíritu santo constituiste a tu hijo Mesías y Señor, concede, propicio, a quien hiciste participe de su consagración, ser testigos de la redención en el mundo.”* ¿Qué os parece hermanos? Esta es nuestra vocación, esta es nuestra misión, cierto que vivimos en un mundo difícil que parece que está sordo ante la Palabra de Dios o que únicamente recuerda los momentos oscuros de la vida de los cristianos y olvida que, en medio de todas estas realidades, siempre brilla la luz de Cristo y es a él a quien estamos llamados a seguir y a hacer presente contando con nuestra propia debilidad, y con el combate que siempre será ser cristiano.

Pero en esta Misa crismal hay más, se trata del ministerio del Obispo y de su presbiterio, que renovará ante el Obispo sus promesas sacerdotales, volverá a proclamar ante de nosotros y en presencia del Señor que quiere unirse fuertemente a Cristo y configurarse con él, y así ser servidor del pueblo de Dios, y permanecer como fieles dispensador del Evangelio, y así desempeñar fielmente el ministerio sacerdotal representando a Cristo cabeza y pastor, movidos únicamente por el amor a los hermanos. Esta renovación reclama la oración de todo el pueblo de Dios para que nunca falten pastores en nuestra diócesis y para que ellos puedan cumplir sus promesas, pero también os pediré una oración por el Obispo, por mí en este caso, y por el que será vuestro Obispo, D. Gerardo, para que, fieles al ministerio apostólico que el Señor nos ha confiado, seamos imagen, cada vez más viva y perfecta, de Cristo sacerdote, buen pastor, maestro y siervo de todos. Siempre será necesaria esta oración, porque nadie que ha sido llamado al ministerio apostólico pueda atribuirse méritos, sino que con humildad siga caminando en pos de Cristo para la vida del pueblo de Dios y de todos los hombres.

En esta hora una palabra a mis hermanos sacerdotes aquí presentes y con ellos también a mí mismo que, aunque Obispo emérito, llevaré adelante mi misión, mi ordenación sacerdotal para siempre. Vivimos tiempos marcados por una tentación de derrota, somos conscientes de nuestras limitaciones y necesitamos como tantas veces recuerda el Papa Francisco, una renovación misionera de la Iglesia, pero ¿cómo será posible esto, sin un ardor de la fe, si no nos dejamos llevar por la fuerza del Espíritu, si no tocamos las heridas de

ELLECCIÓ DE L'ADMINISTRADOR DIOCESÀ INICI DEL PERIODE DE SEU VACANT

**Excmo. y Rvdmo. Sr. D.
Bernardito Auza
Nuncio Apostólico en España**

Excmo. y Rvdmo. Sr.:

Tengo el honor de comunicarle que en la reunión del Colegio de Consultores de la Diócesis de Menorca, que ha tenido lugar esta mañana a las 11.30 h., en la Curia diocesana de Menorca, he sido elegido Administrador Diocesana y, después de aceptar la elección, he hecho la profesión de fe, a norma del canon 833, 4º, delante del Colegio de Consultores.

Para que conste a los efectos oportunos.

Ciudadella de Menorca, 15 de marzo de 2022

Gerardo Villalonga Hellín

JURAMENT DE FIDELITAT

Jo, **GERARD VILLALONGA HELLÍN** en assumir L'ofici d' Administrador Diocesà de la Diòcesi de Menorca, promet mantenir-me sempre en comunió amb l'Església catòlica, tant en el que expressi de paraula com en la meua manera d'obrar.

Compliré amb gran diligència i fidelitat les obligacions a les que estic compromès amb l'Església tant universal com particular, en la qual he estat cridat a exercir el meu servei, segons el que estableix el dret.

En l'exercici del ministeri que m'ha estat confiat en nom de l'Església, conservaré íntegre el dipòsit de la fe i el transmetré i explicaré fidelment, evitant, per tant, qualsevol doctrina que li sigui contrària.

Seguiré i promouré la disciplina comuna a tota l'Església, i observaré totes les lleis eclesiàstiques, sobretot aquelles contingudes en el Codi de Dret Canònic.

Amb obediència cristiana acataré el que ensenyin els sagrats pastors, com a doctors i mestres autèntics de la fe, i el que estableixin com a guies de l'Església, perquè l'acció apostòlica que he d'exercir en nom i per mandat de l'Església, es faci sempre en comunió amb ella.

Que així Déu m'ajudi i aquests sants evangelis que toco amb les meves mans.

A la Cúria diocesana de Menorca, 15 de març de 2022

Gerard Villalonga Hellín

Excmo Emm. y Rvdmo. Sr. D. Antonio Cañizares Llobera
Cardenal Arzobispo Metropolitano de Valencia

Excmo. y Rvdmo. Sr.:

Tengo el honor de comunicarle que en la reunión del Colegio de Consultores de la Diócesis de Menorca, que ha tenido lugar esta mañana a las 11.30 h., en la Curia diocesana de Menorca, he sido elegido Administrador Diocesano y, después de aceptar la elección, he hecho la profesión de fe, a norma del canon 833, 4º, delante del Colegio de Consultores.

Para que conste a los efectos oportunos.

Ciudadella de Menorca, 15 de marzo de 2022

Gerardo Villalonga Hellín

de Cristo en la historia, el Templo del Espíritu Santo, no una simple organización social, caritativa, como a veces se afirma. El santo crisma es precisamente el signo e instrumento de esa presencia, y ser ungido por el, es una manera de actualizar la unción que Cristo recibió en su Bautismo. De esta manera el crisma renueva en nosotros la imagen de Cristo, el ungido por el Espíritu, y por ello también somos enviados a anunciar la buena nueva de la salvación, e invitados a participar de la Eucaristía, y así ser testigos de la fe en la Iglesia y en el mundo, y esto es algo propio de todos los cristianos.

Hoy, cuando tanto se habla de una Iglesia sinodal, estamos hablando no de un simple modo de organización de la Iglesia, sino de un estilo de vida que quiere hacer realidad nuestra condición de discípulos y misioneros, de pueblo sacerdotal, de nación consagrada para proclamar ante el mundo las maravillas de Dios.

Hoy, tanto la primera lectura del profeta Isaías como el Evangelio, nos presentan a Jesús como Mesías y Señor, pues ha sido ungido por el Espíritu Santo, realizando así la promesa hecha por Isaías:

“El Espíritu del señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la Buena Noticia a los pobres, para curar a los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar un año de gracia del Señor.” (Lc 4,18-19)

Pues es el mismo Jesús quien, en la sinagoga de Nazaret, proclama que esta promesa se cumple en él y ahí hace suyo este anuncio, mostrando que éste es el corazón de su Evangelio. Es un texto semejante a la proclamación que hace Jesús en el Evangelio de San Mateo, cuando habla en el sermón de la montaña: él ha venido para liberar, para sanar, para transformar. Y esta realidad sigue cumpliéndose hoy a través de la unción que los cristianos recibimos en el Bautismo y Confirmación, a través del óleo consagrado, o crisma, y en la que se pide al Señor que, por la fuerza del Espíritu, *“haga que este crisma sea sacramento de la plenitud de la vida cristiana, para todos aquellos que van a ser renovados por el baño espiritual del bautismo... haz que los consagrados por esta unción, libres del pecado y convertidos en templo de tu divina presencia, exhalen el perfume de una vida santa; que fieles al sentido de la unción vivan según su condición de reyes, sacerdotes y profetas.”*

HOMILÍA MISA CRISMAL
(Pronunciada por el Excmo. y Rvdm. Sr. D. Javier Salinas,
obispo auxiliar emérito de Valencia (Menorca, 5 de abril de 2023))

Doy gracias a Dios por estar con vosotros para compartir esta celebración de la Misa crismal a la que he sido invitado por vuestro Obispo electo Mons. Gerardo Villalonga, a quien manifiesto mi aprecio y reconocimiento, que ahora es vuestro administrador diocesano.

Os saludo a todos con estas palabras del Apocalipsis que hemos proclamado y que es el saludo que mejor nos identifica como cristianos.

Gracia y paz a vosotros | de parte del que es, el que era y ha de venir; (...)| Al que nos ama, | y nos ha librado de nuestros pecados con su sangre, y nos ha hecho reino y sacerdotes para Dios, su Padre. (Ap 1,4;6)

La celebración de la misa crismal pone de manifiesto la realidad más íntima de la Iglesia, hace visible quien es el pastor que guía la Iglesia, que por la fuerza del Espíritu Santo nos conduce hacia el Padre y hace de todos nosotros su pueblo santo. Tantas veces hablamos de la Iglesia como de una realidad social, una institución, y lo es, pero su secreto más hondo únicamente se revela cuando nuestros ojos y nuestros oídos prestan atención a la Palabra de Dios y a los signos de su presencia que él ha dejado en su Iglesia, y que hoy se mostrarán, entre otros, en la consagración del santo crisma y de la bendición de los oleos en el corazón de la celebración de la Eucaristía. Pues no podemos olvidar nunca que esta contiene todo el bien espiritual de la Iglesia, es decir, Cristo mismo, nuestra Pascua.

Celebramos la Misa crismal en las vísperas de la Pascua porque allí está el corazón de nuestra fe, y lo hacemos también en la proximidad de la ordenación de vuestro obispo diocesano, que será quien en el futuro presidirá esta Misa junto con todo su presbiterio y el pueblo de Dios. En ella, la bendición de la consagración del crisma y la bendición de los oleos, ayudan a comprender que el Obispo está vinculado a toda la diócesis y representa a Cristo Cabeza de la Iglesia, que es su Cuerpo Místico especialmente en la celebración del Bautismo y la Confirmación por los que nacimos a la vida cristiana, o por el sacramento del orden que capacita para representar a Cristo en la celebración de la Eucaristía, la penitencia y la unción de enfermos. Una celebración de gran valor que hace ver que la Iglesia es el Cuerpo

Madrid, 15 de marzo de 2022

Ilmo. Sr. D. Gerardo Villalonga Hellín
Administrador Diocesano de Menorca
Obispado de Menorca
c/ Bisbe Torres, 8
07760 CIUDADELA DE MENORCA

Querido amigo:

Al recibir la noticia de su elección nuevamente como Administrador Diocesano de Menorca, le traslado la felicitación del Emmo. señor Cardenal Presidente, de todos los Obispos miembros de la Conferencia Episcopal Española y la mía propia. Pedimos al Señor la gracia del Espíritu Santo y la sabiduría para que pueda servir con acierto a la Iglesia diocesana de Menorca.

Como ya sabe, desde este momento, forma usted parte de la Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española, con voto en todas las cuestiones que se propongan, excepto la aprobación de documentos de carácter doctrinal.

Con frecuencia recibirá los envíos destinados a los señores Obispos.

Aprovecho la ocasión para saludarle con todo afecto en el Señor.

✠ Luis J. Argüello García
Obispo Auxiliar de Valladolid
Secretario General de la Conferencia Episcopal Española

SALUTACIÓ AL POBLE DE DÉU QUE PEREGRINA A MENORCA (15/3/2022)

Hem iniciat un nou període a la vida de la nostra Església diocesana, anomenat “*seu vacant*”. El Col·legi de Consultors m'ha elegit com a Administrador Diocesà. En acceptar aquesta responsabilitat ho faig mogut únicament pel desig de servir, recordant les paraules de Jesús: “no he vingut a ser servit, sinó a servir i donar la meua vida com a rescat per tothom” (Mt 20, 28). Compt amb la vostra pregària per poder dur a terme aquesta missió. Pensa que el més important en aquest temps és la pregària de tots, a nivell personal i comunitari, perquè el Senyor ens enviï com més prest millor un nou Bisbe que guiï aquest “*petit ramat*” com a Pastor propi.

Unes paraules d'agraïment a Mons. Francesc Conesa Ferrer que, des de dissabte passat, és Bisbe de Solsona. Els seus cinc anys a Menorca han estat una benedicció per a la Diòcesi. Seguirem pregant per la seva persona i intencions en aquesta nova missió que l'Església li ha encomanat.

El dret canònic ha encunyat un principi general per a aquest període: “*Seu vacant, nihil innovetur*”, és a dir, que res no es modifiqui durant el període de seu vacant. En circumstàncies semblants, fa set anys, ja vaig explicar que el significat d'aquesta expressió no fa referència a paralització ni immobilitat, sinó a continuïtat. Hi posaré alguns exemples.

Esteim portant a terme la fase diocesana del Sínode dels Bisbes, precisament sobre la “sinodalitat”. Aquest procés, com és natural, seguirà endavant tal com estava programat. Seguirem “*caminant junts*”, aportant els nostres punts de vista i escoltant amb humilitat els altres. D'aquesta manera, participant tots, es veurà reforçada la comunió i ens convertirem en “*deixebles missioners*” d'una Església en sortida, a la llum d'allò que ens inspira l'Esperit Sant en el moment actual.

Finalitzam el quart curs del pla pastoral sota el lema “*Una Església que surt a anunciar l'Evangelí*”. No és moment adequat per emprendre un nou pla pastoral, ja que aquesta missió correspondrà al nou Bisbe. Tot i això, durant la seu vacant podem avaluar el que s'ha dut a terme i reforçar els seus objectius amb algunes accions que podrien programar-se per al proper curs.

Que aquesta contemplació del misteri ens commogui als seus seguidors de Menorca i que l'Esperit Sant susciti també en nosaltres una resposta de fe en Aquell que va oferir lliurement la seva vida per amor, per tal de salvar-nos i que també tots nosaltres ens incorporem a aquest dinamisme d'amor que ens impulsi a fer de les nostres vides una ofrena i una donació total de nostres mateixos en favor de tots i especialment dels més necessitats.

Deixem que Déu escrigui la seva història en les nostres vides, siguem dòcils a l'Esperit com ho fou Jesús, acompanyem-lo en el dolor, amb l'esperança també de participar de la seva resurrecció gloriosa.

Jesucrist no ha fracassat, la seva mort es l'expressió de la gran i definitiva victòria de l'amor infinit del Pare i del Fill vers tota la humanitat. I per això aquest Diumenge de Rams en la Passió del Senyor podem dir tots junts: *Us adoram, Crist i us beneïm, perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.*

I ens ha comunicat: *Des de fa uns anys vaig començar a intuir que potser Déu em cridava a ser i a viure com a prevere. Per açò vaig iniciar un discerniment vocacional dins l'Església per a poder entendre si realment el Senyor em cridava a aquesta vida. Ara visc a un Seminari, lloc on discernim, ens formam i estudiam per a ser capellans.*

Escoltant-lo, ens sorgeixen preguntes: *És coneix avui el que és un Seminari? Els menorquins valoram la vida sacerdotal i la consagrada? Sabem on viuen i què fan els salesians, les germanes franciscanes i les de la consolació, els germans de la Salle, les germanes clarisses i concepcionistes, les filles de la sagrada família i les dominiques, les filles de la caritat i les carmelites, ...*

I conversant amb en Jaume, escoltàvem el què més l'atreu de la vocació sacerdotal. Amb sinceritat s'explana: *És una pregunta difícil, la vida de prevere és molt ample. Per una banda, la consagració a Déu, l'entrega plena a l'Església, la donació de la seva vida, la predicació de l'Evangeli, la celebració dels sagraments, ser signe de la presència de Déu... En definitiva, concep el meu servei sacerdotal com una entrega plena al Poble de Déu seguint al Bon Pastor i col·laborant amb el Bisbe.*

Preguem avui perquè siguem capaços de despertar en les nostres comunitats la vocació que Déu ha donat a cadascú, i preguem molt de ver perquè entre tots sapiguem despertar la vocació sacerdotal que Déu ha dipositat al cor d'alguns.

RESUMEN HOMILIA DIUMENGE DE RAMS DEL BISBE ELECTE A LA CATEDRAL

Aquesta celebració ens situa davant la història de la passió, mort i sepultura del bon Jesús, que té dues lectures:

La història que escriuen els homes, es a dir, un procés judicial que culmina amb una sentència de mort que és executada.

la història que escriu Déu, es a dir, aquest gran misteri de l'amor de Déu cap a la humanitat enviant-nos el seu Fill, i l'obediència filial de Crist per tal de portar a terme la gran obra de la reconciliació.

Havent cessat el Consell Presbiteral i el Consell Pastoral Diocesà, roman com a òrgan consultiu el Col·legi de Consultors que m'ha escollit. Amb ells anirem revisant i programant en línia de continuïtat, tot esperant el nou Pastor. Record que a l'última seu vacant em vaig sentir totalment recolzat per aquest organisme i l'activitat pastoral no se'n va ressentir ni va alentir.

I una preocupació que port al cor: les vocacions sacerdotals. Estic segur que el Senyor ens beneirà amb aquesta gràcia, però hem de preparar el terreny perquè sigui una bona terra on la llavor doni fruit abundant. Aquest camp abonat són les famílies cristianes, les parròquies i les comunitats. Déu no ens abandonarà si vivim i transmetem amb goig la nostra fe i la seva crida trobarà una resposta generosa als joves que la rebim.

Ens posam tots de nou sota la intercessió de la Mare de Déu del Toro, la nostra Patrona.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.**

ESCRITS

DIA DEL SEMINARIO (Diari Menorca 19/3/2022)

¿Qué es el seminario? ¿Quiénes son los seminaristas? ¿Aún hay jóvenes que deseen ser seminaristas?...

El seminario es una institución de la Iglesia que está destinada a formar y preparar a los futuros sacerdotes. Se llaman así las casas donde estos conviven, oran, estudian, pasan sus ratos de ocio... En el seminario reciben una formación integral que va más allá de los estudios eclesiásticos.

Los seminaristas son personas que han sentido la llamada de Dios y se han planteado llegar a ser sacerdotes, para servir a Dios y a los hermanos.

Hay jóvenes que desean ser sacerdotes y que están dispuestos a lo que Dios quiera de ellos. Su decisión libre y comprometida, en unos tiempos que sabemos convulsos y difíciles, nos reafirma en que el Señor procura lo mejor para su Iglesia llamando a aquellos que deciden dejarlo todo por Él y optan por seguirle mediante el ministerio sacerdotal.

Cada año, en la solemnidad de San José celebramos el Día del Seminario. Este sábado 19 de marzo, la celebración nos motiva con un lema «**Sacerdotes al servicio de una Iglesia en camino**». En esta jornada los cristianos estamos invitados a dar gracias a Dios y a pedirle por los seminaristas y mostrarles nuestra cercanía, agradecimiento y colaboración económica para contribuir a los gastos de su plan de vida y de sus estudios.

El lema de este año se ha inspirado en el proceso sinodal en el que está inmersa toda la Iglesia, que ha comenzado con una fase diocesana en la que han podido participar todos los que han querido reflexionar y dialogar en grupos sinodales y aportar y sugerir lo que el Espíritu les ha iluminado.

«**Sacerdotes al servicio de una Iglesia en camino**» porque todos, incluidos, por supuesto, los sacerdotes, estamos en camino, unos junto a otros... Y dos palabras clave: sacerdotes y servicio. ‘Sacerdotes’, pues el Seminario es germen para aprender la vida fraterna, la vida en comunidad; y ‘servicio’, ya que la vocación al sacerdocio implica, con la palabra y con la acción, la tarea apasionante de entregar por amor la propia vida a los demás.

Como cristianos no olvidemos en la celebración de esta jornada:

Pidamos por las nuevas vocaciones, *rogando al dueño de la mies que envíe obreros* a la misma. Insistamos en la necesidad de que – Él no deja de llamar- haya corazones que escuchen su voz y continúen anunciando el Reino.

Roguemos por los formadores de los seminarios, pues su ejemplo y sabiduría muestran a los seminaristas que el camino emprendido vale la pena y que atender al Pueblo de Dios exige una seria preparación humana, cristiana, cultural y teológica, enraizada en la tradición eclesial y acorde con las exigencias actuales.

... Y vivamos este día con el gozo que nos da la convicción del gran regalo que Dios nos hace a través de sus sacerdotes.

Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesana de Menorca.

CUART DIUMENGE DE QUARESMA 19 MARÇ 2023

Aquest quart diumenge de Quaresma ens ofereix un element que enllaça tota la litúrgia de la Paraula: la llum. L’evangeli parla de la guarició del cec de naixement i sant Pau ens crida a viure com els qui som de la llum, ens crida a fructificar en tot tipus d’obres bones. El salmista ens recorda també que el Senyor genera confiança i serenor fins i tot quan passam per barrancs tenebrosos.

Entenguem el significat de la llum: “*L’home viu només l’aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor. Així, el Senyor no escull cap dels set primers dels fills de Jesè, sinò el fill petit, a David.*” (Primera lectura)

Avui la litúrgica ens remarca que Déu no veu, no s’atura a fixar-se en el nostre exterior, en el que aparentam. Ell veu l’interior del nostre cor, la nostra intenció, els nostres anhels i aspiracions. I ens remarca que no hem de tenir por de res “*perquè tenim Déu a prop... La seva vara de pastor ens asserena i conforta*” (salm 22).

El que Jesús espera i vol és que, com ens recorda avui sant Pau: *Visquem d’una manera digna de la vocació que hem rebut*. Espera que no visquem indiferents, superficials. Jesús fins i tot espera que denunciem les obres infructuoses que avui es cometem. Al final ens diu sant Pau: *Sigueu imitadors de Déu com a fills seus estimats. Viviu com a fills de la llum.*

El procés de pas de la foscor a la llum en Crist marca la nostra conducta personal i la de la comunitat cristiana. Hem de descobrir que Jesús ens crida a ser llum. I avui vivim una bona experiència.

Avui, 19 de març, celebrem el Dia del Seminari. Per tal motiu, conversant amb el seminarista Jaume Denclar sobre la diferència que hi ha entre vocació i professió, ens ha expressat: “*Vocació*” és el que Déu et crida per a ser feliç: *matrimoni, vida consagrada (prevere, religiós, religiosa...)*... “*Professió*” és un mitjà de vida.

¡Resurrección de Jesús, puerta abierta a la libertad, la misericordia y el perdón! Fuerza que mueve los cimientos de lo que somos y creemos, impulso que, a pesar de las sombras de nuestra inconsistencia, nadie nos arrebató, proyectando una luz nueva y distinta que nos alienta por dentro, nos proporciona gozo y nos empuja al servicio de los demás.

La Resurrección de Jesús rezuma verdad y evidencia, sobrepasa las coordenadas conocidas de nuestra temporalidad: Jesús de Nazaret, que fue clavado y muerto en una cruz, es el Resucitado. No pertenece al pasado... ¡ÉL VIVE HOY!, hoy mismo y ahora mismo. Por la Resurrección, Dios nos sale al encuentro triunfando sobre la muerte y sus consecuencias: el orgullo, el odio, la injusticia, el pecado... Jesús, por su resurrección, aún a volúntades, concilia esfuerzos y da alas a los que creemos en él...

Es un regalo y aceptarlo supone fe en la centralidad de este Misterio, en nuestra vida concreta y diaria, acogiendo al Espíritu de Jesús que nos convierte en hombres y mujeres resucitados, venciendo lo que mata o debilita. Resucitados en la dinámica del amor y del servicio... Siguiendo a Jesús, su vida y su mensaje, siendo gente de Evangelio, de Buena Noticia, misioneros de la Resurrección por haber encontrado el tesoro escondido, la perla preciosa... con la alegría que brota de la seguridad en la promesa del Señor.

La Pascua es la más profunda convicción de mi vida como cristiano. Hoy y siempre, quiero, como hermano en la fe, conciudadano, vecino y, muy pronto, pastor de la grey de esta querida diócesis, anunciaros esta Buena Nueva, el triunfo de Cristo y, con inmenso gozo y gran responsabilidad, entregarme por entero a esta Iglesia particular de Menorca, mediante el ministerio episcopal que me será otorgado como plenitud de mi sacerdocio.

Os necesito a todos, física o espiritualmente, el día 22 de abril a las 11,30 de la mañana en nuestra Catedral. Os espero y os doy las gracias por todo lo que de vosotros recibo. Me confío a vuestra oración para que sepa corresponder a la fidelidad de Dios y para que sepa servir de todo corazón. ¡Aleluya!

+ Gerard Villalonga Hellín
Obispo electo de Menorca.

CONSAGRACIÓ A L'IMMACULAT COR DE MARIA **(23/3/2022)**

Oh Maria, Mare de Déu i Mare nostra, nosaltres, en aquesta hora de tribulació, recorrim a Vós. Vós sou la nostra Mare, ens estimau i ens coneixeu, res del que ens preocupa se us amaga. Mare de misericòrdia, moltes vegades hem experimentat la vostra tendresa provident, la vostra presència que ens torna la pau, perquè Vós sempre ens portau a Jesús, Príncep de la pau. Nosaltres hem perdut el camí de la pau. Hem oblidat la lliçó de les tragèdies del segle passat, el sacrifici de milions de caiguts a les guerres mundials. Hem desatès els compromisos assumits com a Comunitat de Nacions i esteim traint els somnis de pau dels pobles i les esperances dels joves.

Ens hem posat malalts d'avidesa, ens hem tancat en interessos nacionalistes, ens hem deixat endurir per la indiferència i paràlitzar per l'egoisme. Hem preferit ignorar Déu, conviure amb les nostres falsedats, alimentar l'agressivitat, suprimir vides i acumular armes, oblidant-nos que som custodis del nostre país i de la casa nostra comuna.

Hem destrossat amb la guerra el jardí de la terra, hem ferit amb el pecat el cor del nostre Pare, que ens vol germans i germanes. Ens hem tornat indiferents a tots i tot, menys a nosaltres mateixos. I amb vergonya deim: perdonau-nos, Senyor.

A la misèria del pecat, als nostres cansaments i fragilitats, al misteri de la iniquitat del mal i de la guerra, Vós, Mare Santa, ens recordau que Déu no ens abandona, sinó que continua mirant-nos amb amor, desitjós de perdonar-nos i aixecar-nos novament. És Ell qui us ha lliurat a nosaltres i ha posat al vostre Cor immaculat un refugi per a l'Església i per a la humanitat. Per la seva bondat divina sou amb nosaltres, i fins i tot a les vicissituds més adverses de la història ens conduïu amb tendresa.

Per això recorrim a Vós, truquem a la porta del vostre Cor, nosaltres, els vostres fills estimats que no us cansau mai de visitar i convidar a la conversió.

En aquesta hora fosca, veniu a socórrer-nos i consolar-nos. Repetiu a cadascun de nosaltres: "*Potser no som jo aquí, que som la teva Mare?*". Vós sabeu com deslligar els embolics del nostre cor i els nusos del nostre temps. Posam la nostra confiança en Vós.

Esteim segurs que Vós, sobretot en aquests moments de prova, no menyspreau les nostres súplices i acudiu al nostre auxili.

Així ho vau fer a Canà de Galilea, quan vau afanyar l'hora de la intervenció de Jesús i vau introduir el seu primer signe al món. Quan la festa havia esdevingut tristesa li vau dir: «*No tenen vi*» (Jn 2,3).

Repetiu-ho una altra vegada a Déu, oh Mare, perquè avui hem acabat el vi de l'esperança, s'ha esvaït l'alegria, s'ha aigualit la fraternitat. Hem perdut la humanitat, hem fet malbé la pau. Ens hem tornat capaços de tota casta de violència i destrucció. Necessitam urgentment la vostra ajuda materna.

Acolliu, oh Mare, la nostra súplica.

Vós, estrella del mar, no ens deixeu naufragar a la tempesta de la guerra.

Vós, arca de la nova aliança, inspirau projectes i camins de reconciliació.

Vós, “terra del Cel”, tornau a portar l'harmonia de Déu al món.

Extingiu l'odi, ajornau la venjança, ensenyau-nos a perdonar.

Deslliurau-nos de la guerra, preservau el món de l'amenaça nuclear.

Regna del Rosari, despertau en nosaltres la necessitat de pregar i estimar.

Reina de la família humana, mostra als pobles el camí de la fraternitat.

Reina de la pau, obteniu per al món la pau.

Que el vostre plor, oh Mare, commogui els nostres cors endurits. Que les llàgrimes que heu vessat per nosaltres facin florir aquesta vall que el nostre odi ha assecat. I mentre el soroll de les armes no emmudeix, que la vostra oració ens disposi a la pau.

Que les vostres mans maternes acariciïn els qui pateixen i fugen sota el pes de les bombes. Que la vostra abraçada materna consoli els que es veuen obligats a deixar casa seva i el seu país. Que el vostre Cor afligit ens mogui a la compassió, ens impulsi a obrir portes i a fer-nos càrrec de la humanitat ferida i descartada.

Santa Mare de Déu, mentre éreu al peu de la creu, Jesús, veient el deixeble al vostre costat, us va dir: «*Aquí teniu el vostre fill*» (Jn 19,26), i així ens va encomanar a Vós. Després va dir al deixeble, a cadascun de nosaltres: «*Aquí teniu la vostra mare*» (v. 27).

Mare, volem acollir-vos ara a la nostra vida i a la nostra història. En aquesta hora la humanitat, esgotada i aclaparada, és amb Vós al peu de la creu. I necessita encomanar-se a Vós, consagrar-se a Crist a través vostre.

El poble ucraïnès i el poble rus, que us veneren amb amor, recorren a Vós, mentre el vostre Cor bateja per ells i per tots els pobles delmats a causa de la guerra, la fam, les injustícies i la misèria.

Vocación que es, ante todo y sobre todo, un servicio que se vive en comunión con la Iglesia y con todas las personas que el Señor pone en la existencia de cada uno. **Un servicio a los demás** como parte integrante de la llamada de Dios al regalo de seguirle. Una lección fundamental que, el Seminario, se empeña en impartir como algo fundamental que da sentido a la vida, ya que la vocación se recibe para ser entregada.

Este día los cristianos pidamos por los seminaristas, los que hay en los seminarios de todo el mundo y por aquellos que el Señor convocará para el futuro, entre ellos los jóvenes menorquines dispuestos, por opción fundamental, a levantarse y a ponerse en camino. Aquellos que tengan la libertad de seguir al Señor, el Seminario se encargará de ofrecerles vida y formación; vida comprometida En, Con y Por Cristo, como Camino, Verdad y Vida y formación actualizada para este momento de la historia, porque Dios cuida, acompaña y lleva a buen término las obras que comienza.

Con confianza, con seguridad, con fe y esperanza, pidamos, por intercesión de San José y de la Virgen de Monte-Toro, al dueño de la mies que mande obreros a su mies.

+ **Gerardo Villalonga Hellín,**
Obispo electo de Menorca

HOY ES EL DÍA EN QUE ACTUÓ EL SEÑOR **(Full dominical 19/4/2023)**

Dos objetivos me impulsan a escribir hoy en el *Full dominical*: El primero porque hoy es Pascua, el día grande “*en el que actuó y actúa el Señor*” y el segundo porque se acerca la fecha de mi ordenación episcopal. Y es mi deseo, mis queridos diocesanas, compartir hoy con vosotros la inmensa alegría que me embarga.

El misterio de la Pascua del Señor ilumina y carga de sentido nuestra existencia, que, en estas fechas, se complementa con la presión que, en esta latitud, ejerce la primavera, que estalla por doquier en flores, olores y muchísima luz. Misterio pascual que fundamenta nuestra vida cristiana, que alimenta nuestra personalidad creyente: Dios, en Jesús, nos asegura que la miseria, la debilidad, el pecado y la muerte no tienen la última palabra...

ESCRITS

Día del Seminario LEVÁNTATE Y PONTE EN CAMINO Diari Menorca 19/3/2023)

“*Levántate y ponte en camino*”, es el lema que centra este año el **Día del Seminario**, que celebramos en la Solemnidad de San José, con el eco del proceso sinodal en el que toda la Iglesia está inmersa. Viene a decir: Ponte, joven “*en camino*”, tras los pasos de Cristo, el primero en marcar el modo y las consecuencias del caminar. Un lema que recoge una de las expresiones más repetidas en la Escritura, “*Levántate*”. Junto con las palabras de Jesús, “*Yo soy el camino*”, que juntos debemos caminar.

“*Levántate*”, refleja la insistencia de Dios en levantar al hombre que, una y otra vez, cae y se aparta de su proyecto de vida. Es la presencia del Señor la que levanta, la que nos pone en pie, la que nos anima a reemprender el camino con nuevas fuerzas.

El día del Seminario se nos presenta como una ocasión para pedir, dar gracias y mostrar cercanía con los seminaristas, sus formadores y las vocaciones sacerdotales. Aunque haya sequía vocacional, estamos seguros de que Dios es fiel y sigue llamando, y es indudable que preparándose al sacerdocio hay muchas historias llenas de vida, donde es fácil reconocer la huella de Dios y su voz que resuena: “*Levántate y ponte en camino*”.

Hoy la Iglesia diocesana de Menorca agradece a Dios el don de la vocación sacerdotal y la respuesta generosa del joven Jaume Denclar Quevedo, que en su itinerario hacia el sacerdocio recibe hoy en su parroquia de Es Castell la institución en el ministerio de Acólito, como paso previo a su ordenación como Diácono.

También en nuestra época Dios actúa y suscita la vocación sacerdotal entre nuestros jóvenes. La belleza y la alegría de esta vocación de servicio es un testimonio para que también los jóvenes de hoy se planteen esta vocación que comporta una tarea apasionante. Toda la comunidad cristiana debemos rogar para que el Señor envíe a nuestra iglesia, especialmente en nuestro caso a la iglesia de Menorca, un relevo generacional de sacerdotes comprometidos con Dios y con la gente.

Per això, Mare de Déu i nostra, nosaltres solemnement encomanem i consagram al vostre Cor immaculat les nostres persones, tota l'Església i la humanitat, de manera especial Rússia i Ucraïna.

Acolliu aquest acte nostre que feim amb confiança i amor, feis que cessi la guerra, proveiu el món de pau. El “*si*” que va brotar del vostre Cor va obrir les portes de la història al Príncep de la pau; confiam que, per mitjà del vostre Cor, la pau arribarà. Us consagram el futur de tota la família humana, les necessitats i les aspiracions dels pobles, les angoixes i les esperances del món.

Que a través vostre la divina Misericòrdia es vessi sobre la terra, i el dolç batec de la pau torni a marcar les nostres jornades. Donau del sí, sobre la qual va baixar l'Esperit Sant, ens torna a portar l'harmonia de Déu.

Vós que sou “*font viva d'esperança*”, dissipau la sequedat dels nostres cors. Vós que heu teixit la humanitat de Jesús, feis de nosaltres constructors de comunió. Vós que heu recorregut els nostres camins, guiau-nos per sendes de pau. Amén.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador Diocesà de Menorca.**

CONSAGRACIÓ DE RÚSSIA I UCRAÏNA AL COR IMMACULAT DE MARIA (23/3/2022)

El Card. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal (CEE) ha enviat una carta a tots els bisbes de l'Església a Espanya en què **convida a unir-se** a l'acte de Consagració de Rússia i Ucraïna al Cor Immaculat de Maria. Aquesta consagració tindrà lloc el proper 25 de març, a les 17.00 h. a la basílica de Sant Pere i serà presidida pel papa Francesc. A aquesta hora comença a Roma la jornada «24 hores per al Senyor».

A Espanya, aquell dia 25, solemnitat de l'Anunciació, se celebra la Jornada per la Vida, amb el lema “*Acollir i cuidar la vida, do de Déu*”. En aquest sentit, el Card. Omella ha assenyalat que «*sensibles a cura de la vida i a la necessitat d'intensificar la nostra oració per la pau, convido, en nom de la Conferència Episcopal Espanyola, a les diòcesis, congregacions religioses, associacions i fidels laics a unir-se a la intenció del Sant Pare en aquest acte*».

Un servidor farà aquest acte de consagració a Montserrat, juntament amb els 54 menorquins que pelegrinam a Lourdes , i us demano que **a totes les misses que es celebren dia 25 es faci també aquesta consagració**, de manera que la major part dels fidels de la Diòcesi en puguin participar, amb el desig que per la intercessió de la Mare de Déu s'aconsegueixi una pau duradora i estable entre les nacions en conflicte.

També es podria fer aquest acte de consagració als **diferents torns de pregària establerts amb motiu de les 24 hores amb el Senyor**, durant el capvespre del divendres 25 de març.

En arxiu adjunt us pas el text que emprà el Papa Francesc per aquesta consagració.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.**

SINODALITAT ENTRE ELS SANTUARIS (24/3/2022)

Sinodalitat de base en la comunió eclesiàstica dels pelegrins

La sacralitat d'alguns dels edificis construïts pels homes no deriva dels materials emprats a la seva edificació, per nobles i artístics que siguin. La santedat del lloc deriva de la seva dedicació al culte, de la comunitat cristiana que es congrega per celebrar els misteris divins i de la memòria dels esdeveniments eclesials singulars viscuts al seu interior al llarg dels segles. Sense menysprear les construccions humanes, no podem oblidar que Jesucrist, en qui habita corporalment la plenitud de la divinitat, és l'estada de Déu enmig de la humanitat, és el temple veritable i que els batejats som també temples del Déu viu, perquè el Esperit Sant habita en nosaltres.

Per tant, ens situem en un punt d'equilibri entre pura i freda funcionalitat dels edificis i un hieratisme estàtic que absolutitza les construccions sobre les persones i les estructures pastorals.

Va ser rector de Sant Martí des Mercadal els anys 2016-2018 i també des del 2016 rector del Santuari de la Verge de Monte Toro. Des del 2018 és rector de Sant Francesc d'Assís de Ciutadella.

El 15 de març de 2022, després de la presa de possessió de Mons. Conesa com a bisbe de Solsona, va ser nomenat Administrador diocesà pel Col·legi de Consultors.

Des de l'any 1993 ha format part de diferents organismes consultius diocesans: Consell Presbiteral, Col·legi de Consultors i Consell Pastoral Diocesà.

Forma part del Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Mallorca.

També és membre del Consell d'Administració d'Editorial Menorca, que publica el Diari Menorca, des de l'any 2001.

El 14 de febrer de 2023 fou nomenat bisbe de Menorca.

El dia 22 d'abril de 2023 està prevista la seva ordenació i la presa de possessió.

**«Ser obispo de la Isla donde he nacido es una enorme
responsabilidad y alegría» (Diari Menorca 15/2/2023)**

CURRÍCULUM VITAE 2023

Gerard Villalonga Hellín

Nascut a Maó, el 29 d'abril del 1958. Els seus pares, Rafael i Ana, van formar una família de quatre fills, dels quals Gerard és el tercer.

Va estudiar Magisteri a Palma de Mallorca (Professor d'EGB, 1978) i va ingressar al cos de professors d'EGB, treballant als Col·legis Cor de Maria i Antoni Juan, de Maó. Va marxar a realitzar el servei militar a Astorga. L'any 1981, quan tenia 24 anys, va ingressar al Seminari diocesà d'Astorga. Aquest Seminari és afiliat a la Facultat de Teologia del Nord d'Espanya, seu de Burgos. Un cop acabats els estudis al Seminari va obtenir allà el Batxiller en Teologia i Llicenciatura en Estudis Eclesiàstics (1986).

Va ser ordenat sacerdot a la Catedral de Menorca el 20 de juny de 1987 per Mons. Antoni Deig i Clotet.

El seu primer encàrrec pastoral va ser vicari de la parròquia Sant Francesc de Ciutadella i Delegat d'Ensenyament (1987-1990), exercint alhora com a professor d'EGB al Col·legi Públic Pere Casanovas, de Ciutadella.

Posteriorment va marxar a fer estudis a la Universitat Gregoriana de Roma (1990-1993) on va obtenir el grau de Llicenciat en Dret Canònic i va realitzar un postgrau d'especialització en Jurisprudència.

En tornar a Menorca va ser nomenat rector de Ntra. Sra. del Rosari, des Castell (1993-2005) i Vicari Judicial de la Diòcesi (1993-2013). L'any 2005 és destinat a Ciutadella i és nomenat Rector de la Parròquia del Roser de la Catedral i de Sant Francesc (2005-2016). Des del 2005 és també canonge i degà de la Catedral Basílica de Menorca.

El Bisbe Salvador Giménez el va nomenar l'any 2011 vicari general de la Diòcesi i el 2015 va tornar a ser vicari judicial.

Al setembre de 2015, havent pres possessió Monsenyor Salvador Giménez Valls com a bisbe de Lleida, va ser elegit pel col·legi de Consultors com a administrador diocesà de Menorca, càrrec que va exercir des del 22 de setembre de 2015 fins al 7 de gener de 2017.

Un cop arribat el nou bisbe, Mons. Francisco Conesa, va ser ratificat com a vicari general i vicari judicial de la Diòcesi.

La consideració de l'Església com a nau que pelegrina cap a la Jerusalem celestial al llarg de la història, congregant en el seu si multituds d'homes i pobles, queda significada des de les albrors del cristianisme a les peregrinacions de persones o grups cap als llocs que es tenen com a sagrats, bé a la Terra Santa, seguint les empremtes de Crist, bé als sepulcres dels apòstols i dels màrtirs, per celebrar les seves memòries, bé en altres llocs on s'ha experimentat i celebrat amb força la irrupció i la presència de Déu a la història concreta. Menció especial mereixen els santuaris marians, estesos per tota la terra, “escoles de fe amb l'exemple i la intercessió maternal de Maria” (Pontifici Consell per a la Pastoral dels emigrants i itinerants, 8-12-1999, n. 1), Experimentarem la seva presència i la seva protecció als nostres tres santuaris marians: La Verge de Monte-Toro, Patrona de Menorca; Maria Auxiliadora, Patrona de Ciutadella i la Verge de Gràcia, Patrona de Maó.

M'agrada especialment la imatge de l'Església com a “família de Déu” a la terra. Perquè aquells que caminen, es troben i arriben a la seva meta com a germans que professen una mateixa fe, celebren uns mateixos sagraments i estan guiats pels pastors que Crist ha posat al capdavant del seu poble (noció de comunió eclesial).

Encara que els pelegrins no formen en principi una comunitat i la seva unió es transitòria tant durant el camí com a la meta, perquè n'és diferent l'origen i les diverses intencions amagades als seus cors, no es tracta tampoc d'una massa amorfa que avança, sinó com a part d'aquesta “família de Déu”, que pelegrina entre les tempestes i les dificultats, busquen trobar-se amb Déu, al qual descobreixen també a través de la trobada dels germans amb qui comparteixen les seves experiències, creant llaços d'amistat i de fraternitat.

Aquest caminar junts com a germans cap al santuari és sinodalitat perquè té com a punt de partida la comunió eclesial entre els pelegrins, que quedarà reforçada per les celebracions religioses primer durant el camí i després al recinte sagrat, a través dels auxilis espirituals que se'ls facilita: la trobada amb Déu i amb els germans en la fe tindrà com a resultat una renovació espiritual profunda i una posterior integració més forta a les seves comunitats d'origen respectives.

Els santuaris no queden al marge del procés sinodal. Els pelegrins l'han experimentada caminant junts i celebrant junts; des de la diversitat es reintegren de nou a les seves comunitats, com a membres vius, participant amb noves energies en el camí sinodal que es porta a terme a les seves diòcesis i parròquies.

A més, durant el trajecte i després al Santuari, es produeixen trobades amb persones que no es poden denominar amb el nom de pelegrins, ja que les seves motivacions són turístiques, culturals, esportives, etc., cosa que obre una perspectiva evangelitzadora tant per part de aquells que ho fan per motius religiosos i també per part dels responsables dels santuaris que han de tenir en compte el punt de partida de cara al pelegrí per poder oferir l'aliment espiritual adequat a la seva situació.

Els qui estem avui aquí, responsables de la pastoral dels santuaris, volem aportar les nostres reflexions conjuntes a la fase diocesana del Sínode dels bisbes, de manera les aportacions de tots i el diàleg sorgit entre nosaltres, il·luminat per l'Esperit Sant, repercutint en una millora de l'atenció espiritual dels pelegrins.

1. La sinodalitat expressa la mateixa naturalesa de l'Església

La sinodalitat és una dimensió constitutiva de l'Església: *“El tema de la sinodalitat no és el capítol d'un tractat d'eclesiologia, i encara menys una moda, un eslògan o el nou terme a utilitzar o manipular a les nostres reunions. No! La sinodalitat expressa la naturalesa de l'església, la seva forma, el seu estil, la seva missió”* (Francesc, Discurs als fidels de la diòcesi de Roma, 18-09 2021).

En un document de la Comissió Teològica internacional: La sinodalitat a la vida i a la missió de l'Església, de l'any 2018, es diu que amb aquesta paraula es designa un estil peculiar que qualifica la vida i missió de l'Església entesa com a poble de Déu que pelegrina (cf. n. 70).

El Papa Francesc ens demana *“encaminar-nos no ocasionalment, sinó estructuralment cap a una església sinodal; un lloc obert, on tothom s'asseu a casa i hi pugui participar”* (Discurs en el moment de reflexió per a l'inici del procés sinodal, 9-10-2021).

És impressionant per a nosaltres descobrir que la sinodalitat, en ser un element estructural de l'Església, ha existit sempre, forma part de la seva naturalesa, si bé la consciència s'ha redescobert a partir de l'eclesiologia de comunió del Concili Vaticà II que la presenta com a poble de Déu en marxa. I més impressionant resulta per a aquest auditori, reconèixer que la sinodalitat és present a la mateixa definició de Santuari recollida al c. 1230: *“Una església o un altre lloc sagrat, on, per un motiu peculiar de pietat, acudeixen en peregrinació nombrosos fidels, amb l'aprovació de l'Ordinari del lloc”*.

Potser al llarg de la història s'ha produït un enfosquiment d'aquesta realitat avui tan clara per a nosaltres perquè de cap manera no podem concebre els nostres santuaris com una realitat paral·lela o separada de l'Església, si bé tenen la seva identitat pròpia i les seves peculiaritats. Els pelegrins no formen una comunitat estable, però tampoc no són una massa informe: són fidels que caminen i es troben junts, *“sinodalment”*, per motius religiosos.

L'aprovació de l'ordinari del lloc expressa d'una manera clara la vinculació a l'Església dels santuaris, no sols com a element constitutiu, sinó també a través d'aquella persona (Rector) o comunitat a la que ha estat encomanada la seva direcció per part de l'autoritat eclesiàstica, amb una missió ben precisa: *“Als santuaris s'ha de proporcionar abundantment als fidels els mitjans de salvació, predicant amb diligència la paraula de Déu i fomentant amb cura la vida litúrgica principalment mitjançant la celebració de l'Eucaristia i de la penitència, i practicant també altres formes aprovades de pietat popular”* (c. 1234§1).

Aquesta novetat que un sacerdot menorquí hagi estat elegit Bisbe de la nostra Diòcesi certament que té una particularitat: no ens aturem! Si ja com a Administrador diocesà, assistit pel Col·legi de Consultors, hem portat a terme una interpretació dinàmica del principi “Seu vacant, nihil innovetur” (“mentre la seu és vacant, res no s'ha d'innovar”) (cf. CIC, c 428), ara és el temps d'omplir els pulmons d'aire i seguir avançant amb empena i sense por pels camins que ens marca l'Esperit Sant a l'Església del nostre temps. Tenim clara la nostra identitat i la nostra missió: ¡som deixebles missioners! Caminem junts com a veritables germans que s'estimen, reforcem els vincles de comunió, remem tots junts en la mateixa direcció, donem testimoni i feim així creïble i atraient la nostra fe per continuar sent “sal de la terra” i “llum del món”. Vull Comptar amb tots, sense excloure ningú.

Vull saludar també fraternalment als cristians d'altres Esglésies i confessions presents a Menorca, així com als creients d'altres religions. L'ecumenisme i el diàleg interreligiós formen part de la nostra missió.

Vull també dirigir unes paraules a la societat civil, a les autoritats, a les institucions i associacions. A tots els vull expressar-los el meu respecte i els vull garantir la col·laboració lleial de l'Església que pelegrina a Menorca en totes aquelles realitats que afectin el bé comú.

Parafrasejant el Papa Francesc acabaré aquesta salutació amb paraules semblants amb què ell acaba la Carta a què he fet referència: Que el Senyor Jesús, Paraula de Veritat i d'amor, i la seva Santíssima Mare la Verge Maria, ens ajudin a proclamar la veritat en la caritat, per sentir-nos custodis els uns dels altres. Teniu-me present a les vostres pregàries; és la meva súplica.

**Gerard Villalonga Hellín,
Bisbe electe de Menorca.**

I com que esteim parlant com a creients, l'agraïment ha de ser referit al Déu U i Tri, en primer lloc. Després a la Santíssima Verge Maria, a la qual avui invoc com a Mare de Déu del Toro, Patrona de Menorca. També a Santa Caterina de Siena, a Sant Francesc d'Assís, a Sant Josep Maria Escrivà i al nostre Beat Màrtir Joan Huguet, sants de la meva devoció particular. I a totes les persones: familiars, mestres, bisbes, sacerdots, diaques, religiosos, catequistes, amics, alumnes, col·laboradors, etc. que han intervingut en la meva formació al llarg de la meva vida. Sense la seva ajuda, la meva vida hauria estat molt diferent. Tots ells, des del Cel o des de la terra, m'han ajudat a escollir-ne la millor part (cf Lc 10,42).

Abans d'ordenar-me sacerdot vaig fixar-me en una frase paulina que es podria considerar programàtica del meu servei pastoral i que ara subscriu de nou per al ministeri episcopal: “Veritatem facientes in caritate” (Ef 4, 15). En aquest sentit he vist providencial el missatge del Papa Francesc per a la propera Jornada Mundial de Comunicacions, on se'ns diu el següent: “una vegada haguem escoltat l'altre amb cor pur, aconseguirem parlar en la veritat i l'amor. No hem de tenir por de proclamar la veritat, encara que de vegades sigui incòmoda, sinó de fer-ho sense caritat, sense cor”.

Amb motiu del CD aniversari de la mort de Sant Francesc de Sales, el Papa ha escrit la carta apostòlica Totum Amoris Est, en què fa un paral·lelisme entre la seva època i la nostra, elogiant “la seva flexibilitat i la seva capacitat de visió” per a “viure el canvi d'època amb saviesa evangèlica”. El Papa ens recorda la nostra “missió essencial”: “Una Església no auto-referencial, lliure de tota mundanitat, però capaç d'habitar el món, de compartir la vida de la gent, de caminar junts, d'escoltar i d'acollir”. L'exemple d'aquest sant ens ajuda avui “a sortir de la preocupació excessiva per nosaltres mateixos, per les estructures, per la imatge social, i a preguntar-nos més bé quines són les necessitats concretes i les esperances espirituals del nostre poble”.

En aquest cas particular el meu nomenament com a bisbe de Menorca té una peculiaritat respecte als meus predecessors, dels quals em considero admirador i deutor. Especialment unit als darrers, dels quals he estat estret col·laborador, queda assegurada així la continuïtat i l'estabilitat a la vida de l'Església diocesana. El Papa Benet, de felicitat memòria, parlava de la “hermenèutica de la continuïtat”, referida al Concili Vaticà II, que és el gran punt de referència a la vida de l'Església del nostre temps.

Aquestes consideracions ens poden ajudar a contemplar la sinodalitat com a part estructural dels nostres santuaris, a través de l'eclesiologia de comunió que subjau a la llei que els regula, al magisteri dels últims romans pontífexs i als documents emanats per part de la Santa Seu.

Aquesta sinodalitat com a comú denominador entre els santuaris fonamenta que els encontres entre els seus responsables, participi d'aquesta sinodalitat de base, en la que té el seu punt de partida i també de retorn, perquè les nostres reflexions al llarg dels anys tenen como fruit la millora de l'atenció pastoral de tots els santuaris i un reforç de la comunió entre ells.

2. Una Església sinodal és una església a l'escolta

Aquest procés sinodal que estem vivint és “un dinamisme d'escolta mútua, dut a terme a tots els nivells de l'Església, implicant tot el poble de Déu” (Francesc, Discurs als fidels de la diòcesi de Roma, 18-09 2021).

Les paraules següents del Papa il·luminen les nostres trobades, perquè la nostra presència aquí no consisteix a “organitzar esdeveniments o fer una reflexió teòrica dels problemes, sinó, sobretot, a prendre'ns temps per estar amb el Senyor i afavorir la trobada entre nosaltres” (Francesc, *Discurs al moment de reflexió per a l'inici del procés sinodal*, 9-10-2021).

Els delegats episcopals i els rectors dels santuaris de Catalunya i les Illes Balears en plena sintonia amb aquest desig del Papa, ja fa anys que viviu aquesta sinodalitat, en què ara estem reflexionant, seguint les indicacions de la Santa Seu: “*És important promoure la col·laboració i l'associacionisme entre els santuaris, especialment entre aquells d'una mateixa àrea geogràfica i cultural, i la coordinació de la seva acció pastoral amb l'acció del turisme i la mobilitat en general. La multiplicació d'iniciatives en aquest sentit (des de congressos a nivell mundial fins a trobades continentals i nacionals) han posat en relleu la creixent afluència dels santuaris, ha estimulat la presa de consciència de noves urgències i ha afavorit noves respostes pastorals als nous desafiaments de els llocs i dels temps.*” (PCPE, *El Santuari*, 8-05-1999, n. 17).

Aquesta trobada a Menorca és el lloc adequat per concretar el desig del Papa: “Hem de parlar amb valentia i parresia, és a dir, integrant llibertat, veritat i caritat. Només el diàleg ens fa créixer” (Francesc, Discurs d'obertura de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, 3-10-18).

Els uns i els altres, portadors de la memòria, presència i profecia, presents als nostres respectius santuaris, hem de parlar i saber escoltar amb humilitat per enriquir-nos mútuament amb l'intercanvi de les nostres experiències, amb la seguretat que tot el que aquí es digui repercutirà després a una millor atenció pastoral als nostres llocs d'origen.

No hi hauria d'haver absències. Aquí hi haurien de ser-hi presents tots els representants de tots els santuaris de Catalunya i de les Illes. La participació és un element constitutiu de la Sinodalitat.

3. El Sínode és un procés de discerniment personal i comunitari

El Papa Francesc ens parla contínuament de discerniment, que “no és un eslògan publicitari, no és una tècnica organitzativa, i ni tan sols una moda d'aquest pontificat, sinó una actitud interior que té la seva arrel en un acte de fe” Francesc, *Discurs de obertura de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes*, 3-10-18).

Els responsables dels santuaris som testimonis del caràcter de memòria viva de l'origen diví del poble de l'aliança, elegit i estimat (...) que la vida de fe brolla de la iniciativa admirable de Déu (...) Com deia Sant Gregori de Nisa : *En tot santuari es poden reconèixer les empremtes de la gran bondat del Senyor envers nosaltres, els signes salvífics del Déu que ens ha vivificat, els records de la misericòrdia del Senyor envers nosaltres*” (PCPE, *El Santuari*, 8-05- 1999, n. 4).

Posant en comú les nostres experiències, amb la llum de l'Esperit Sant, podem discernir allò que és permanent del transitori; Allò que és d'origen diví del que és purament creació humana; allò que enriqueix del que empobreix.

Tenim la seguretat que a través de les nostres reunions es realitza un procés important de discerniments personal i comunitari que deriva en bé de tots: “... s'exigeix una oportuna convergència d'esforços i una consciència adequada de les funcions i de les responsabilitats dels protagonistes de la pastoral dels santuaris, precisament per afavorir el ple reconeixement i l'acollida fecunda del do que el Senyor fa al seu poble a través de cada santuari” (PCPE, *El Santuari*, 8-05-1999, n. 17).

4. No cal témer confrontar diferents visions i expectatives

L'Esperit i nosaltres som els protagonistes de la sinodalitat: “No estem fent un parlament diocesà, no estem fent un estudi sobre això o allò, no: estem fent un camí d'escolta mútua i d'escolta de l'Esperit Sant, de discussió i també de discussió amb l'Esperit Sant, que és una forma de pregar” (Francesc, *Discurs als fidels de la diòcesi de Roma*, 18-09 2021).

Els dirigents dels nostres santuaris, atrets per la memòria d'un esdeveniment salvífic que és irrupció a la història concreta dels nostres orígens, volem oferir l'ajuda pastoral oportuna perquè els fidels puguin actualitzar aquesta presència viva i transformadora de Déu a les seves vides.

Fer sinodalment aquest discerniment significa com diu el Papa fer una “hermenèutica pelegrina”, és a dir, que està en moviment, que no es mostra rígida, sinó que està en camí: “sempre hi haurà discussions, gràcies a Déu, però les solucions s'han de cercar donant ressò a la paraula a Déu enmig nostre; resant i obrint els ulls a tot allò que ens envolta; vivint una vida fidel a l'Evangelí; interrogant la Revelació segons una hermenèutica pelegrina que sàpiga custodiar el camí iniciat en els fets dels Apòstols” (Francesc, *Discurs als fidels de la diòcesi de Roma*, 18-09 2021).

**“Vivir la verdad con amor” (Ef. 4, 15)
GERARD VILLALONGA HELLÍN**

Ciutadella de Menorca, 14 febrer de 2023

Missatge als fidels de la Diòcesi de Menorca.

Durant les etapes preparatòries al Sínode dels Bisbes que començarà el mes d'octubre, s'ha parlat molt de la presa de decisions com a resultat final de processos de discerniment comunitari. En aquesta línia vull agrair al Papa Francesc la confiança dipositada en la meua persona en nomenar-me Bisbe de Menorca. Però alhora també vull donar les gràcies a les persones que hagin pogut ser consultades i que han contribuït amb els diferents punts de vista a la formació de la decisió final del Papa que avui es publica.

14/2/2023 BISBE ELECTE

Mn GERARD VILLALONGA HELLÍN

COMUNICACIÓ

**MONS. GERARD VILLALONGA HELLÍN
BISBE ELECTE DE MENORCA**

Avui a les 12.00h del migdia la Santa Seu fa públic el nomenament del nou Bisbe de Menorca. Amb gran alegria, em plau comunicar al Clergat i a tot el poble de Déu que peregrina a Menorca que el Papa Francesc ha elegit per a aquest ministeri eclesial a Mons. Gerard Villalonga Hellín, prevere d'aquesta Diòcesi i actual Administrador diocesà, i que ell ho ha acceptat amb il·lusió i esperit de servei.

Juntament amb el nomenament, la Nunciatura Apostòlica a Espanya ha fet públic un breu currículum del bisbe electe.

La seva ordenació episcopal tindrà lloc el dissabte 22 d'abril a la Catedral Basílica de Menorca. El Consagrat principal serà Mons. Bernardito Auza, Nunci Apostòlic.

A continuació Mons. Gerard Villalonga Hellín donarà lectura del "Missatge del bisbe electe als fidels de la Diòcesi de Menorca".

Moltes gràcies.

Ciutadella de Menorca, 14 de febrer de 2023.

**Joan Bosco Faner Bagur,
Delegat per a la Generalitat dels Assumptes.**

Alguns, injustament, han acusat el Papa d'afavorir una ruptura. Res més lluny de la veritat. Ell mateix ha contestat sempre aquestes acusacions dient que la doctrina no ha canviat. Es tracta, però, d'un canvi pastoral profund, que ens convida, no a jutjar, sinó a acompanyar tothom des de la situació personal en què es troben, per ajudar-los a trobar-se amb Jesucrist. D'aquí la necessitat d'una obertura de mires, d'una flexibilitat pastoral que permeti iniciar camins de transformació que tindran la seva continuïtat mitjançant la inserció posterior dels pelegrins a les parròquies o comunitats d'origen on es continuaran els processos començats als santuaris. És molt important, per tant, seleccionar bé i donar la deguda formació a les persones que als Santuaris duen a terme l'acolliment i l'atenció pastoral dels fidels.

Hem d'afrontar aquest tema a les nostres reunions. L'Esperit ens il·luminarà per poder oferir l'aliment necessari i adequat a cada persona que acudeixi a nosaltres, en qui han de contemplar el mateix Déu que els acull amb misericòrdia.

Escoltem aquest text tan il·luminador sobre això: *"A aquest efecte, és indispensable al santuari la presència d'agents pastorals capaços d'iniciar la gent en el diàleg amb Déu i en la contemplació del misteri immens que ens envolta i atrau. Cal subratllar la importància del ministeri dels sacerdots dels religiosos i de les comunitats responsables dels santuaris i, per tant, la importància d'una formació específica, adequada al servei que ells han de prestar. Alhora, cal promoure l'aportació de laics preparats per a la tasca de catequesi i evangelització vinculada a la vida dels santuaris, de manera que també als santuaris es manifesti la riquesa de carismes i ministeris que l'Esperit Sant suscita a l'Església del Senyor, i els pelegrins es beneficiïn del múltiple testimoni dels diversos agents de la pastoral"* (PCPE, *El Santuari*, 8-05-1999, n. 10).

Apartem les pors i els recels entre nosaltres: la pregària i el diàleg ens portaran a prendre decisions valentes perquè reformem tot el que calgui, perquè siguem instruments adequats que reflecteixen Jesucrist com a bon pastor que surt a buscar l'ovella perduda, la càrrega sobre les espatlles i la condueix de nou al ramat.

5. En una Església sinodal tots són protagonistes: la participació de tots

La participació a la vida de l'Església és un dels tres punts que destaca el Sínode dels bisbes. S'entén perfectament que hi ha una radical igualtat dels membres del poble de Déu, a partir del baptisme.

La proximitat dels pastors pot afavorir molt la confiança dels fidels i trencar molts tabús. El Papa Francesc ens ho recorda dient que *"de vegades han d'anar davant per mostrar el camí, al mig per escoltar el que sent el poble i darrere per ajudar els que estan una mica endarrerits i perquè el poble senti amb el seu instint on són les millors herbes"* (Francesc, *Discurs als fidels de la diòcesi de Roma*, 18-09 2021).

Algunes actituds dels pastors, però, també poden frenar la participació dels fidels: *“certes visions verticalistes, distorsionades i parcials de l'església, del ministeri presbiteral, del paper dels laics, de les responsabilitats eclesials, dels rols de govern, entre totes”* (Francesc, *Discurs en el moment de reflexió per a l'inici del procés sinodal*, 09-10-2021).

Els fidels no s'han de sentir com *“aus de pas”* als nostres santuaris, sinó com aquells que després d'un llarg viatge han arribat a casa seva i agraeixen la bona acollida de la resta de la família.

A més, la pastoral dels santuaris, ha de quedar ben integrada dins la pastoral diocesana, perquè ningú hi vegi esglésies paral·leles o independents. Ja l'any 1999 la Santa Seu ens recordava que *“el santuari, com a memòria del nostre origen, mostra com aquest sentit de sorpresa i d'acció de gràcies mai no ha de prescindir de la coparticipació i del compromís a favor dels altres (...) El Santuari ens impulsa a la solidaritat a ser “pedres vives”, que se sostenen mútuament en la construcció al voltant de la pedra angular que és Crist (Cf. 1 P 2, 4-5)”* (PCPE, *El Santuari*, 8-05- 1999, n.8).

També és molt d'agrair i ha de ser potenciada la participació a la vida dels santuaris de les associacions i confraries vinculades a aquests. Cal ressaltar la tasca dels seus consiliaris que els acompanyen espiritualment i potencien els seus compromisos i responsabilitats, de manera que siguin col·laboradors eficaços en l'acolliment dels pelegrins i testimonis de la fe davant seu. Suposo que entre les seves files s'hauran constituït grups sinodals seguint la crida del Papa.

Nosaltres como a responsables dels Santuaris hem de fomentar aquesta participació i hem de contrastar entre nosaltres tot el que es fa tant per potenciar la integració dins de la pastoral diocesana. Al mateix temps hem de veure com s'integren orgànicament i harmònicament aquestes associacions vinculades als Santuaris, coordinades amb altres persones i grups i amb els responsables.

6. El sensus fidei del poble de Déu

El sentit sobrenatural de la fe del poble de Déu apareix com a fonament teològic del dret de participar quan *“des dels bisbes fins al darrer dels laics cristians”* mostren estar totalment d'acord en qüestions de fe i de moral (Cf. LG, 12).

A l'aprovació per part de l'autoritat dels santuaris hi ha tingut molt a veure la fe del poble de Déu que *“quan creu no s'equivoca, encara que no trobi paraules per explicar la seva fe”* (EG 119).

Nosaltres som testimonis d'aquesta fe senzilla, però ferma, que professen els nostres pelegrins i, igual que l'autoritat eclesiàstica al seu dia, no podem deixar de reconèixer les manifestacions de pietat originades a la fe del poble de Déu.

Per això, les nostres trobades contrasten i confirmen aquest gran misteri de la fe cristiana. Moltes vegades, no ens queda sinó descalçar-nos, com Moisès en l'episodi de l'esbarzer ardent, perquè el terreny que trepitgem és

AYMERICH MARTÍNEZ, RELIGIOSA DE LA CONSOLACIÓ, amb el drets y deures contemplats per la legislació universal (cc. 482-485) i per les meves disposicions, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església Diocesana.

2.- Que aquest nomenament sigui publicat al Butlletí Oficial del Bisbat de Menorca

3.- Que la presa de possessió es faci davant meu amb el lliurament de les promeses prescrites al c. 471, amb l'assistència dels membres del Col·legi de Consultors i els altres membres de la Cúria Diocesana.

Ciutadella de Menorca a 1 de setembre de 2022

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà

**Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria**

GERARD VILLALONGA HELLIN ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

D'acord amb l'*Estatut de la Cúria de Menorca a la secció Pastoral*, publicat al Butlletí Oficial del Bisbat corresponent al mes de juny de 2019 (p.59) i tenint presents les prescripcions del Codi de Dret Canònic sobre la potestat delegada (cf canons 129-144),

NOMENO

**Director del Secretariat d'Ensenyament y Cultura a
MN JOAN F. CAMPS SERRA,**

**formant equip amb la Sra. Margarita Quevedo-Tutzó
Sr. Sergi Febrer Florit y Sra. Irene Idoate Burón**

per un període de quatre ans

Agraeixo a Déu la seva disponibilitat per assumir aquesta nova responsabilitat al servei de la nostra Diòcesi de Menorca i demano a Déu que els atorgue les gràcies necessàries per a portar-la a terme.

Ciutadella de Menorca a 1 de setembre de 2022

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà

**Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria**

GERARD VILLALONGA HELLIN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

D'acord amb l'Estatut de la Cúria de Menorca a la secció Pastoral, publicat al Butlletí Oficial del Bisbat corresponent al mes de juny de 2019 (p.59) i tenint presents les prescripcions del Codi de Dret Canònic sobre la potestat delegada (cf canons 129-144),

NOMENO Director de les Escoles Diocesanes de Formació a Mn
Joan Febrer Rotger, per un període de quatre ans

Agraeixo a Déu la seva disponibilitat per assumir aquesta nova responsabilitat al servei de la nostra Diòcesi de Menorca i demano a Déu que li atorgui les gràcies necessàries per a portar-la a terme.
Ciutadella de Menorca a 1 de setembre de 2022

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà

Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria

GERARD VILLALONGA HELLÍN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

Considerant la renúncia presentada al seu ofici de Secretari General i Canceller per part del M.I.Sr. Jaume Ametller Pons.

Considerant l'establert al Directori per al ministeri pastoral dels Bisbes "Apostolorum Succesores" que en el núm. 243 estableix els límits de la potestat de l'Administrador Diocesà.

Considerant el consentiment atorgat a la proposta de l'Administrador diocesà per part del Col·legi de Consultors.

Considerant que d'aquesta manera es compleix l'establert al cànon 485

Considerant el que estableixen els canons 149, que regula els requisits perquè algú sigui promogut a un ofici eclesiàstic, i 483 § 2 que concreta les circumstàncies d'idoneïtat per aquest ofici.

Considerant l'autorització de la Germana Provincial de les Religioses de la Consolació.

1.- Nomeno **SECRETÀRIA GENERAL I CANCELLER DEL**
BISBAT DE MENORCA A LA GERMANA MARÍA VICTORIA

sagrat: "... s'exigeix una oportuna convergència d'esforços i una consciència adequada de les funcions i de les responsabilitats dels protagonistes de la pastoral dels santuaris, precisament per afavorir el ple reconeixement i l'acollida fecunda del do que el Senyor fa al seu poble a través de cada santuari" (PCPE, El Santuari, 8-05-1999, n. 17).

És contraproductiu oposar-se a la fe senzilla del poble de Déu i no ens ha de fer por la seva participació, sinó que l'hem de fomentar com un signe de la presència de l'Esperit. Obrim vies de participació. Siguem creatius.

7. Etapes i nivells del camí sinodal

Ens trobem encara al primer nivell en l'exercici de la sinodalitat: L'escolta de tots els batejats es fa especialment a les esglésies locals. Per això, en relació amb la fase diocesana del Sínode, el Papa demana a les esglésies locals involucrar-se "en una feina apassionada i encarnada, que imprimeixi un estil de comunió i participació marcat per la missió" (Discurs en el moment de reflexió per al inici del procés sinodal, 9-10-2021).

No estarà de més que en aquesta trobada s'exposi com s'està duent a terme la participació al Sínode des dels Santuaris, començant per la pregària i seguint pels grups que s'hi hagin pogut formar.

I també es podran fer arribar als nostres bisbes respectius els resultats de les reflexions que es duguin a terme en aquest fòrum. El títol de la ponència ha dit clarament: Sinodalitat entre els santuaris.

8. Una Església sinodal és una Església missionera.

L'Església és comunió per evangelitzar "La posada en marxa d'una Església sinodal és el pressupost indispensable per a un nou anunci missioner que involucri tot el poble de Déu" (Comissió Teològica Internacional, La sinodalitat a la vida i a la missió de l'Església, 2018, núm. 9).

Els nostres santuaris són també evangelitzadors: "En aquest servei pastoral d'evangelització i catequesi cal subratllar els aspectes específics vinculats amb la memòria del santuari on s'actua amb el missatge particular que ell ofereix i el carisma que el Senyor li ha encomanat i que Església ha reconegut, i amb el patrimoni, sovint riquíssim de les tradicions i dels costums que s'hi han establert" (PCPE, El Santuari, 8-05-1999, n. 10).

No oblidem mai que la gràcia de Déu actua "no es tracta de llocs d'allò marginal i accessori, sinó, per contra, llocs d'allò essencial; de llocs als quals se'n va per obtenir la gràcia, fins i tot abans que les gràcies" (PCPE, El Santuari, 8-05-1999, n. 11).

Nosaltres com a pastors hem de fer el possible per oferir els mitjans necessaris als pelegrins, que en facilitin la conversió o la renovació de la vida cristiana. El Santuari evangelitza els pelegrins, però alhora els converteix en deixebles missioners d'una Església en sortida.

9. L'Església camina al costat de la família humana sencera

La sinodalitat consisteix a caminar junts, però no només els membres

de l'Església, sinó que també existeix una sinodalitat ad extra, un caminar junts amb tota la família humana, com a fraternitat. L'Església “*es redescobreix com a poble que vol caminar junt, entre nosaltres i amb tota la humanitat*” (Francesc, *Discurs als fidels de la diòcesi de Roma*, 18-09 2021).

Al costat dels pelegrins creients, també són molts els que s'acosten als santuaris per motius diversos: culturals, socials, esportius, etc. Els responsables de la pastoral dels santuaris no ho hem d'oblidar: “(...) *la pastoral dels santuaris haurà de promoure la contínua renovació de la vida espiritual i del compromís eclesial, amb una intensa vigilància crítica davant de totes les cultures i les realitzacions humanes, però també amb un esperit de col·laboració, obert a les exigències del diàleg ecumènic i interreligiós*” (PCPE, *El Santuari*, 8-05-1999, n. 17).

També des dels santuaris es poden organitzar activitats solidàries a favor dels més desprotegits de la societat, afavorint així la creació de compromisos entre els pelegrins que vagin més enllà de les dimensions purament religioses.

La posada en comú d'aquestes activitats organitzades pels santuaris també serà de gran ajuda perquè tenen també una finalitat evangelitzadora.

10. Un sínode per suscitar esperança

El sínode suscita grans esperances al poble cristià: “*La finalitat d'aquest sínode no és produir més documents. Més aviat pretén inspirar la gent a somiar amb l'Església que estem cridats a ser, fer florir les esperances de la gent, estimular la confiança, embenar les ferides, teixir relacions noves i més profundes, aprendre els uns dels altres, construir ponts, il·luminar les ments, escalfar els cors i vigoritzar les nostres mans per a la nostra missió comuna*” (Vademècum, 1. 3).

Ja hem dit que es tracta d'un estil que ens fa pensar no en una altra Església, sinó en una “*església diferent*”, oberta a la novetat que Déu vol indicar (Cf. *Discurs en el moment de reflexió per a l'inici del procés sinodal*, 9-10-2021).

És un repte per a nosaltres, que exigeix per part nostra un esforç creatiu, que sigui capaç de connectar amb les noves generacions i aportar un aire fresc i renovat com ens demana l'Església: “*Antigament els nostres santuaris s'omplien de mosaics, pintures i escultures religioses per inculcar la fe. Tindrem nosaltres el vigor espiritual i l'enginy suficients per crear imatges eficaces de gran qualitat i alhora adaptades a la cultura d'avui? Es tracta no només de l'anunci primer de la fe, en un món sovint secularitzat, o de la catequesi per aprofundir aquesta fe, sinó també de la inculturació del missatge evangèlic a nivell de cada poble i de cada tradició cultural*” (PCPE, *El Santuari*, 8-05-1999, n. 10).

CONCLUSIÓ

Amb el Papa, invoquem a l'Esperit Sant, perquè els santuaris ens incorporem amb alegria i posant tot el nostre esforç, al camí sinodal de tota l'Església:

Ciutadella de Menorca, 1 de juliol de 2022.

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria

GERARD VILLALONGA HELLIN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

Per tal de col·laborar amb el Rector de Seminari i tenint en compte les condicions que concorren en el prevere **Mn LLORENÇ SALES BARBER,**

NOMENO FORMADOR DEL SEMINARI DIOCESÀ, amb especial dedicació als seminaristes menors, per un període de quatre ans amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a la nostra Església Diocesana

Ciutadella de Menorca a 1 de setembre de 2022

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria

GERARD VILLALONGA HELLIN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

D'acord amb l'*Estatut de la Cúria de Menorca a la secció Pastoral*, publicat al Butlletí Oficial del Bisbat corresponent al mes de juny de 2019 (p.59) i tenint presents les prescripcions del Codi de Dret Canònic sobre la potestat delegada (cf canons 129-144),

NOMENO Director del Secretariat de Pastoral Vocacional A Mn LLORENÇ SALES BARBER, per un període de quatre ans

Agraïxo a Déu la seva disponibilitat per assumir aquesta nova responsabilitat al servei de la nostra Diòcesi de Menorca i demano a Déu que li atorgui les gràcies necessàries per a portar-la a terme

Ciutadella de Menorca a 1 de setembre de 2022

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria

GERARD VILLALONGA HELLIN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

Havent acceptat l'elecció del Col·legi de Consultors (15 de març de 2022) i quedant per tant constituït com l'Administrador diocesà de Menorca.

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb el can. 137, nomeno **DELEGAT PER A LA GENERALITAT DELS CASOS** al prevere diocesà **Mn JOAN BOSCO FANER**, durant el temps que duri la seu vacant

Ciutadella de Menorca 16 de març de 2022.

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria

GERARD VILLALONGA HELLIN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

Havent estat destinada fora de Menorca la religiosa carmelita missionera Gna. Josefa Bermejo de Francisco, fins ara Secretària particular del Sr. Bisbe, **PEL PRESENT DECRET**, nomeno com a Secretària particular de l'Administrador diocesà a la religiosa de Ntra. Sra. De la Consolació,

MARÍA VICTÒRIA AYMERICH MARTÍNEZ, durant el temps que duri la seu vacant.

Ciutadella de Menorca, 21 de març de 2022.

Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Jaume Ametller Pons,
Secretari General i Canceller.

GERARD VILLALONGA HELLÍN
ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA

Tenint en compte les circumstàncies que concorren en la persona de la Sra. **MARÍA AUXILIADORA FLORIT BÀRCIA**, DNI 41735087T, i d'acord amb l'Article 12 § 3 dels Estatuts de la Fundació Pía Autònoma "Xipell", la nomeno membre del Patronat d'aquesta Fundació, com a representant del Bisbat de Menorca, amb data de 1 de juliol de 2022.

“Veniu, Esperit Sant. Vós que susciteu llengües noves i poseu als llavis paraules de vida, deslliureu-nos de convertir-nos en una Església de museu, bella però muda, amb molt passat i poc futur. Veniu al mig nostre, perquè en l'experiència sinodal no ens deixem aclaparar pel desencant, no diluïm la profecia, no acabem per reduir-ho tot a discussions estèrils. Veniu, Esperit Sant d'amor, disposeu els nostres cors a escoltar. Veniu, Esperit de santedat, renoveu el sant Poble fidel de Déu. Veniu, Esperit creador, renoveu la faç de la terra. Amén. “(Discurs en el moment de reflexió per a l'inici del procés sinodal, 9-10-2021).

Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.

JESÚS RESUCITADO NOS SALE AL ENCUENTRO
(13/4/2022)

Observo que hay mucho pesimismo en el ambiente, dentro y fuera de la Iglesia. Y me gustaría que este escrito fuera una llamada a la alegría y a la esperanza entre nosotros, de manera que fuéramos también capaces de transmitir a los demás nuestras convicciones y sentimientos con motivo de la celebración de la Pascua de Resurrección.

Fui a escuchar el testimonio del “*rapero*” cristiano Grilex y me conmovió profundamente. Y sus palabras y su vida me recordaron el encuentro de Jesús resucitado con San Pablo en el camino de Damasco: “*Aquello no fue solo un hombre que cayó a tierra: fue una persona atrapada por un acontecimiento que le cambiaría el sentido de su vida. Y el perseguidor se convirtió en apóstol. ¿Por qué? “¡Porque he visto a Jesús vivo! ¡He visto a Jesucristo resucitado!”*. Ese es el fundamento de la fe de Pablo, como de la fe de los demás apóstoles, como de la fe de la Iglesia, como de nuestra fe” (Papa Francisco, Catequesis de Pascua del año 2017).

Hemos de rechazar el cristianismo como ideología o como sistema de pensamiento. Hemos de estar abiertos a la gracia y a la sorpresa. Se trata de seguir un camino de fe a partir del núcleo principal del mensaje cristiano: ¡Jesús vive!

Este encuentro con Jesús resucitado de San Pablo, del rapero Grilex y de tantos... ha iluminado profundamente sus vidas marcando con fuerza entre un antes y un después. Las biografías de los santos (los de antes y los de ahora) lo ponen de manifiesto. El Papa Francisco nos lo explica así: “*Pablo grita, haciéndose eco de los profetas: ¿Dónde está, muerte, tu victoria?*

¿Dónde está, muerte, tu aguijón? (1 Cor 15, 55). En estos días de Pascua, llevemos ese grito en el corazón. Y si nos preguntan el porqué de nuestra sonrisa generosa y de nuestro paciente compartir, entonces les podremos responder que Jesús está todavía aquí, que sigue estando vivo entre nosotros, que Jesús está aquí, en la plaza, con nosotros: vivo y resucitado” (Ibidem).

Fueron muchos los jóvenes menorquines que escucharon el testimonio del joven artista Grilex y me consta que también se entusiasmaron, porque supo conectar con ellos y transmitirles su experiencia de conversión.

Personalmente, recuperé la alegría e hice el propósito firme de no dejarme llevar por el pesimismo, sino por la fe en Jesús resucitado que hace renacer nuestra esperanza especialmente en los momentos difíciles y de encrucijada, que podamos estar atravesando.

El futur és dels joves; millor dit, el futur és de Déu que hi compta especialment amb ells per transformar el nostre món. En celebrar la Diada de St. Jordi, voldria dirigir-me especialment als membres del Moviment Escolta Catòlic de Menorca, perquè prenguin consciència del valor immens de l'eix de la fe dins de l'escoltisme, com a vertebrador transversal de les seves vides. Trobar-se amb Jesús ressuscitat es fonamental. Aquest Jesús que ens ha canviat a nosaltres, ens donarà forces per portar endavant els nostres ideals i deixar un món millor del que hem trobat: Companys i amics escoltes, sempre a punt!

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.**

CONCLUSIÓ FASE DIOCESANA DEL SINODE (30/4/2022)

Jesús, a la seva vida terrenal camina i camina molt. Els evangelis ens diuen que Jesús “va passar per tota Galilea, predicant a les seves sinagogues i expulsant els dimonis” (Mc. 1, 39).

Jesús nos s'atura de recórrer el seu país d'un extrem a l'altre, portant la presència i el missatge de Déu. Després de ressuscitar, Jesús continua caminant entre nosaltres i amb nosaltres. Al camí d'Emmaús, es va trobar amb dos deixebles i es va posar a caminar amb ells (Lluc 24, 15). Aquest camí que Jesús no fa tot sol, el vol continuar fent amb nosaltres al s. XXI.

en els seus joves que no es defineix principalment per un ministeri, una funció o servei particular sinó per una presència”.

La presència universal de la vostra Família Salesiana. “La presència universal de la vostra Família Salesiana és un estímul i una invitació a custodiar i preservar la riquesa de moltes de les cultures on estan immersos sense buscar “homologar-les”.

Somiau cases obertes, fecundes i evangelitzadores capaces de permetre-li al Senyor mostrar a tants joves el seu amor incondicional i els permeti als salesians de Ciutadella a vostés gaudir de la bellesa a la qual van ser anomenats. Somien... Que amb la intercessió de Maria Auxiliadora i de St. Joan Bosco la família salesiana de Ciutadella i tots els aquí presents continuem aquest carisma essent “sal de la terra i llum del món”.

DECRETES I NOMENAMENTS

GERARD VILLALONGA HELLÍN ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE MENORCA SEU VACANT

PEL PRESENT DECRET, dispo de les facultats de dispensa del c. 1245 CIC en relació al c. 87 CIC, en la festa de Sant Jaume Apòstol d'aquest any els fidels quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística del dia 25 de juliol i d'abstenir-se del treball.

Encoratgem en tot cas als fidels que ho puguin fer a celebrar la festa de Sant Jaume participant en l'Eucaristia i també mitjançant la realització d'altres obres de pietat o de caritat.

Amb tot, recomano als rectors de les parròquies que disposin uns horaris convenients, a fi de facilitar als fidels la participació en la celebració eucarística del dia 25 de juliol.

Després de l'Hora Nona del diumenge 24 de juliol es celebrarà la Missa vespertina de la solemnitat de Sant Jaume, Apòstol. Amb l'assistència a aquesta celebració els fidels compleixen el precepte dominical.

Ho decreto i ho signo a Ciutadella de Menorca, el dia 18 de juliol del 2022.

**Gerard Villalonga Hellín, Administrador Diocesà
Per manament del Sr. Administrador Diocesà,
Francesc Triay Vidal, Notari de la Cúria**

al Sant Pare visitar-los, però es va fer present per mitjà d'una carta escrita de pròpia mà dirigida als Salesians, com una mostra de proximitat, afecte i gratitud per la formació rebuda. Hi destacarem alguns punts.

Estimau la renou dels oratoris. *“Estic segur que la renou i la cridòria dels oratoris serà la millor música funcional perquè l'Esperit revifí el do carismàtic del vostre fundador. No tanquen les finestres davant aqueix murmuris...”*

No us adapteu a la cultura de moda, ni es refugien en un passat heroic però ja desencarnat. *“Ni adaptar-se a la cultura de moda, ni refugiar-se en un passat heroic però ja desencarnat. En temps de canvis, fa bé pensar en les paraules de sant Pau a Timoteu: «Per això et recoman que revifis el do de Déu que has rebut... Perquè l'Esperit que Déu ens ha donat no és un esperit de temor, sinó de fortalesa, d'amor i de sobrietat» (2 Tim. 6-7)”*

Cultivau una actitud contemplativa. *“Cultivar una actitud contemplativa ràpida per a identificar i destriar els punts neuràlgics. Això ajudarà a endinsar-se en el camí amb l'esperit i l'aportació pròpia dels fills de Don Bosco i, com ell, desenvolupar una «valenta revolució cultural» (Enc. Laudato si', 114)”*

No sigueu ni pessimistes ni optimistes cecs, el Salesià del s. XXI és un home esperançat. *“Ni pessimista ni optimista, el Salesià del s. XXI és un home esperançat perquè sap que el seu centre està en el Senyor, capaç de fer noves totes les coses (Cf. Ap. 21,5). «Només això ens salvarà de viure en una actitud de resignació i supervivència defensiva. Només això farà fecunda la nostra vida» (veure. Homilia, 2 de febrer 2017)”*

Viviu amb fidelitat el carisma. *“Viure amb fidelitat el carisma és una mica més ric i desafiador que el simple abandó, replegament o acomodar-se de les cases o activitats; suposa un canvi de mentalitat enfront de la missió a realitzar”*.

Que el carisma es renovi. *“Tot carisma necessita ser renovat i evangelitzat i, en el vostre cas sobretot pels joves més pobres”*.

No formam per a la missió, sinó que se'ns forma en la missió. *“És important sostindre que no se'ns forma per a la missió, sinó que se'ns forma en la missió des d'on gira tota la nostra vida, opcions i prioritats”*.

Apreci als Germans Coadjutors. *“Els Germans Coadjutors són expressió viva de la gratuïtat que el carisma ens convida a custodiar. La vostra consagració és, abans de res, signe d'un amor gratuït del Senyor i al Senyor en*

Aquest “caminar junts” amb Jesucrist i amb la guia de l'Esperit Sant és el significat de la paraula Sínode. L'Església es de Déu i nosaltres som els seus col·laboradors. La sinodalitat es el camí per a aprendre a escoltar junts la voluntat de Déu per el seu poble. I perquè això sigui possible es necessari que hi participem tots els membres de l'Església.

L'Església és una gran família que creix i avança compartint la vida i treballant unida, guiada per l'Esperit Sant. En aquest sentint emprem un terme molt precís per a qualificar-la, parlem de l'Església sinodal.

La missió evangelitzadora i la sinodalitat defineixen la manera de fer i de ser de l'Església; són la seva essència. Caminar junts amb la mirada i cor de Déu es la clau que ens permet interpretar la realitat.

L'Església està redescobrint el camí de la sinodalitat que no es el de les majories simples de vots, sinó el camí més lent, però més segur i ferm del consens. Aquesta nova forma de govern corresponsable pot ajudar a renovar les nostres democràcies. Necessita'm una democràcia que descobreixi el diàleg autèntic i respectuós, la escolta real, la reflexió profunda i assossegada sobre els temes importants, i no les present a les que ens volen sotmetre els grups de pressió de les diverses ideologies.

Recuperar aquesta manera de fer sinodal en l'Església pot ser que ens qüestionï i ens inquieti. Però no tinguem por, si camina'm junts baix la guia de l'Esperit Sant, perquè així traurem endavant el projecte d'amor que ens confià Jesús. I això es el que volem fer nosaltres en aquesta jornada en la que reflexionarem i pregarem junt.

Vull acabar aquestes paraules reiterant la nostra comunió i afecte al Papa Francesc, que ens impulsa en aquest camí sinodal.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.**

**¡EXPERIÈNCIES INOBLIDABLES D'UN CAIXER
CAPELLÀ!
(Revista de San Joan 16/5/2022)**

Encara que som natural de Maó (29-04-1958), des de l'any 1986 la meua vida ha estat molt lligada a Ciutadella per motius professionals, pastorals i curials. Avui concretaré aquesta vinculació personal amb la festa de

Sant Joan, que ha refermat amb força aquests vincles amb la ciutat de ponent. A Ciutadella en referir-se als temps passats tractant d'emmarcar algun fet de la seva història, si vols que t'entenguin i es situïn ràpidament al context que vols referir, has de dir “el primer any o el segon anys del Bienni tal”, i tothom sap tot d'una de què estàs parlant.

La pertinença a un bienni com a membre de la junta no es quelcom purament personal i privat, sinó que a Ciutadella té una gran rellevància social, a partir del 9 de Juliol de l'any de la proclamació fins al darrer toc del segon any.

Els meus amics de fora de Menorca s'espantaven de la meua popularitat ja que en entrar a una cafeteria o a qualsevol lloc sempre hi havia alguna persona que em saludava com a “*Capellana*” del Bienni i s'interessava per detalls de la festa i del cavall. Formar part de la Junta de Caixers de St. Joan es una espècie d'investidura que dura dos anys; un vertader conte de fades.

He estat Caixer Capellà dues vegades: Durant el bienni 2008 – 2009, presidit per dony José María de Sintas Zaforteza; i el bienni 2018-2019, presidit per dony Julio de Olives Fernández; amb ells i amb la resta de la Junta mantenim estrets llaços d'amistat que perduren al llarg del temps. I ens agrada reunir-nos per a recordar tantes vivències i anècdotes d'aquells anys.

Les famílies tenen molta importància a Sant Joan: Darrera de cada Caixer hi ha una família que l'estalona en tot. Per a la Capellana aquest paper insubstituïble de suport recau en la comunitat parroquial pròpia. Record amb agraïment a totes les famílies dels meus companys de ambdues Juntes i a la bona gent del grup de St. Francesc. Jo els hi deia que “*damunt del cavall hi anam tots*” perquè ells organitzaven eficaçment l'atenció als membres de la qualcada, la beguda, les celebracions religioses, etc.

A més d'aquesta participació tant intensa en la festa durant dos bienis, també he d'afegir que l'any 2016, en temps de Seu vacant, havent estat elegit Administrador Diocesà, vaig tenir l'honor de exercir les funcions que a St. Joan corresponen al Bisbe: rebre la Comitiva des Be, presenciar el primer caragol del Born des del balcó de St. Francesc, rebre la qualcada a St. Joan de Missa i assistir a les celebracions de les vespres a l'ermita i a la Missa de Caixers del dia de St. Joan. Si Déu vol, aquest St. Joan de 2022 em correspondrà repetir aquesta mateixa experiència.

Aquestes setmanes anteriors a la festa són molt entranyables per tots nosaltres i especialment per aquells que ho hem viscut de tan prop.

diaris —perquè tots els tenim—, s'aixeca de la pols dels seus propis errors, començant de nou amb coratge i paciència, cada dia, per cercar el diàleg i la trobada amb els altres. És «sal» el deixeble que no cerca el consentiment i la lloança, sinó que s'esforça per ser una presència humil i constructiva, en fidelitat als ensenyaments de Jesús que vingué al món no per ser servit, sinó per servir. I hi ha molta necessitat d'aquesta actitud!

La segona imatge que Jesús proposa als seus deixebles és la de la llum: «Vosaltres sou la llum del món». La llum dispersa la foscor i ens permet veure. Jesús és la llum que ha dissipat les tenebres, que encara resten presents al món i a les persones. És la missió del cristià dispersar-les fent brillar la llum de Crist i proclamant el seu Evangelí. És una irradiació que també pot provenir de les nostres paraules, però ha de fluir sobretot de les nostres «bones obres» (v. 16). Un deixeble i una comunitat cristiana són llum al món quan encaminen els altres cap a Déu, ajudant a cadascú a experimentar la seva bondat i misericòrdia. El deixeble de Jesús és llum quan sap viure la seva fe fora dels espais estrets, quan ajuda a eliminar els prejudicis, eliminar la calúmia i portar la llum de la veritat a situacions viciades per la hipocresia i la mentida. Fer llum. Però no la meua llum, és la llum de Jesús: som instruments perquè la llum de Jesús arribi a tothom.

Jesús ens convida a no tenir por de viure al món, encara que hi hagi condicions de conflicte i pecat en ell. Davant la violència, la injustícia, l'opressió, el cristià no es pot tancar en si mateix o amagar-se en la seguretat del propi recinte; l'Església tampoc no es pot tancar en si mateixa, no pot abandonar la seva missió d'evangelització i de servei. Jesús, en l'últim sopar, va demanar al Pare que no tragués els deixebles del món, que els deixés allà al món, que els protegissin de l'esperit del món. L'Església es prodiga amb generositat i tendresa pels petits i els pobres: aquest no és l'esperit del món, aquesta és la seva llum, és la sal. L'Església escolta el crit dels darrers i dels exclosos, perquè és conscient que és una comunitat pelegrina cridada a perllongar a la història la presència salvadora de Jesucrist. Tot això que hem escoltat a partir de l'Evangelí, ho va viure Sant Joan Bosco amb la seva vida. A partir d'ell aquest ser “sal de la terra i llum del món”, s'estén a tota la família salesiana que fa present el carisma del Fundador al llarg del temps a les seves obres.

El Papa Francesc desitjava, de cor, ser present amb els salesians en el CG28, en *Valdocco, la Casa on Don Bosco va crear una vertadera escola de Santedat. Lamentablement per motius de la pandèmia no li va anar possible

One way to promote unity among Christians is to work together for justice, cooperating in actions that make clear the desire for peace and unity that springs from faith in Jesus Christ. There are many areas in which we can work together with other Christians: care for the poorest, the defense of women, the fight against racism, care for the environment, etc. It is clear that among us there have been joint work initiatives in this field. It is worth continuing them, because they are precious testimony of fidelity to the Gospel.

In particular, we can and must work together to foster the peace and unity that God desires for all men. This requires, above all, the conversion of the heart, because many times we –and perhaps our Churches– have become involved in structures of sin, which favored prejudice against other human beings and segregation. Christians must listen to the cries of those who suffer, denounce their situation without fear and continue collaborating to put an end to ideologies that cause discrimination, to stop hate speech and to put ourselves at the service of the poorest and most vulnerable.

This meeting is always joyful and strengthens our hope of one day achieving the desired unity, which is a gift that we incessantly implore from the Spirit of God. Praying together for unity among Christians also helps us to commit ourselves to work for a united humanity. The unity among us must be for all a sign of the unity that God wants for all of humanity.

FESTA EXTERNA DE SANT JOAN BOSCO (Santuari de Maria Auxiliadora 12/2/ 2003)

A l'Evangeli d'avui (cf. Mateu 5, 13-16), Jesús diu als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra [...]. Vosaltres sou la llum del món» (vv. 13,14). Utilitza un llenguatge simbòlic per indicar als qui tenen intenció de seguir-lo certs criteris de presència i testimoniatge viu al món. Primera imatge: la sal. La sal és l'element que dona sabor i conserva i preserva els aliments de la corrupció. Per tant, el deixeble és cridat a mantenir allunyats de la societat els perills, els gèrmens corrosius que contaminen la vida de les persones.

Es tracta de resistir a la degradació moral i el pecat, donant testimoni dels valors d'honestat i fraternitat, sense cedir els afalacs mundans de l'arribisme, el poder i la riquesa. És «sal» el deixeble que, malgrat els fracassos

Voldria animar els actuals membres de la Junta de Caixers perquè visquin intensament les festes a la manera tradicional, observant estrictament els protocols, de manera que el poble de Ciutadella pugui gaudir d'aquesta festa de profundes arrels religioses que mai passa i que sempre es manté. Ofereix la meva pregària perquè després d'aquest parèntesi de dos anys d'interrupció per mor de la pandèmia, puguem viure tots responsablement aquest St. Joan amb salut i amb alegria, amb esperit d'acollida i de germanor veritable. Què St. Joan Baptista ens hi ajudi a tots.

LA ESCUELA CATÓLICA (Full dominical 29/5/2022)

Recientemente -29 de marzo de 2022- el Dicasterio vaticano para la Educación católica publicó una instrucción titulada *La identidad de la escuela católica para una cultura del diálogo*, una instrucción encaminada a afianzar los rasgos significativos y la identidad de la escuela católica, en comunión con la “cultura del encuentro” que nuestro Papa Francisco predica una y otra vez.

El debate escuela pública vs escuela concertada, sobre todo católica, está servido desde hace muchos años. Los dos modelos son necesarios para una sociedad plural y cada escuela debe aportar lo mejor de sí misma para el servicio a los niños y jóvenes.

Nuestra pretensión es señalar las ideas que emergen de este documento, con el fin de divulgar los principios que lo informan, para que, como pueblo de Dios, sintonicemos con la labor pastoral de la Iglesia en el mundo de la educación.

Para actualizar el concepto de identidad de la EC, la instrucción habla de una “cultura del diálogo” Señalaremos solo cuatro claves significativas:

Es responsabilidad de los padres la educación de los hijos, *el Estado tiene la responsabilidad de apoyar a las familias en su derecho a elegir la escuela y su proyecto educativo.*

La escuela católica es una escuela para todos, especialmente para los más débiles. Las “nuevas pobrezas” la interpelan

Laicos y consagrados comparten la misión educativa común, abiertos a un ámbito de mayor comunión con la parroquia, la diócesis, los movimientos eclesiales

La EC está en diálogo con el mundo, fiel al propio proyecto educativo, que se expresa en la capacidad de testimonio, conocimiento y diálogo con las diversidades

La escuela católica, alternativa educativa que hunde sus raíces en el Evangelio, debe mostrar claramente su razón de ser, con las implicaciones correspondientes. La propuesta educativa de los centros de la Iglesia, en su núcleo fundamental, es un camino de diálogo entre la razón, la fe y la cultura. Es una escuela de inspiración cristiana, su punto de encuentro es siempre el Evangelio, en cuanto Buena Noticia, porque, desde la tarea educativa, se anuncia el Reino, se evangeliza.

La escuela católica tiene vocación de servicio, un servicio, por supuesto, cultural, pues la escuela es transmisora del saber, ... Es imprescindible este servicio de calidad y bien hacer; una escuela que innove, investigue, que esté actualizada con lo que nuestro tiempo requiere y necesita...

Y, finalmente, la escuela católica es una escuela "en salida", es decir, una escuela que, provista de estructuras adecuadas para la misión, ha de ser capaz de transformarlo todo: costumbres, estilos, horarios, lenguaje... al servicio del dinamismo misionero (cfr EG 27).

Se trata, además, de una reflexión muy adecuada al final del curso escolar, de manera que las comunidades educativas de las escuelas católicas de Menorca se vean valoradas por parte de la comunidad cristiana de Menorca.

**Gerardo Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca**

"SOMOS LO QUE DAMOS. SOMOS AMOR" (Diari Menorca 19/6/2022)

Este domingo, 19 de junio es la solemnidad del *Corpus Christi*, un día señalado para contemplar y gozar el misterio de Dios, que en Cristo se **queda** con nosotros, se nos da como alimento de vida eterna y nos invita a que nosotros seamos también pan y vino para los demás...

El Corpus es el día de la Eucaristía y el día de la Caridad... Dos caras de la misma realidad: el amor de Dios sin límites que se entrega a sí mismo a todos nosotros, sobre todo a los más necesitados.

vorecían los prejuicios frente a otros seres humanos y la segregación. Los cristianos debemos escuchar los gritos de los que sufren, denunciar sin miedos su situación y seguir colaborando para acabar con las ideologías que causan discriminación, para que cesen los discursos de odio y para ponernos al servicio de los más pobres y vulnerables.

Este encuentro es siempre gozoso y afianza nuestra esperanza de alcanzar un día la deseada unidad, que es un don que imploramos sin cesar al Espíritu de Dios. Orar juntos por la unidad entre los cristianos nos ayuda también a comprometernos a trabajar por una humanidad unida. La unidad entre nosotros ha de ser para todos signo de la unidad que Dios quiere para la humanidad entera.

"Learn to do good; seek justice" (cf. Is 1, 17)

One year more we met to intensify our prayer for Christian unity. We are grateful for the welcome of Fr. Paul and the Community of the Church of England that celebrates in this Church of Santa Margarita in Es Castell. We know very well that Jesus desire for his disciples was that we remain in unity and that is because the division that exists among us hurts us greatly. Undoubtedly, this division weakens the force of the message of life that we proclaim and reduces the credibility of our word.

This year's Week of Prayer for Christian Unity has as its theme a text taken from the prophet Isaiah: "Do good; seek justice" (cf. Is 1, 17). The text of Isaiah makes us understand that the experience of faith must always be accompanied by a praxis consistent with what is professed. The worship of God is empty if it is not accompanied by compassion and mercy. With harsh words, the prophet denounces this external and purely formal cult: I do not delight in the blood of bulls, or of lambs, or of goats; (...) Bring no more vain offerings; (...) Your new moons and your appointed feasts my soul hates; (...) Wash yourselves; make yourselves clean; remove the evil of your deeds from before my eyes; cease to do evil; learn to do good; seek justice, help protect the oppressed, the right of the orphan, defend the widow" Is. 1, 14-17). Jesus also supported this understanding of the worship of God, which we find in the prophets and in some psalms, repeating that God wants mercy and not sacrifices (cf. Mt 9:13) and that, without having previously been reconciled with the brother, it is better not to present any offering in the temple (cf. Mt 5, 23-24).

Sabemos muy bien que el deseo de Jesús para sus discípulos fue que permaneciéramos en la unidad y por eso nos duele grandemente la división que existe entre nosotros. Sin duda, esta división debilita la fuerza del mensaje de vida que proclamamos y resta credibilidad a nuestra palabra.

La Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos de este año tiene como tema un texto tomado del profeta Isaías: «Haz el bien; busca la justicia» (cf. Is 1, 17). El texto de Isaías nos hace comprender que la vivencia de la fe debe ir siempre acompañada por una praxis coherente con aquello que se profesa. El culto a Dios resulta vacío si no va acompañado por la compasión y la misericordia. Con duras palabras, el profeta denuncia ese culto externo y puramente formal: no quiero ofrendas ni fiestas –dice el Señor– mientras tengáis las manos manchadas de sangre; «aprended a hacer el bien; buscad la justicia, socorred al oprimido, proteged el derecho del huérfano, defended a la viuda». También Jesús sostuvo esta comprensión del culto a Dios, que encontramos en los profetas y en algunos salmos, repitiendo que Dios quiere misericordia y no sacrificios (cf. Mt 9, 13) y que, sin haberse reconciliado antes con el hermano, es mejor no presentar ninguna ofrenda en el templo (cf. Mt 5, 23-24).

Una manera de favorecer la unidad entre los cristianos es trabajar juntos por la justicia, cooperando en acciones que hagan patente el deseo de paz y de unidad que brota de la fe en Jesucristo. Hay muchos ámbitos en los que podemos trabajar junto a otros cristianos: la atención a los más pobres, la defensa de la mujer, la lucha contra el racismo, el cuidado del medio ambiente, etc. Consta que entre nosotros han existido iniciativas de trabajo común en este campo. Vale la pena continuarlas, porque son testimonio precioso de fidelidad al Evangelio.

Este encuentro es siempre gozoso y afianza nuestra esperanza de alcanzar un día la deseada unidad, que es un don que imploramos sin cesar al Espíritu de Dios. Orar juntos por la unidad entre los cristianos nos ayuda también a comprometernos a trabajar por una humanidad unida. La unidad entre nosotros ha de ser para todos signo de la unidad que Dios quiere para la humanidad entera.

En particular, podemos y debemos trabajar unidos para fomentar la paz y la unidad que Dios desea para todos los hombres. Esto pide, sobre todo, la conversión del corazón, porque muchas veces nosotros –y quizás nuestras Iglesias– nos hemos involucrado en estructuras de pecado, que fa-

La solemnidad del *Corpus Christi*, memorial de encuentro y entrega de Cristo, expresa la profunda e inseparable unidad entre la fe y la vida; la unidad entre la Eucaristía y la caridad.

El lema de Cáritas Española, que da título a este artículo, lo situamos en el marco de la celebración del 75 aniversario de la institución... 75 años que evidencian la realidad incuestionable del muchísimo tiempo de compromiso en la lucha contra la pobreza, y la apuesta por la promoción y desarrollo integral de tantísimos excluidos... ¡Enhorabuena Cáritas por la historia de amor y servicio en España y en tantas partes del mundo a tantas personas!

¡Gracias a vosotros, voluntarios, donantes y trabajadores que lo habéis hecho posible!

Nadie cuestiona el prestigio de Cáritas y todos reconocemos su transparencia, consecuencia, sin duda, de que sus objetivos van más allá de la solidaridad, pues en su entraña más profunda, en su ADN se encuentra el *Charitas Christ urget nos* (2Cor, 15, 14), el deseo de San Pablo que reúne a los cristianos en un solo corazón para buscar y cumplir la voluntad de Dios.

Y es la tarea de Caritas, pero, sobre todo, es envío, es Misión... Una misión que no termina... sólo tenemos que mirar a nuestro alrededor... con las pobrezas de siempre que nos circundan y las nuevas pobrezas que nos sobrevienen. Su acción es, y va a ser cada vez más necesaria, en el contexto que nos toca vivir de inequidad y desigualdad social, la inflación por los precios desorbitados de las fuentes de energía, guerra de Ucrania...

Y la labor de Cáritas tiene su concreción más evidente en las diversas personas que trabajan y colaboran en las Cáritas parroquiales de nuestra isla y en Cáritas diocesana, que, en Menorca, como en otros tantos lugares, acompañan los procesos vitales de mucha gente, solucionando todas las carencias que pueden, aliviando, en la medida de lo posible, muchos sufrimientos, defendiendo los derechos y la dignidad de los más vulnerables, con una forma de estar junto a estos que nace de tomarse en serio el cristianismo.

Este día, pues, del *Corpus Christi* estamos llamados a disponer nuestra mente y nuestro corazón al significado profundo de esta solemnidad, reviviendo en lo concreto de nuestra existencia la entrega de Cristo, que nos dirige a lo fundamental en nuestra vida y misión como cristianos: la Sagrada Eucaristía y la Caridad cristiana que nace de su entraña.

**Gerardo Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca**

"EN LA VEJEZ SEGUIRÁN DANDO FRUTO"

(Vida Creixent, junio 2022)

Para la segunda Jornada Mundial de los Abuelos y de los Mayores que se celebra el 26 de julio, el Papa ha escrito un mensaje del que subrayaré su contenido principal, con ello pretendo que nos motivemos a vivir esta celebración y sigamos las recomendaciones del santo Padre nos hace.

Como siempre, es la Palabra de Dios la que ilumina lo que el Papa desea comunicar. En este caso, el salmo 92 y otros textos de la Escritura van en contra de la corriente negativa que informa a nuestro mundo sobre la ancianidad; y también es un toque de atención frente al desánimo que puede invadir a muchos ancianos al verse solos y limitados, con muchos años a sus espaldas... insertos "de facto" en una "cultura del descarte", que margina y retira a lo que, aparentemente, ya no es útil... Frente a ella, tengamos la seguridad de que Dios, dador de la vida, nos concede una vida longeva como signo de su bondad infinita.

Con todo, no es fácil aceptar con serenidad los muchos años, entre otras cosas porque se destacan más las limitaciones y las incapacidades personales y laborales de los mayores, más que la oferta y posibilidad de implicarles en proyectos de existencia ilusionantes, acordes con las posibilidades de cada cual, con capacidad de dar fruto a las familias y a la sociedad.

Ante los desánimos, el Papa afirma que *¡Envejecer no es una condena, es una bendición!* e invita a dar el fruto de una ancianidad activa, con la fuerza de una vida interior rica, que busque el bien de la propia familia, de los pobres y necesitados... que sea bendición para todos como *verdes olivos en la casa de Dios* (Cf salmo 52). Compete a los ancianos la misión de ser protagonistas de *una revolución de la ternura*, apoyados en el instrumento más valioso: la oración. Una oración que acompañe *el grito de dolor del que sufre* y que contribuya a *cambiar los corazones*. Y una acción, *revolución de la ternura*, que ayude a los demás en *atenciones, pensamientos, sentimientos y afectos* más humanos, en un mundo que corre el peligro de amenazas *que afectan a la familia humana y a nuestra casa común, maestros de una forma de vivir pacífica y atenta con los más débiles*.

Al costat d'una identitat cristiana militant coexisteix un cristianisme anònim format per multitud de persones que sense ser explícitament creients, han estat educades i edifiquen les seves vides sobre aquests mateixos valors continguts a l'Evangelí, que avui Sant Antoni Abat ens recorda als menorquins. Per aquest mateix motiu, tots podem i hem de celebrar junts aquesta gran festa.

En el món de la globalització tot està *interconnectat* i la festa de Sant Antoni Abat ens pot ser de gran ajuda per a superar el fort individualisme de la nostra societat, posant sempre el bé comú per damunt dels interessos particulars. Aquestes consideracions ens haurien de portar a un canvi de criteris (conversió) i a una més gran responsabilitat, tant des del punt de vista eclesial com de la societat civil, assumint els compromisos necessaris que ens permetin superar els reptes del món actual.

A la nostra Església diocesana, ajudats pel Papa Francesc, hem redescobert que la sinodalitat (caminar junts), forma part del nostre ésser, que és un element constitutiu i estructural. La nostra Diòcesi, sota la intercessió de St. Antoni, ha treballat amb il·lusió i alegria aquest camí sinodal, que ens condueix a cercar el consens en les decisions, amb l'ajuda de l'Esperit, que sempre ens il·lumina i ens ajuda a créixer en la comunió i en la fraternitat, amb els de dins i amb els de fora.

També faig una crida a la societat civil menorquina, aquí tan ben representada, perquè siguem capaços de construir tots junts el nostre futur, cercant sempre a través de la fraternitat, el diàleg i la solidaritat allò que sigui millor per a tots. Les nostres arrels ens ho faciliten, perquè som, per un costat, un poble obert i, per l'altre, ens sentim orgullosos de les nostres conviccions, que en aquesta festa ressalten d'una manera particular, perquè som una tradició viva. Amén.

UNIDAD DE LOS CRISTIANOS

(Es Castell, 20 de enero de 2023.)

«Haz el bien; busca la justicia» (cf. Is 1, 17)

Un año más nos encontramos para intensificar nuestra oración por la unidad de los cristianos. Agradecemos la acogida de Fr. Paul i de la Comunidad de la Iglesia de Inglaterra que celebra en esta Iglesia de Santa Margarita de Es Castell.

filosofies i formes de vida còmodes que rebaixen la radicalitat evangèlica assumida amb anterioritat.

Per mantenir en present el nostre sí a Jesucrist i vèncer la temptació actual de la mundanitat, a la qual tanta referència fa el Papa Francesc, se'ns convida a pregar amb perseverança (espiritualitat) i se'ns recorda -ho acabam d'escoltar a l'Evangeli- la necessitat de deixar-ho tot per seguir a Jesús. Aquell jove, aferrat a les seves riqueses, no va ser capaç de fer l'últim pas.

Jesús aclareix que aquesta renúncia és un do de Déu. Les riqueses materials són un obstacle important per ser deixebles de Jesús, perquè l'home s'hi acaba aferrant. Els qui imitin l'actitud despresa dels deixebles seran els que arribin a la vida eterna que cercava aquell jove ric.

Sant Antoni, en contrast amb la del jove ric, després d'escoltar aquest mateix passatge evangèlic, va respondre afirmativament a la crida de Jesús i renunciant a tots els seus béns va perseverar fins al final de la seva vida en la seva decisió. No li van faltar contratemps ni temptacions, però ancorat en la seva vida perseverant de pregària (espiritualitat) va poder mantenir-se dret i es va convertir en referent per a moltes persones, especialment multitud de joves, que el van imitar i van tenir com a referent en les seves vides.

Els períodes de vida eremítica no el van separar dels altres, sinó que van ser temps de creixement interior, de profunda espiritualitat, per poder lliurar-se amb generositat a les missions que l'Església li va encomanar en el seu temps: Sant Antoni, amic de Déu i dels homes, posa de manifest que quan més a prop s'està de Déu, més units esteim al nostre proïsme. Seguir a Crist no és mai una fugida del món; és lliurar-se del tot a Déu i als germans, renunciant, això sí, a la mundanitat, que és egoista i autoreferencial, en llençatge del Papa Francesc.

M'agradaria que per als menorquins la festa de Sant Antoni Abat no fos un costum més, una tradició més, alguna cosa que es repeteix cada any rutinàriament, sense més transcendència. Seria bo plantejar-nos cada any, quan arriben aquestes dates, la pròpia identitat com a cristians renovant els nostres compromisos personals i comunitaris. La fe i la vida es donen la mà. Certament que vivim en una societat oberta i multicultural, també multireligiosa. Però hem de reconèixer que molts dels valors que formen part d'una cosmovisió cristiana de la vida, com poden ser la fraternitat, la solidaritat, el diàleg, etc., tenen un abast universal i han contribuït a l'edificació de les societats modernes .

Con la Jornada Mundial de los Abuelos y de los Mayores, termina el Papa diciendo que *la Iglesia quiere festejar a aquellos a los que el Señor les ha concedido “una edad avanzada”*. E invita al anuncio y celebración de la jornada en parroquias y comunidades... Y, finalmente, sugiere para ese día una obra de misericordia de nuestro tiempo: *ir a visitar a los ancianos que están más solos, en sus casas o en las residencias donde viven...* Pues –continúa-, *hay que lograr que nadie viva este día en soledad. Tener alguien a quien esperar puede cambiar el sentido de los días de quien ya no aguarda nada bueno del futuro.*

Gerard Villalonga
Administrador diocesano de Menorca

EN BONES MANS

(Revista Mare de Deu de Gràcia 12/8/2022)

Començaré amb una anècdota. A un acte públic al que hi havia d'intervenir aquí a Maó, em varen presentar amb tractaments i títols mol importants. A mi em semblava que parlaven d'un altre. Per això, em vaig dirigir a l'auditori de la ciutat allà on vaig néixer, explicant-los que aquell que els hi parlava era “En Gerardo des Carrer dels Frares, o des Carrer des Forn”, llocs on vaig viure amb els meus pares i germans durant la meua infància, adolescència i primera joventut.

En aquell moment vaig percebre un moviment de simpatia per part de la gent allà congregada: tots érem germans que ens hi trobàvem allà per a compartir experiències de fe i fraternitat viscudes al llarg del temps.

Ara, amb aquesta mateixa senzillesa i cordialitat us voldria compartir i transmetre alguna cosa que des de petit porto al més íntim del meu cor: l'amor a la Mare de Déu de Gràcia.

Quan ja era gran vaig sebre que una cosa era l'ermita de la Mare de Déu i altra el cementeri de la ciutat, que hi havia una juxtaposició entre aquella entranyable església construïda a finals del segle XV i els diferents recintes mortuoris edificats a partir de principis del segle XIX. No obstant, crec que darrera hi ha un disseny de la providència i que aquí també es podien aplicar aquelles paraules de l'Escltura referides al matrimoni: allò que Déu ha unit, no ho separi l'home.

Els catòlics maonesos creiem que els nostres estimats difunts estan en bones mans, que la Mare de Déu de Gràcia vetlla la seva son mentre esperen la seva resurrecció perquè precisament el nom cristià d'aquest lloc es “*cementeri*”, que vol dir “*dormitori*”, en lloc del nom pagà de necròpolis o “ciutat dels morts”.

Viure i “dormir” sota l'empar de la Mare de Déu de Gràcia ens transmet pau, ens dona confiança, esperança i alegria. Visitar i pregar davant la seva bella imatge al seu cambril es converteix en estació obligada, en reclam amorós. S'entra d'una manera i se'n surt d'un altra, transformats, pacificats. M'agradaria que les famílies passin aquest costum a les noves generacions. Que els fillets i filletes aprenguin a estimar la nostra Patrona des de la seva més tendra infància.

A més, ho sabem bé, Maria es la mare de tots; no fa distincions entre uns i altres, creients o no creients; els estima sense cap mena de discriminació i aquesta convicció als catòlics ens agermana amb tots els nostres conciutadans de tots els credos i ideologies. En la Mare de Déu de Gràcia hi trobam un punt d'unió familiar.

Guardo un record molt entranyable de la festa de la Mare de Déu de Gràcia de l'any 2022, com a Caixer Capella, La presència del prevere al mig de la festa, no només als actes religiosos, es un referent d'un amor més gran que ens agermana a tots en torn de la nostra Mare.

També dono gràcies a Déu pels dos anys que com a Administrador diocesà heu presidit Missa de Caixers (2016 i 2022), presentant davant Déu a tots els maonesos durant la missa de caixers a Santa Maria, perquè per intercessió de Maria gaudeixin de salut de cós i d'esperit.

Ha estat un gran honor i alhora una gran responsabilitat i ho he viscut com si fos un germà gran de tots vosaltres que vol transmetre aquest amor tan gran a la Mare de Déu de Gràcia.

Amb vosaltres aplaudiré el pas de la imatge de la Mare de Déu al seu viatge d'anada i tornada a l'ermita i voldria de tot cor compartir també els sentiments de festa i alegria durant aquesta la celebració de l'any 2022.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesà de Menorca.**

La fi del pelegrinatge de Benet XVI

Tornem al principi i acabem homilia amb unes paraules del Papa emèrit a la seva encíclica sobre l'esperança “Spe salvi” (núm. 49): “*La vida és com un viatge pel mar de la història, sovint fosc i borrascós, un viatge en què escodrinyem els astres que ens indiquen la ruta. Els veritables estels de la nostra vida són les persones que han sabut viure rectament. Són llums d'esperança. Jesucrist és certament la llum per antonomàsia, el sol que brilla sobre totes les tenebres de la història. Però per arribar fins a Ell necessitem també llums properes, persones que donen llum reflectint la llum de Crist, oferint així orientació per a la nostra travessia*”¿ No us sembla que una d'aquestes llums properes ha estat per a nosaltres el Papa Benet XVI?

Però el Papa emèrit encara afegeix: “ I qui millor que Maria podria ser per a nosaltres estrella d'esperança, Ella que amb el seu sí va obrir la porta del nostre món a Déu mateix; Ella que es va convertir en l'Arca vivent de l'Aliança, en què Déu es va fer carn, se'n va fer un de nosaltres, va plantar la seva tenda entre nosaltres (cf. Jn 1,14)? (Ibid.)

Que per intercessió de Maria, el nostre germà difunt el Papa emèrit Benet XVI descansi en pau i que a través de l'exemple de la seva vida i del seu magisteri continuï essent estrella d'esperança pels que continuam aquest viatge al llarg de la història. Amén.

SANT ANTONI ABAT, PATRÓ DE LA DIÒCESI DE MENORCA (Catedral 17/1/ 2023)

La vida dels seguidors de Crist no és vida fàcil. Després d'haver escoltat la crida del Senyor Jesús i d'haver respost afirmativament amb alegria i ferma decisió, es presenten moltes dificultats (temptacions) en el camí de la vida cristiana. El mal existeix i –com ens recorda la Carta als Efesis–, no és una quimera. Podem i hem de fer-li front utilitzant les armes adequades.

Des del primer moment del nostre seguiment de Jesucrist hem d'estar ben convençuts que la força de la fe es situa per sobre de tots els “poders” -segons el llenguatge paulí- que intenten fer-nos desistir de la nostra opció.

É
l'exigèn
enlluern

Aquesta centralitat de la fe en Jesús en la vida de Benet XVI es perllonga en el seu amor a l'Església, que per ell no és res més que el cos de Crist, de manera que els apòstols i els deixebles de tots els temps continuen l'acció de Jesús en aquest món.

El Papa emèrit al seu testament espiritual, amb un perfecte paral·lelisme amb allò que ens diu a la primera lectura l'ancià St. Joan: "Fillets, que ningú no us desencamini", ens demana que ens mantinguem fermes en la fe i que no ens deixem confondre: *"He vist -diu-, i veig com de la confusió d'hipòtesis ha sorgit i que torna a sorgir allò raonable de la fe"*. A les seves obres de filosofia i de teologia ens transmet que la fe i la raó van juntes i que la raó ens pot lliurar dels fanatismes i de la violència, perquè la veritat i la llibertat estan íntimament unides i al contrari, l'error i la mentida són cadenes i treuen llibertat: porten l'anomenada "dictadura del relativisme".

En aquest punt, el Papa emèrit ens ensenya que Pa i Paraula, Eucaristia i Escriptura són els camins que ens porten a Jesucrist. Per això els cristians hem d'esforçar-nos en conèixer bé la Bíblia i cuidar de manera especial la litúrgia, com també en ensenyava el Papa emèrit.

L'amor ardent a Jesucrist de Benet XVI

Las darreres paraules del deixeble missioner Benet XVI "*Senyor, us estim!*", son una síntesi condensada o resum de la seva vida, que des de feia anys es preparava per a la trobada definitiva, cara a cara, amb el Creador.

El 28 de juny del 2016, el Papa Francesc s'havia referit al Benet XVI dient: *"En una de les moltes i belles pàgines que dedica al sacerdoti, subratlla com, a l'hora de la crida definitiva de Simó, Jesús, mirant-lo, li pregunta una cosa: 'M'estimes?. I Això és preciós! Perquè és aquí, ens diu, en aquest '¿m'estimes?' on el Senyor funda el pasturatge, perquè només si hi ha amor al Senyor pot Ell pasturar a través nostre...: 'Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estim'". "Aquesta és la nota - continua Francesc- que domina tota una vida gastada en el servei sacerdotal i en la teologia, que no per casualitat va definir com 'la recerca de l'estimat'; això és el que ell sempre va testimoniar i encara testimonia avui: que allò decisiu en els nostres dies -de sol o de pluja-, l'únic que uneix tota la resta, és que el Senyor estigui veritablement present, que ho desitgem, que interiorment estiguem a prop d'Ell, que l'estimem, que creguem de veritat profundament en Ell (...) És aquest estimar el que veritablement omple el nostre cor, aquest creure és el que ens fa caminar segurs i tranquils sobre les aigües, fins i tot enmig de la tempestat, com li va passar a Pere"*.

GRACIAS POR VUESTRO CORAZÓN MISERICORDIOSO

(22/8/2022)

Una persona extendía la palma de la mano y preguntaba a su interlocutor: *"¿Qué es esto?"* Nadie respondía correctamente, y él mismo daba la respuesta: *"un cura vivo"*. Luego repetía lo mismo, pero con la palma extendida hacia abajo: *"un cura muerto, porque si estuviera vivo, seguiría pidiendo"*. El chiste tiene su gracia, pero nos ayuda a pensar, porque muchas parece que nuestra ocupación principal es la de conseguir medios económicos para financiar nuestros proyectos. *"peseteros"*. Desgraciadamente, esta etiqueta de *"peseteros"* está muy adherida a todos aquellos que administramos los bienes económicos de la Iglesia.

Por esta razón, estoy convenido de que nuestro discurso nunca debe comenzar por una petición, sino por una acción de gracias sincera a todas las personas e instituciones que nos ayudan. No se trata de una nueva táctica para reclamar la generosidad de quienes sostienen nuestras obras, sino de ir a la fuente de donde mana todo: el amor de Dios que se ha derramado sobre nosotros. La acción de gracias es la actitud fundamental del cristiano, de la que debe rebosar nuestro corazón y nuestra palabra.

Delante de Dios nos sentimos siempre *"administradores"* tanto de los bienes materiales, como de las cualidades que poseemos. No podemos levantar un muro y colocar a un lado a los que dan y en otro a los que piden. Porque lo importante es *"darse"* en todo momento y en toda circunstancia, siguiendo el ejemplo de Jesús.

Hace ya tiempo, en una reunión de Vida Ascendente, pregunté a los asistentes una definición de generosidad. Una señora contestó con rapidez: *"la persona que disfruta dando"*. Hemos de pedir y hemos de dar con alegría unos y otros, porque el Señor actúa a través de mediaciones y el compartir con generosidad nos hace ser transparencia de Dios allí donde estamos.

Las razones esgrimidas hasta ahora nos introducen en el núcleo central de la campaña de este año: No queremos pedir nada en concreto; sabemos que siempre podemos contar con vosotros. Queremos simplemente daros las gracias a todos los que contribuís de una u otra manera al sostenimiento de la Iglesia.

La finalidad de los bienes eclesiásticos que administramos es clara: el sostenimiento del culto y del clero; las obras de caridad y de apostolado. Somos la familia de Dios en la tierra y todos somos corresponsables de su sostenimiento. Además, los que pedimos también hemos de dar, hemos de ser generosos con aquellos bienes que hemos recibido: nuestros pequeños sueldos y retribuciones en distintos conceptos también han de tener un retorno. La austeridad de vida y la virtud de la pobreza son fuentes de alegría para los pastores y un ejemplo para los fieles.

Gerardo Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca.

CONTINUEM CAMINANT JUNTS

SOTA LA GUIA DE L'ESPERIT

(Full dominical 11/9/2022)

Comenzamos el curso pastoral 2022-2023. Lo hacemos con la esperanza de tener pronto un nuevo pastor diocesano e intensificamos nuestra oración por esta intención. Con el Colegio de Consultores hemos programado los próximos meses en línea de continuidad. Pero no se nos escapa que se vive un cierto aire de provisionalidad, aunque procuramos seguir adelante sin desfallecer hasta la llegada del nuevo Obispo de la diócesis.

Ahora no es el momento de poner en marcha un nuevo plan pastoral diocesano: pero sí que podemos revisar a lo largo de este curso las cosas llevadas a cabo durante los últimos cuatro años, para ir madurando ideas que puedan servir de base a la redacción de una nueva planificación que ya pondrá en marcha el próximo Obispo con sus colaboradores.

El último curso estuvo marcado por la fase diocesana del Sínodo de los Obispos. El trabajo de los grupos fue muy fecundo y las conclusiones coinciden casi al cien por cien con las que se aprobaron en la fase nacional. Se ve la mano del Espíritu que conduce a la Iglesia por caminos de comunión.

Hemos de ir avanzando en este caminar juntos, inspirados por los grandes principios eclesiológicos del Concilio Vaticano II, mientras esperamos las conclusiones del Sínodo Universal de los Obispos que tendrá lugar en el otoño de 2023 y la publicación del documento papal posterior.

la seva mateixa vida, són testimoni de la manera concreta de cercar la santedat en l'exercici del seu ministeri com a pastor suprem de l'Església: Ens diu *“que ningú viu sol. Ningú no pecca sol. A la meua vida entra completament la dels altres: en el que pens, dic, m'ocup o faig. I al revés, la meua vida entra a la vida dels altres, tant en el bé com en el mal. Així la meua intercessió de cap manera és una cosa aliena per a l'altra, una cosa externa, ni tan sols després de la mort”* (Ibíd. 48)

Per això, avui a través d'aquesta Eucaristia, elevem amb Jesucrist la nostra súplica a Déu com a acte de gratitud al Papa emèrit, perquè *“la nostra pregària per ell pot significar una petita etapa de purificació (...) a la comunió de les ànimes queda superat el simple temps terrenal. Mai no és massa tard per tocar el cor de l'altre i mai no és inútil”* (Ibíd. 48).

En aquest sentit presentem al Senyor la vida sencera del Papa emèrit, convençuts que l'avalua davant Déu tot el bé que va fer ministerialment al llarg de tota la seva vida. Ell, ajudant a tants a salvar-se ha obtingut la pròpia salvació.

La fe professada i anunciada de Benet XVI

Durant aquest temps de Nadal hem intentat aprofundir en el misteri de l'Encarnació i del naixement de Jesús. Les lectures que se'ns proposen aquests dies, avui mateix, són la resposta a una pregunta fonamental: Qui és Jesús? La resposta avui ve a l'Evangeli: es tracta d'un relat de vocació, consistent en un descobriment que fan els deixebles de la persona de Jesús el Messies, aquell del qual van escriure Moisès i els profetes, el Mestre, el Fill de Déu, el Rei d'Israel. Es tracta d'un descobriment - testimoni que configura i orienta totalment la seva vida a partir d'aquellencontre. A més, aquest text proclamat avui en el funeral d'un successor de Pere, és providencial: *“El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: Hem trobat el Messies, que vol dir l'Ungit, I l'acompanyà allà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: “Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quèfes, que vol dir Pedra”*.

El deixeble Benet XVI, vint-i-un segles després comparteix l'experiència dels primers apòstols i seduït per Jesús des de la seva joventut repeteix contínuament la frase paulina *“Jesús és el Senyor”*: és un home com nosaltres, però també és Déu. L'esser-Déu de Crist és central en el missatge cristià i, per tant, ha de ser proposat amb tota la seva força i urgència al món actual.

HOMÍLIA FUNERAL DIOCESÀ EN SUFRAGI DE BENET XVI

Catedral Basílica, 4 de gener de 2023

Ens hem reunit aquí per a celebrar aquesta Eucaristia en sufragi del Papa emèrit Benet XVI. Déu ens ha creat a viure amb comunió amb Ell, amb els altres, amb la natura, amb nosaltres mateixos. Aquest és el projecte de Déu per a tota la humanitat. Ell ha pensat des de l'eternitat amb una humanitat santa i immaculada. El seu Fill estimat, Jesucrist ha portat a terme la gran obra de la reconciliació a través de la seva mort i resurrecció i ens ha fet participar de la vida nova dels fills de Déu a través de la fe i del baptisme. Però la vida cristiana és essencialment dinàmica; a partir de la trobada amb Jesucrist comença un procés i sempre és possible un creixement en la fe, l'esperança i l'amor durant el nostre pelegrinar per aquest món. Això que es diu referit als cristians en general, voldríem concretar-ho a través del testimoni i dels ensenyaments del Papa emèrit Benet XVI.

Benet XVI, una estrella de l'esperança

La cita bíblica escollida per la seva església: “Tot gran sacerdot, pres d'entre els homes, està destinat a oficiar a favor dels homes davant de Déu, oferint dons i sacrificis pels pecats” (He 5,1) , posa de manifest que la santificació dels pastors de l'Església, com ens recordava el Concili, no rau principalment en la seva dedicació exclusiva al culte diví, sinó en la dedicació sincera i incansable al ministeri pastoral en l'Esperit de Jesucrist (cf. P.O. , 13). Es tracta d'una visió global de l'exercici del sacerdoci en la seva funció triple pasturant, celebrant i ensenyant.

Seguint aquesta línia, a la seva Encíclica sobre l'esperança Spe salvi, del 30 de novembre del 2007, el llavors Papa ens deia el següent: “La nostra esperança és sempre i essencialment per als altres; només així és realment esperança també per a mi. Com a cristians mai no hauríem de preguntar-nos només: Com puc salvar-me jo mateix? Ens hauríem de preguntar també: Què puc fer perquè altres se salvin i perquè sorgeixi també per a ells l'estrella de l'esperança? Aleshores hauré fet el màxim també per la meua salvació personal (n. 48).

Aquestes paraules de Benet XVI, que tenen la seva font al Concili Vaticà II, no són simplement una doctrina, un ensenyament, sinó que retraten

El pueblo de Dios que peregrina en Menorca está formado por los laicos, los ministros ordenados y la vida consagrada. Los organismos parroquiales, arciprestales y diocesanas tienen en sí mismos una estructura sinodal: la participación y la corresponsabilidad deben estar siempre presentes en su composición y en su funcionamiento. Queda aún un largo camino por recorrer en este campo.

En esta etapa de la historia los laicos deben ir asumiendo cada vez más sus compromisos bautismales. Tienen una vocación y una misión específica en la Iglesia, viviendo el sacerdocio común de los fieles y propagando la fe con su testimonio en medio del mundo.

Dejemos atrás definitivamente el clericalismo. Aquí no hay unos que mandan y otros que obedecen; aquí los laicos no son los “ayudantes” de los clérigos. Todos nos necesitamos, todos formamos la Iglesia, todos nos enriquecemos. Los ministros ordenados hemos de ser siempre servidores del Pueblo de Dios y constructores de comunión.

La vida consagrada supone también un enriquecimiento para la Diócesis. Los carismas que el Espíritu Santo ha inspirado a los fundadores, encarnados en los miembros de los distintos institutos hacen presente a Jesucristo que sigue pasando entre nosotros haciendo el bien y librando a todos del mal.

Como veis tenemos un gran reto ante nosotros. Seamos constructores de comunión y de fraternidad, seamos luz de la tierra y luz del mundo, mantengamos las lámparas encendidas. La esperanza debe vencer al pesimismo.

Viviendo hermanados nuestra fe con alegría superaremos las dificultades y con nuestro testimonio todos aquellos que nos vean y nos conozcan podrán repetir lo que se decía de los primeros cristianos: “¡mirad cómo se aman!”

Gerard Villalonga Hellín, Administrador diocesano de Menorca.

PUEBLO DE DIOS, PUEBLO EN MARCHA **(Full dominical 16/10/2022)**

Los que pertenecemos y “sentimos” con la Iglesia estamos, desde que el Papa Francisco lo propuso, inmersos en un proceso que nos encamina a buscar entre todos lo que el Espíritu Santo desea, y que, por decirlo de algún modo, se materializará en el próximo Sínodo de los obispos, que se celebrará en Roma en octubre del próximo año.

Vivimos en un proceso de sinodalidad, como expresión de comunión eclesial: “*caminamos juntos*” buscando alimentar y renovar nuestra fe a la luz y la consiguiente interpelación de la Palabra de Dios. Por ello las comunidades eclesiales hemos participado en sesiones de reflexión y diálogo y hemos llegado a unas conclusiones que, además de reforzar la unidad, pretenden remover algunas estructuras caducas para nuestro siglo XXI. Después se ha elaborado una síntesis a nivel nacional, que, con las síntesis de otros países, se elaborará el documento que servirá de base para el trabajo posterior de los obispos.

Con este proceso se ha reforzado la eclesiología del Concilio Vaticano II, que en la constitución *Lumen Gentium*, nn 9-12 habla de la Iglesia como Pueblo de Dios. Es decir: todos los miembros de la Iglesia, cada cual, desde nuestra condición: laicos, ministros ordenados, religiosos y religiosas, somos un pueblo de hermanos, con la misma dignidad que a todos nos confiere el Bautismo, y con una misión idéntica, aunque diferente en atribuciones y formas: proclamar a Jesús como Señor y anunciar el Evangelio a todas las gentes.

Somos Pueblo de Dios. Y, en este Pueblo, el sacerdocio no es exclusivo de unos cuantos que han recibido el sacramento del Orden, sino que todos los demás participamos del sacerdocio común de los fieles, que nos impulsa a la responsabilidad que tenemos como bautizados... El mundo nos necesita a todos, caminando juntos para proclamar la grandeza de Dios y anunciar su mensaje de salvación.

También la *Lumen Gentium* nos da la especificidad – que supone, sin duda, la complementariedad- de cada uno de los estamentos de este Pueblo en marcha: ministerio jerárquico (capítulo III), vocación laical (capítulo IV), vida religiosa (capítulo VI).

¿Qué es lo distintivo? Para finalizar, resumo y recorto determinados párrafos de la LG:

El ministerio ordenado: apacentar al Pueblo de Dios y acrecentarlo; estar al servicio de los hermanos para que todos alcancemos, tendiendo libre y ordenadamente a un mismo fin, la salvación.

Los laicos: gestionar los asuntos temporales y ordenarlos según Dios; contribuir a la santificación del mundo y hacer manifiesto a Cristo mediante el testimonio de la propia vida.

Religiosos y religiosas: hacer una total consagración de sí mismos a Dios, ordenarse a su servicio por un título nuevo y especial. Por la profesión de los consejos evangélicos, liberarse de impedimentos que aparten del fervor de la caridad y entregarse más íntimamente al servicio de Dios.

**Gerard Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca.**

Ella apareix a l'Evangelí com la dona que escolta, i acull, l'oient de la Paraula: «benaurats els qui escolten la Paraula de Déu i la compleixen». Oient dòcil de la Paraula i de l'anunci de l'Àngel (Lc 2, 26-38): «Heus aquí l'esclava del Senyor; feu-vos en mi segons la vostra paraula». De vegades no entén els camins de Déu: «Com serà això, perquè no conec home?» (Lc 1, 34). Amb el seu marit sant Josep no van entendre Jesús quan es va perdre al temple de Jerusalem i els va parlar que Ell havia d'estar en les coses del seu Pare (Lc 2, 49-50), però ella «conservava totes aquestes coses a la seva cor» (Lc 2, 51). Josep tampoc entenia el misteri que portava la seva dona al ventre i, sense voler difamar-la, decideix repudiar-la en secret, però davant del missatge de l'àngel, l'acull com la seva esposa (Mt 1, 18-24).

Maria és la dona que sap veure la realitat, i amb sensibilitat femenina s'adona de les coses i actua. Així a Canà de Galilea, en un casament, quan falta el vi. I ho expressa davant del seu Fill: «No tenen vi». I diu als servents: «Feu el que ell us digui» (Jn 2, 1-12). No es queda a comentar amb altres, sinó fa el que està a la mà. Així ho hem de fer nosaltres: obrir els ulls i les orelles del cor a les diferents situacions per les quals passa la societat i per les quals ens parla l'Esperit Sant, no mirar cap altra banda, i actuar.

El camí sinodal no es fa sense creu, però una creu que no amaga, sinó que acull de cor els germans, com ella al Gòlgota (Jn 19, 25-27). I viure amb esperança: a l'Apocalipsi (12, 1-6) apareix la dona, com a figura del poble de Déu, vestida de sol, la lluna sota els seus peus i amb una corona de dotze estrelles. És la que està vestida de la llum de la resurrecció, que venç el que és mudable com la lluna; que passa per tribulacions i ha d'afrontar les reeixides del mal, però se sap protegida de Déu.

Ella és la dona que ofereix al món el millor que té, el seu Fill, el fill de les entranyes com ho va fer als pastors, als mags i a tots a la creu. Que porta l'alegria als homes com se la va emportar a la seva cosina Isabel (Lc 1, 39-44).

Però avui se'ns convida a fixar-nos en Maria. Estem celebrant la festa de la Immaculada Concepció de la Verge, estem a l'Advent, temps d'espera i esperança, i on se'ns proposen com a models per esperar el Senyor que ve a Isaïes, Joan Baptista, Sant Josep i Maria. Ningú no va esperar com ella el naixement del seu fill Jesús. Ella és model de creient, d'oient de la paraula, de deixeblla i missionera. Crec que també de dona sinodal.

Així la veig jo a partir dels relats que ens ofereix a NT. Una dona sinodal que fa el camí amb altres a la Pentecosta. No està aïllada, muda, sola, sense relacionar-se amb ningú o només amb Déu. Se'ns presenta i així ho han representat molts artistes amb els altres apòstols (Fets 1, 13-14), perseverant unànimes en oració. M'imagino que també parlarien de Jesús, què fer, com esperar l'Esperit Sant, etc. Estaria com sempre va ser, humil, propera, com a dona i mare, suggerint des de la seva experiència de Déu.

Ella és la dona que té el sentit de Déu, que sintonitza, combrega amb el pla de Déu, expressat al Magníficat, que eleva Déu (Lc 1, 46-56).

A tota l'Església estem compromesos de ple al Sínode de l'Església Universal que ha convocat el papa Francesc i que es desenvolupa per fases, fase diocesana, fase nacional, continental i universal que tindrà el seu moment culminant als mesos d'octubre de 2023 i de 2024 a Roma. El lema és *“Per una Església sinodal: comunió, participació i missió”*.

A la nostra Diòcesi hem treballat molts grups a les diferents parròquies, comunitats, etc. a la fase diocesana i un grup representatiu va participar a la fase nacional. Ara se'ns demana també una col·laboració en la fase continental, que ja s'explicarà a les diferents parròquies i comunitats del nostre arxiprestat de Ciutadella.

Però, on mirar per ser persones sinodals? Per descomptat, sempre a Jesucrist. És la nostra referència, el nostre mestre. No perquè Ell convoqués cap sínode, sinó perquè si sínode és fer camí junts, Ell es va fer home, va recórrer els nostres camins no tot sol, sinó amb tots, més particularment amb els seus deixebles. Ell ens va ensenyar com caminar, es va fer camí per arribar a la Veritat i la Vida. Ell sí que va anar teixint i donant vida.

Però avui se'ns convida a fixar-nos en Maria. Estem celebrant la festa de la Immaculada Concepció de la Verge, estem a l'Advent, temps d'espera i esperança, i on se'ns proposen com a models per esperar el Senyor que ve a Isaïes, Joan Baptista, Sant Josep i Maria. Ningú no va esperar com ella el naixement del seu fill Jesús. Ella és model de creient, d'oient de la paraula, de deixeblla i missionera. Crec que també de dona sinodal.

“POR LA GRACIA DE DIOS, SOY LO QUE SOY” **(Full dominical 18/9/2022)**

La fe de mi madre siempre ha sido punto de referencia en mi vida. Era una mujer sencilla que se apoyaba en Dios y confiaba siempre en su ayuda.

A partir de los diez años me vinculé mucho a la parroquia de San Francisco de Mahón como monaguillo y después como catequista y cofrade del Via-Crucis: Sus sacerdotes dejaron una profunda huella en mí, especialmente D. Abelardo Benítez y D. Guillermo Pons.

Este último un día me pregunto si me gustaría ser sacerdote. También estoy muy agradecido a mi confesor de entonces, D. Juan Gutiérrez. Me repetía: *“Gerardo, tú serás sacerdote”*.

El ser maestro y ejercer la profesión me ha ayudado a la hora de transmitir pedagógicamente los contenidos de la fe y a conservar una mentalidad secular para comprender y acompañar a los demás.

Otro elemento clave que define un antes y un después en mi sacerdocio es el paso por la facultad de derecho canónico de la Universidad Gregoriana de Roma durante tres años. Tuve grandes maestros, empezando por el Cardenal Navarrete, especializado en derecho matrimonial. La experiencia universitaria supuso un enorme cambio en mi manera de pensar evolucionando desde posturas próximas al integrismo hacia corrientes integradoras.

La experiencia parroquial también ha influido mucho en mi vida. El contacto personal con los fieles ha configurado en mí un corazón de padre y pastor con respecto a las comunidades concretas.

La experiencia curial como Vicario Judicial y General y como Administrador diocesano ha sido otra concreción de servicio. Siempre repito que no estamos aquí para mandar, sino para ayudar. Todo debe hacerse humildemente, como nos enseña Jesús, dando gratis lo que hemos recibido gratis.

Gerardo Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca

LA FAMILIA, CUNA DE LA VOCACIÓN AL AMOR (Diari Menorca 27/12/2022))

Celebramos la fiesta de la Sagrada Familia, fiesta que nos muestra a Jesús, María y José en su realidad humana y familiar, como modelo de cada una de nuestras familias.

No solo en estos días la publicidad nos inunda con toda clase de objetos para el consumo, sino de forma subliminal y también evidente, nos muestra que, a pesar de tantos ataques como sufre la familia, que destruyen y socavan su entidad, ella es el valor más genuino e importante que las personas poseemos. Lo que nos lleva a concluir que, también en nuestro tiempo, la familia es nuestro cimiento más seguro, fuerte y estable.

Así lo experimentaron, aunque era otro momento histórico, los miembros de la Sagrada Familia. Ellos son nuestra referencia a la hora de vivir y practicar las virtudes cristianas.

Por eso, estamos invitados a contemplarles en sus relaciones, actitudes y gestos, en su vida cotidiana, en su amor mutuo. Sin duda, esta contemplación nos proporcionará una fuente inmensa de información que nos impulse a copiarlas.

Y en esta línea, los obispos españoles plantean esta Jornada con el lema: **La familia, cuna de la vocación al amor. Pues, es evidente que padecemos una crisis en las vocaciones al sacerdocio, vida consagrada y matrimonio cristiano, crisis que hay que afrontar con gran confianza en Dios, ya que, según expresan: “estamos convencidos de que la felicidad de cada persona pasa por el descubrimiento y vivencia en plenitud de la vocación que Dios ha soñado para ella desde toda la eternidad”.**

No se puede suplir el papel que la familia ejerce en la educación y formación de sus hijos. A los padres les compete la exclusiva de transmitir a sus hijos sus valores y creencias y la formación de sus conciencias. Esto es fundamental para que descubran su vocación.

Por ello, los obispos españoles, ofrecen unas pautas a seguir, inspirados en la Exh. Ap. “Cristus Vivit”, del Papa Francisco. Resumen algunas:
La familia es el ámbito privilegiado para escuchar la llamada del Señor y para aprender a responderle con generosidad.

Es esencial la educación en la fe. *En familia es donde mejor se aprende de la relación con Jesucristo vivo.*

sabilitat sobre els altres: aquest es el jou del Senyor. Allò que pot semblar amarg humanament parlant, es torna dolç: l'atenció als més pobres i marginats, etc.

“*Cadascú ha de portar la seva càrrega*”, també ens diu St. Pau (Gal. 6, 14-18). Això vol dir no jutjar els altres, omplir-nos de comprensió amb tothom, no voler imposar als altres les nostres maneres de pensar ni d'actuar, mirar cap els nostres defectes en lloc d'aprofitar-nos de la debilitat dels altres per imposar-los càrregues que no es corresponen al que Déu els hi demana.

Els deixebles de Jesús, els sants, no es tenen per superiors dels altres, no imposen càrregues als altres... el que dejuna no jutja al qui menja. És la delicadesa de la caritat: aquell que veu les càrregues que porten els altres, no els critica, no els jutja, sinó que els hi ajuda.

Preguem sobre nosaltres el jou de Jesucrist: i carreguem amb el pes dels altres, sempre amb misericòrdia.

IMMACULADA CONCEPCIÓ (8/12/ 2022)

A tota l'Església estem compromesos de ple al Sínode de l'Església Universal que ha convocat el papa Francesc i que es desenvolupa per fases, fase diocesana, fase nacional, continental i universal que tindrà el seu moment culminant als mesos d'octubre de 2023 i de 2024 a Roma. El lema és “*Per una Església sinodal: comunió, participació i missió*”.

A la nostra Diòcesi hem treballat molts grups a les diferents parròquies, comunitats, etc. a la fase diocesana i un grup representatiu va participar a la fase nacional. Ara se'ns demana també una col·laboració en la fase continental, que ja s'explicarà a les diferents parròquies i comunitats del nostre arxiprestat de Ciutadella.

Però, on mirar per ser persones sinodals? Per descomptat, sempre a Jesucrist. És la nostra referència, el nostre mestre. No perquè Ell convoqués cap sínode, sinó perquè si sínode és fer camí junts, Ell es va fer home, va recórrer els nostres camins no tot sol, sinó amb tots, més particularment amb els seus deixebles. Ell ens va ensenyar com caminar, es va fer camí per arribar a la Veritat i la Vida. Ell sí que va anar teixint i donant vida.

La mentida és la nostra protecció inconscient: Ens enganyem a nosaltres mateixos encara que no ens adonem per tal de protegir-nos, perquè no volem reconèixer que en nosaltres hi ha moltes coses que no poden complaure Déu.

Filipencs

Sant Pau ens assenyala allà on és el nostre tresor: *conèixer Jesucrist i el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-nos a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts.*

Heus aquí la clau de tot: la participació en el misteri de Jesucrist en totes les seves dimensions, en una relació total amb Ell.

Nosaltres amb freqüència cerquem altres tresors, pensant tal vegada que el cerquem a Ell. Però els que ens preocupa en el fons és el treball, la salut, el quedar bé,... i darrera aquestes recerques legítimes no cerquem aquell que hauria de ser el centre de la nostra atenció, i ens oblidem que existeix una reciprocitat entre trobar-nos amb Ell i trobar el tresor. Si cerquem el vertader tresor, Ell es fa trobar i al mateix temps nosaltres restem amb Ell.

Mateu:

Els seguidors de Jesús, aquells que es prenen seriosament les seves paraules, han rebut la revelació de Jesús amb el cor senzill d'un infant, aprofundint completament en les paraules de Jesús. Escoltant aquest passatge en el que Jesús convida els seus deixebles a anunciar el Regne, ells les han escoltades com a dirigides a ells mateixos, i les han convertides en la norma, la regla de la seva vida.

Els sants que són referents per a nosaltres del seguiment de Jesucrist, han entès que Ell no volia donar altres normes fora de les seves paraules de l'Evangelí, perquè allò que ho avarca i compren tot es la relació amb Jesús, amb el seu amor: es tracta d'una relació intensíssima que els identifica totalment amb Jesucrist. Els sants es consideren sempre petits davant Déu i dels homes per amor del Senyor. En ells s'ha realitzat la paraula que avui em escoltat: *el meu jou es suau i la meva càrrega lleugera*. Quanta alegria al cor dels deixebles sants, pobres i rics del tot amb el seu despreniment, amb un cor de germà davant les altres criatures, que senten suaus inclús els patiments en l'amor del Senyor. També per a nosaltres el jou del Senyor serà dolç, si el rebem de les seves mans.

Sant Pau (Gal. 6, 14-18) i els sants... ho concreten a les seves vides: *"porteu el pes uns dels altres i així complireu la llei de Crist"*. La respon-

Formació en virtudes. Una essencial es la fortaleza para poder ir *contracorriente frente a la sociedad del bienestar.*

Exhortar a los hijos a vivir la experiencia de reconocer la voz de Cristo por medio del discernimiento, abierto a la posibilidad de consagrarse a Dios en el sacerdocio o en la vida consagrada.

Forjar a los hijos en la caridad, abiertos a las necesidades de los demás.

No oponerse a la vocación sacerdotal o religiosa de los hijos y vivir el propio matrimonio como una misión, a pesar de las dificultades, los momentos tristes y las pruebas.

Para terminar estas consideraciones, pidamos a la sagrada Familia que nos oriente a todas las familias de Menorca a vivir en cristiano y que ella sea ejemplo y base de nuestra vida familiar.

**Gerardo Villalonga Hellín,
Administrador diocesano de Menorca**

PREGUEM PER LA SALUT DEL PAPA EMÈRIT BENET XVI .

(28-12-2022. Comunicat del Bisbat de Menorca)

Avui matí el Papa Francesc ha comunicat a tota l'Església l'agreuja-ment de l'estat de salut de Benet XVI. Amb aquest motiu, demanam a tota la comunicat catòlica de Menorca perquè el Papa emèrit es senti confortat en la seva malaltia a través dels auxilis espirituals i per les pregàries de tot el poble cristià que el vol acompanyar en aquests de dificultat. En aquests dies de l'Octava de Nadal, el posam especialment sota la protecció de la Sagrada Família de Natzaret

EN LA MUERTE DEL PAPA EMÉRITO BENEDICTO XVI (Diari Menorca 2/1/2023)

Unas palabras a vuelapluma para expresar el sentimiento de dolor que los católicos experimentamos por la muerte del Papa emérito Benedicto XVI. Siempre he dicho que en su persona concurren dos cualidades que no suelen coexistir habitualmente: una sabiduría e inteligencia extraordinarias y una humildad profunda, puesto que él sabía que los dones recibidos no lo eran para el propio ornato, sino para compartir y enriquecer a los demás: gratis lo habéis recibido, dadlo gratis (Mt. 10, 8). Su gran fe, expresada a lo largo de los años como pastor de la Iglesia, es el eje transversal de su vida, que ilumina las distintas y variadas facetas ya sea como profesor, teólogo, escritor, etc.

Su renuncia al papado fue un gesto de una altura moral inmensa, que puso de manifiesto precisamente su gran humildad y su visión de altura en el discernimiento y en la toma de decisiones.

Su retiro en el Vaticano desde entonces, dedicado principalmente a la oración ha supuesto un gran ejemplo para todos nosotros, que muchas veces corremos el riesgo de considerarnos imprescindibles. Este apartarse, cediendo el paso, quedando a la entera disposición de su sucesor el Papa Francisco, ha merecido un reconocimiento general por parte de todos.

Se irán publicando estos días semblanzas biográficas y estudios sobre las variadas facetas de la personalidad del Papa emérito Benedicto XVI, Profundizar sobre todo en su teología, en su magisterio y en el ejemplo constante de su vida nos ayudará a crecer como personas y como creyentes.

Tengo un recuerdo imborrable del viaje que hizo a Valencia los días 8 y 9 de julio de 2006 para presidir el V Encuentro Mundial de las Familias, convocado por su antecesor Juan Pablo II antes de su muerte. Pude ayudar en el Arzobispado en algunos asuntos relacionados con la visita, saludé al Papa personalmente y, como digo, quedé impresionado ante la grandeza y humildad de Benedicto XVI.

Ahora simplemente rezo e invito a rezar a todos por el eterno descanso de su alma. Los hombres que han ejercido grandes responsabilidades necesitan mayormente del auxilio de las oraciones de sus hermanos en la fe, para obtener la misericordia divina.

El vestido.- Por su condición de Virgen lleva la túnica talar de las doncellas romanas, envuelta en manto.

Libro en las manos.- Es símbolo de la religiosidad de la santa, ya que representa la Doctrina de la Iglesia. Hace referencia al muchísimo tiempo que dedicó la santa a estudiar las verdades de la fe cristiana.

El cáliz, la custodia o la cruz.- Representa que Santa Bárbara nunca olvida a sus fieles y les asegura que no morirán sin recibir los sacramentos.

El cañon o la bomba.- Estaría relacionado con el cañón que mató a su padre y recordaría que es patrona del cuerpo de Artillería.

La coraza.- Puede representar el “patronazgo sobre la Artillería, es decir un carácter militar o la fortaleza de la propia santa para sufrir abnegadamente su martirio.

EN LA FESTA DEL BEAT ANTONI CHEVRIER (Parròquia del Carme de Maó, 6 de desembre de 2022)

Vosaltres que coneixeu bé la vida i l'obra del Beat Antoni Chevrier, entendreu perfectament perquè l'Església ha escollit aquestes lectures en la seva festa, perquè ell va viure, va encarnar el missatge que la Paraula de Déu ens transmet avui. Per a mi, que no coneixia la seva vida ha estat un vertader descobriment, ara puc entendre millor la família pradosiana i acompanyar-vos en el vostre lliurament al més pobres per amor a l'Evangeli.

Sofonies:

Per a preparar-nos a rebre Jesucrist, l'Església ens convida amb insistència a fer-nos humils, petits, pobres. Jesús vindrà humil, petit, pobre i si nosaltres volem trobar-lo, ens hem de posar al mateix nivell; d'altre manera, no el trobarem, perquè Jesús només pot salvar a aquells que reconeixen que tenen necessitat de ser salvats.

L'orgull ens impedeix de reconèixer que tenim la necessitat de ser salvats i el Senyor el que vol és alliberar-nos, en primer lloc, de l'orgull, que és una barrera entre ell i nosaltres, entre la seva gràcia i la nostra misèria.

Aquest dies que precedeixen el Nadal és necessari que ens tornem petits i pobres, que esperem a Jesús com el nostre Salvador, que l'invoquem des del més profund del nostre cor: ¡Jesús, salveu-nos!, que reconeixem la necessitat que tenim de Jesús per tal de ser alliberats de la nostra mentida.

ron llevadas al templo de San Martín de la isla de Burano, donde se siguen custodiando hasta hoy.

En España : En la Iglesia de San Juan del Hospital, Valencia, se halla la columna donde fue martirizada, en una capilla bajo la advocación de la santa. Esta reliquia fue traída a Valencia por la emperatriz Constanza Augusta de Grecia. En la Iglesia de San Jaime de Moncada (Valencia), se encuentra una falange de un dedo de la santa traída desde Roma a Moncada.

Simbología e iconografía

Hay una serie de símbolos que acompañan a cada imagen religiosa, mitológica que permitían identificarla. Elementos simbólicos que no hacían falta explicar, pero cuyo significado para los hombres y mujeres del siglo XXI se han perdido. Los elementos que definen a Santa Bárbara son los siguientes:

Torre.- Es el atributo más característico. Recuerda el encarcelamiento que sufrió la santa por parte de su padre. En todas ellas se pueden ver las tres ventanas que poseía la torre: dos de ellas construidas por su padre y una tercera mandada construir por la santa. Estas hacen referencia a la Santísima Trinidad. La forma es circular resaltando el carácter de fortificación.

En las representaciones más antiguas, la santa lleva en su manos la torre, pero posteriormente la torre aparece junto a la santa.

Palma.- Es un símbolo anterior al cristianismo y representa la victoria. En el mundo cristiano se utiliza para representar a los mártires; pues este ha obtenido la suprema victoria y con ella la vida eterna. Suele representarse como una verdadera palma.

La Corona o el Nimbo.- Sirve para reforzar la condición de mártir. Así la corona aparece en la estampa de Martí e hijos, pero es sustituida por el nimbo en el retablo de Santa Bárbara de Xixona y de Cocentaina y el grabado del Archivo Municipal de Cocentaina; aunque en la estampa impresa por Francisco Compañía no lleva ni corona, ni nimbo (Nimbo: círculo en la cabeza de las imágenes sagradas).

La espada.- En escasas ocasiones se la representa con una espada señalando que fue decapitada.

El rayo.- También raramente aparece el rayo como elemento simbolizando, el castigo divino que sufrió su verdugo. Así en la estampa publicada por Joan Amades el cielo está cubierto de nubes de las que surgen los rayos.

El lema que el Papa Francisco ha indicado para la Jornada Mundial de la Paz es el siguiente: *“nadie puede salvarse solo”*. Por esta razón y como expresión de la profunda comunión entre todos los bautizados, acudimos con la oración para que nuestro hermano Benedicto pueda contemplar el rostro de Dios y sea feliz para siempre.

En estos momentos me ilumina especialmente leer su encíclica sobre la esperanza *Spe salvi* de 30 de noviembre de 2007, especialmente el núm. 49. Os copio un pequeño fragmento: *La vida humana es un camino. ¿Hacia qué meta? ¿Cómo encontramos el rumbo? La vida es como un viaje por el mar de la historia, a menudo oscuro y borrascoso, un viaje en el que escudriñamos los astros que nos indican la ruta. Las verdaderas estrellas de nuestra vida son las personas que han sabido vivir rectamente. Ellas son luces de esperanza. Jesucristo es ciertamente la luz por antonomasia, el sol que brilla sobre todas las tinieblas de la historia. Pero para llegar hasta Él necesitamos también luces cercanas, personas que dan luz reflejando la luz de Cristo, ofreciendo así orientación para nuestra travesía”*. Descanse en paz.

Gerard Villalonga Hellín,

Administrador diocesano de Menorca.

SANT ANTONI PROPOSA I MAI IMPOSA

(Full dominical 15/1/2023)

Dimarts celebrarem la solemnitat del Patró de la nostra diòcesi, St. Antoni Abat. Moltes felicitats per a tots els menorquins i molt especialment als qui porten aquest nom, que són molts.

2023 començà amb la Jornada Mundial de la Pau i voldria destacar algunes idees de missatge que el Papa Francesc dirigí a tot el món, amb motiu d'aquesta celebració:

Després de passar per la crisi de la COVID 19 i de patir posteriorment el “*virus*” de la guerra, el Papa està convençut del següent: que tots ens necessitem els uns al altres; que una mirada atenta a la realitat ens porta a viure en fraternitat; que hem de posar el “*tots junts*” al centre de les nostres preocupacions i actuacions; que hem de ser més humils i austers, renovant el nostre sentit de la solidaritat; “*que el virus de la guerra és més mal de vèncer que els virus que afecten a l'organisme, ja que no ens ve de fora, sinó de l'interior del cor humà corromput pel pecat*”.

Aquestes reflexions en afecten a tots en general i als menorquins en particular, perquè en el món de la globalització tot està *interconnectat*. Aquí trobam una ajuda per a superar el fort individualisme de la nostra societat, posant sempre el bé comú per damunt dels interessos particulars.

Es tracta d'una crida a un canvi de criteris (conversió) i a la responsabilitat., tant dels punt de vista eclesial como de la societat civil, assumint els compromisos necessaris que ens permetin superar els reptes actuals.

A l'Església, ajudats pel Papa Francesc, hem redescobert que la sinodalitat (caminar junts), forma part del nostre ésser, que és un element constitutiu i estructural. En la fase continental se'ns ha demanat el nostre parer sobre un document que recull a manera de síntesis les respostes de tot el món a les fases diocesana i nacional. Quan el mes d'octubre els bisbes es reuneixin a Roma contaran amb un document de treball com a punt de partida, elaborat a partir de les propostes de les diferents assemblees celebrades a tot el món.

La nostra Diòcesi, sota la intercessió de St. Antoni, ha treballat amb il·lusió i alegria aquest camí sinodal, que ens condueix a cercar el consens en les decisions, amb l'ajuda de l'Esperit, que sempre ens il·lumina i ens ajuda a créixer en la comunió i en la fraternitat, amb els de dins i amb els de fora.

També faig una crida a la societat civil menorquina perquè siguem capaços de construir junts el nostre futur, cercant sempre a través del diàleg i la solidaritat allò que sigui millor per a tots. Les nostres arrels ens ho faciliten, perquè som -per una part- un poble obert i -per altra- ens sentim orgullosos de les nostres tradicions i conviccions.

Gerard Villalonga Hellín, Administrador diocesà de Menorca

MANOS UNIDAS: “FRENAR LA DESIGUALDAD ESTÁ EN TUS MANOS” (Full dominical 12/2/2023)

Este 12 de febrero en su conocida Campaña contra el hambre, con el lema “Frenar la desigualdad está en tus manos”, Manos Unidas acude de nuevo a la cita de febrero con la Campaña Contra el Hambre.

1521 y al año siguiente se ve ya la existencia de la festividad de “Santa Bárbara”. ¿No dice esto algo a favor de que esa devoción viniese de Flandes?. Otra opinión indica que la devoción de los artilleros españoles a “Santa Bárbara”, debió empezar en tiempos de los Reyes Católicos, cuando la artillería nacional empezó a tener una organización más estable.

A partir de la “Campaña de Granada”, la evolución de la Artillería, desde el punto de vista de su organización y funcionamiento, toma un significado protagonista, en la que participan, entre otros, maestros artilleros de Flandes.

Los artilleros Ramírez de Madrid, Mosén San Martín y Diego de Vera ejercieron, de manera ejemplar, el liderazgo en la transición hacia una artillería organizada, con actuaciones destacadas y brillantes dentro y fuera del territorio peninsular, coincidiendo con un periodo de expansión de nuestra historia, entre finales del siglo XV y principios del siglo XVI.

A la muerte del Rey Fernando ‘el Católico’, Diego de Vera, Capitán (Jefe Superior), eminente y experimentado artillero de gran iniciativa y conocimientos, entrega al Cardenal Cisneros un Memorial detallado de la Situación y Distribución de la Artillería en 1516. En este documento deja patente que la Artillería cuenta en esta época con una organización estable, y un despliegue detallado, tanto en la metrópoli como en Nápoles y norte de África. Por lo tanto se puede afirmar, con certeza, que nuestra Artillería está plenamente organizada, preparada y consolidada en el año 1516.

Pero lo que sí podemos confirmar, es la vinculación de Burgos con Santa Bárbara, al ser la cuna del Patronazgo para todos los Artilleros de toda España.

Continuaremos con un segundo capítulo, desarrollando la importancia de Santa Bárbara.

Reliquias

Sus reliquias fueron trasladadas a Venecia en tiempos del dogo Pedro II Orseolo (991- 1.009), por María Argyropoula, una princesa bizantina posiblemente hermana de Romano III, que se había casado con Juan, el hijo del dogo. Las reliquias de la santa quedaron después en manos de la Iglesia griega y en 1108 una princesa griega de nombre Bárbara, que se casó con el príncipe de Kiev, llevó consigo las reliquias, que fueron depositadas en el Monasterio de San Miguel de las Cúpulas Doradas en Kiev.

En la época de las guerras napoleónicas, las sagradas reliquias fue-

(Archivo de Simancas, Guerra, Mar y Tierra, legajo 3º, año 1522. Tomado del Memorial de Artillería de 1.884.

Al parecer este documento, que es el primero en estos momentos que se ha encontrado, dando cuenta del “patronazgo de Santa Bárbara”.

Grabado del Castillo de Burgos 1522.

El recibo de la Pólvara

Aún cuando sea muy conocido por haberlo publicado, entre otros autores, D. Eduardo Oliver Copons en el “El castillo de Burgos”, lo hemos copiado porque la fecha de 1522 a que se refiere, es la primera prueba en que se tiene una veracidad escrita de haberse celebrado fiesta de Santa Bárbara por los artilleros, no solo en Burgos, sino en toda España.

Por lo que, ante este documento, no cabe duda que la veracidad del hecho del patronazgo de Santa Bárbara con los Artilleros se puede dar por buenas.

No obstante surgieron diversas opiniones, en la que expresaremos dos de ellas: D. Arturo Oliver Copons, en un folleto titulado “Noticias Históricas”, acerca de la devoción de los artilleros españoles a Santa Bárbara, impreso en Burgos en el año 1884, entre otras cosas escribe: A la guerra de Granada, concurrieron muchos extranjeros como artilleros y fundidores, y en el libro de repartimientos de Málaga figuran algunos alemanes y franceses, los cuales pudieron traer la devoción. La rendición de Baza se verificó el 4 de diciembre de 1489 día de Santa Bárbara, y por esta circunstancia eligió dicha ciudad como Patrona. ¿Estribaré en esta coincidencia la hipótesis de que data de aquella época nuestra devoción a Santa Bárbara?

Otra de las opiniones corresponde a D. José Arantegui: Sus apuntes históricos sobre la Artillería española en la primera mitad del siglo XVI impresa en Madrid en el año 1891 contiene un capítulo donde engloba- Fueros y festividad de Santa Bárbara – y refiriéndose a esta última dice lo que sigue:

Dice salas en su “Memorial Histórico” que la devoción a “Santa Bárbara” se remonta al inicio del uso de la Artillería, lo cual parece algo aventurado, pues no hay ningún dato ni documento que así lo especifique.

Es muy de notar la particularidad de que a celebrarse esa fiesta en Burgos, se hallaba en la plaza el Capitán Terramonda, el cual, aunque tenía el nombramiento desde 1506, sirvió fuera de España. El Capitán Terramonda sirvió en la artillería en Nápoles asistiendo con ella a la campaña de Italia. Al llegar el año 1520 acompaña al Emperador en su viaje, y desempeña el destino de ‘maitre’ en la Artillería de los Países Bajos. Regresa a España en

¿Quién no conoce Manos Unidas? Sin duda, en el conjunto de toda España, con laudables objetivos y muy buena organización, muchas ONG/ONGD procuran actuar de forma humanitaria allí donde, por la razón que sea, se conculquen los derechos humanos, haya sectores de personas que sufran exclusión, problemas de medioambiente, de género, poblaciones deprimidas de otros países, ayuda humanitaria, educación o infancia... El compromiso de solidaridad habla de lo bueno y noble que radica en el fondo y en la superficie de mucha gente; gente que con su acción contribuye a la edificación de un mundo mejor para todos.

¿Y Manos Unidas? Realiza todo lo anterior desde la perspectiva, además de solidaria, de la caridad cristiana. Manos Unidas busca no solo aliviar las muchas necesidades de los descartados por cualquier causa, sino también proclama un mensaje; el Mensaje de que Dios nos ama entrañablemente y de que somos sus hijos y hermanos entre nosotros. Todos poseemos la misma dignidad y todos debemos optar por una vida que camine al lado de los pobres y desheredados, para que, en la medida de lo posible, seamos cercanos y comprometidos con sus necesidades.

Y, como dice el Papa Francisco en la Evangelii Gaudium, esto nos exige contemplar ante todo la inmensa dignidad del pobre a la luz de las más hondas convicciones creyentes

Este año Manos Unidas, la feliz inspiración que surgió de las mujeres de Acción Católica, nos propone como lema “Frenar la desigualdad está en tus manos”, con la renovada invitación de que, como cristianos participemos activamente en la Campaña, para que, junto con la oración y el ayuno característicos de la Cuaresma, practiquemos su tercer pilar: la limosna.

Todos sabemos los estragos que el hambre produce en el mundo, un hambre que es causa de la pobreza, de la corrupción, de la injusticia, de la desigualdad social y también laboral; de los desastres naturales, de las sequías, inundaciones; enfermedades... Ante esta terrible realidad, es necesario que las personas ayudemos a las personas, que la caridad cristiana impulse nuestros gestos, tiempo y acciones... Que nuestra sensibilidad esté despierta y activa ante las múltiples carencias de nuestro congéneres.

¡Como Iglesia que camina en Menorca, participemos responsablemente en la Campaña de este año 2023. Frenar la desigualdad, aunque nuestra implicación sea pequeña, pero proporcionalmente muy significativa, también está en nuestras manos!

Gerard Villalonga Hellín, Administrador diocesano de Menorca.

HOMILIES

SAN HERMENEGILDO

(Mayo 2022)

1º. Como rezaban los primeros Reglamentos de la Real y Militar Orden de San Hermenegildo, antes de la celebración del Capítulo se tendrá una “solemne función de Iglesia por los Caballeros fallecidos de la Orden”. A este recuerdo de la fe en Jesucristo, Muerto y Resucitado, se unen también los Caballeros de la primitiva Orden de San Fernando aquí presentes. Este acto de caridad cristiana y solidaridad humana no es sólo un reconocimiento emotivo de aquellos miembros de esta insigne Orden que murieron a lo largo de su existencia, sino que también es una “profecía” (un anuncio) de que una vida de “constante servicio a España y una conducta intachable” (cf. Regl. cap.1, art. 1) es la mejor gloria que podemos entregar a las nuevas generaciones que entran a formar parte de nuestras Fuerzas Armadas y Cuerpo de la Guardia Civil.

2º. Hacemos memoria de San Hermenegildo (+ 585), rey y mártir, que en el convulso dominio visigótico representó la perseverancia en la fe católica, por encima del bienestar y hasta de los lazos familiares. Es fácil ser consecuente en horas de exaltación, pero es muy duro en los momentos de prueba y amargura, como fue el caso de San Hermenegildo. Su sangre derramada y las penalidades de su propia mujer, Ingunde, dieron como fruto la unidad de cuantos vivían en las tierras y pueblos de España y que hemos recibido como valiosa herencia que estamos obligados a servir y defender. Aquí tiene origen la rica tradición cultural hispánica, que pasado los siglos llegará a extenderse por otros países y continentes. En este contexto cabe también destacar la figura de Fernando III, “el Santo” (+ 1252) rey de Castilla y León. Es un gran exponente del saber, conjugar la piedad, la ciencia, la prudencia y el heroísmo.

3º. Estos dos ejemplos, son una muestra de cómo el “genuino sentimiento religioso” no es un impedimento para el buen gobierno de la sociedad, sino todo lo contrario es “fuente inagotable de respeto mutuo y de paz”. Es más, la fe en Dios no es un estorbo o una cosa del pasado, sino una necesidad de todos los tiempos.

tación. Y fue el propio padre quien la decapitó en la cima de una montaña. Pero la leyenda cuenta que cuando lo hizo un rayo le alcanzó y lo mató. Probablemente por este hecho, por los rayos y truenos que hubo en el momento de su muerte, Santa Bárbara se convirtió en la patrona de todos los artilleros.

El padre carmelita Claudio de San José narra, en un manuscrito de la Orden carmelita, que el sepulcro de Santa Bárbara fue venerado por fieles que reportaban curaciones milagrosas. Su fama era muy reconocida en el siglo VIII y algunos empezaron a llevarse las reliquias hasta que fueron trasladadas a Constantinopla y después a Venecia.

Su culto fue confirmado por San Pio V en 1568 y se convirtió en uno de los catorce santos auxiliares del santoral. Se la considera protectora contra los daños del temporal, los rayos y las centellas; de ello se deriva el modismo “acordarse de Santa Bárbara cuando truena”.

¿Cómo comienza el Patronazgo de Santa Bárbara con los artilleros?

Hay varias versiones según sus autores, no obstante, una de ellas y al parecer consistente con respecto a la relación entre Santa Bárbara y los Artilleros, es la mención que hace en 1500 fray Sebastián Coll, del convento de Nuestra Sra de las Mercedes de Barcelona, sobre la existencia de una Cofradía de Santa Bárbara de los Artilleros, así como el hecho de que la Iglesia de aquel convento estaba dedicada a la Santa y “tenía las Armas de Artillería”.

En 1522, el Capitán de Artillería Juan de Terramonde propuso al Alcalde del Castillo de Burgos, para su ratificación mediante Real Cédula ordenada por Felipe I, que se celebrara la festividad de “Santa Bárbara” como fiesta de los Artilleros, y que daremos cuenta de la prueba documental.

El documento más antiguo que se conoce, que cita su patronazgo sobre los artilleros es el “Recibo de la pólvora”, consumida con ese motivo en el Castillo de Burgos el día 4 de diciembre de 1522 que dice lo siguiente: *“YO DON JUAN DE ACUÑA, Alcaide del Castillo de Burgos por S. M. digo: que vos Gerónimo Ximénez Denciso, Tenedor de los bastimentos de dicho castillo por S. M. distes por mi mando al Capitán Terramond por S. M. el día de Santa Bárbara para tirar la fiesta de los artilleros, que es aquel día su fiesta, dos barriles de pólvora para tirar ciertos (disparos) de los (cañones) gruesos y los morteros de aquel día, que pesarían diez arrobas; la cual pólvora está a cargo del Mayordomo de la Artillería, Francisco de Xerez; y por que es verdad que lo dio en dicho día a cuatro de diciembre de mil quinientos veinte y dos, lo firmo en mi nombre “Don Juan de Acuña”.*

Así mismo, la Santa Sede, a través de la Penitenciaría Apostólica, ha declarado un particular ‘Año Jubilar de Santa Bárbara’ ‘con posibilidad de obtener indulgencia plenaria visitando uno de los lugares de culto oficialmente designados, entre ellos la capilla de la Academia de Artillería.

Realizada esta introducción, me tomo la licencia de dedicar esta colaboración periodística a la Memoria de mi padre (militar y Artillero), que perteneció al Regimiento Mixto de Artillería nº 30 en Tetuán (Marruecos) desde el año 1940- 1954 y pasó sus últimos años en el mismo Regimiento en Ceuta, hasta que pasó a la situación de retirado al cumplir la edad de jubilación en 1967. E igualmente desde aquí, quiero mostrar mi felicitación, cariño y admiración de siempre al citado Regimiento, en el que mis dos hermanos y yo, cumplimos nuestro servicio militar de lo que nos sentimos muy orgullosos.

¿Quién era Bárbara de Nicomedia?

No hay datos ciertos sobre Bárbara, que murió mártir durante las persecuciones de Maximino en los primeros años del siglo IV. La figura de la Santa se convirtió en legendaria después de la compilación de las Actas en el siglo VII y con la posterior publicación de la Leyenda Dorada. Hay que reconocer que presenta ciertas dificultades el hablar de Bárbara en relación a su existencia, pues podemos decir que suele haber pocas certidumbres. Por ello trato de expresar el relato más verosímil de su persona.

Si comenzamos por su nacimiento, nos trasladamos alrededor del siglo III, en la que se señalan al menos dos lugares, no obstante me inclino en su nacimiento en Nicomedia, cerca del mar de Mármara en la actual Turquía. Era hija de un sátrapa de nombre Dióscoro (rey de Nicomedia) que, al enterarse de que se había convertido al cristianismo, la encerró en un castillo.

Al parecer Bárbara residió como ermitaña en el edificio construido por su padre, y convenció a los arquitectos para que la añadiera una tercera ventana en honor a la Santísima Trinidad.

Poco después la obligó a casarse, pero ella se opuso diciendo que elegía a Cristo como su esposo. Dióscoro quiso matarla, pero ella huyó y él la persiguió y la torturó.

Su martirio fue el mismo que el de San Vicente: fue atada a un potro, flagelada, desgarrada con rastrillos de hierro, colocada en un lecho de trozos de cerámica cortantes y quemada con hierros candentes. Finalmente, el mismo rey Dióscoro la envió al tribunal, donde el juez dictó la pena capital por decapi-

Porque no puede haber vida virtuosa si no está fundamentada en valores sólidos y permanentes. Por eso, las tribulaciones cotidianas, lejos de hundirnos en el pesimismo, son una acicate para la propia purificación y estímulo para alcanzar la virtud de la constancia y de la esperanza que no defrauda (cf. Rom 5,5), tan vitales en el desempeño de las funciones públicas o privadas.

4º. Nunca deberíamos olvidar que siendo fieles y comprensivos nos asemejamos a ese Dios que ha creado todo por amor y nos ha hecho “hijos suyos”, mediante la encarnación redentora de su Hijo Jesucristo. Ante esta benevolencia divina, solo cabe responder por parte del hombre manteniendo la adhesión a la palabra dada y el ferviente cumplimiento de las obligaciones contraídas como ciudadanos y cristianos. Frente a la cultura dominante del relativismo y de la fragmentariedad, es vital para el futuro de una sociedad, la recuperación del valor del compromiso de por vida, que no sea coacción a la libertad humana, sino fuente de felicidad personal.

¿Cómo se hace realiza esto? en la práctica de las pequeñas y grandes virtudes en el día a día, y en el comenzar de nuevo, cuando por fragilidad humana, nos equivocamos o caemos en el desengaño. Por eso mismo, quienes son perseverantes en el bien obrar, dice la Sagrada Escritura, serán muy alabados (Prov 28,20) y recibirán la corona del triunfo de la gloria (Apoc 2,20).

5º. Nos ha tocado vivir tiempos difíciles, los retos presentes no son únicamente económicos o financieros, sino como dice el Papa Francisco: “los que está en crisis es el hombre ¡Y lo que puede ser destruido es el hombre!... En este momento de crisis no podemos preocuparnos sólo de nosotros mismos, encerrados en la soledad, en el desaliento, en el sentimiento de impotencia ante los problemas” (Roma 18.5.2013) Es necesario tener alturas de miras: para saber recoger de nuestro rico patrimonio, aquellos valores que sustentaron las vidas ejemplares de muchos españoles (tales es el caso de S. Hermenegildo o S. Fernando) y tener el coraje de encarar nuestro futuro con ilusión y esperanza, porque cuando ésta desaparece del corazón de las personas, decaen las sociedades y mueren sus culturas. ¡Nuestra historia está repleta de gestas de superación ante la adversidad! ¡La fidelidad, la constancia, la confianza en Dios y en nosotros mismos, siempre han brillado en los hombres y mujeres que han luchado por España!

SAN JOSÉ MARÍA ESCRIVÁ (Junio 2022)

Le letture della Messa ci aiutano a riflettere su alcuni aspetti del carisma di San J.M. Escrivá e della sua vita. Anzitutto il carisma, che in modo sintetico possiamo ricordare così: ‘Il cristiano si santifica anche attraverso la sua attività di lavoro e familiare’.

‘Il Signore Dio prese l’uomo e lo pose nel giardino di Eden, perché lo coltivasse e lo custodisse’.

Nel disegno del Creatore le realtà create, buone in se stesse, esistono in funzione dell’uomo; il lavoro appartiene alla condizione originaria dell’uomo e precede la sua caduta; non è perciò né punizione né maledizione; a causa del peccato di Adamo ed Eva diventa fatica e pena, quindi strumento di santificazione.

La tentazione di ritirarsi dal mondo non è solo dei monaci che lasciano le cose di questo mondo, ma può essere anche dei laici cristiani che non si fanno carico delle realtà temporali per migliorarle secondo le proprie possibilità.

Scrivè Escrivá de Balaguer: “Con l’ansia di apostolato in mezzo al mondo, in mezzo alla strada, all’aria, al sole, sotto la pioggia, non solo vi pervaderà il desiderio di non allontanarvi dalle realtà terrene, ma vi coglierà l’ansia apostolica di penetrare arditamente in tutte le strutture secolari per sviscerare le esigenze divine che contengono, per insegnare che la fraternità dei figli di Dio è la grande soluzione che viene offerta ai problemi del mondo”; “se lasci che la tentazione ti faccia dire: chi me lo fa fare?, dovrei risponderti “te lo comanda, te lo chiede Cristo stesso“.

Sulla universale chiamata dei cristiani alla santità si pronuncerà il Concilio vaticano II, con espressioni molto esplicite, che rendono attuale il messaggio di San José Maria, e in qualche modo rivolto a tutti coloro che intendono realizzare la propria vocazione di santità.

Nella *Lumen gentium*, il cap. V tratta dell’Universale vocazione alla santità nella Chiesa.

‘È dunque evidente per tutti, che tutti coloro che credono nel Cristo di qualsiasi stato o rango, sono chiamati alla pienezza della vita cristiana e alla perfezione della carità [124] e che tale santità promuove nella stessa società terrena un tenore di vita più umano’ (n.40).

SANTA BÁRBARA (Patrona de artilleros 4/12/2022)

Decía Marcelino Menéndez Pelayo que: “Pueblo que no sabe su historia es pueblo condenado a su irrevocable muerte” .

En este caso, los artilleros de hoy se sienten herederos y son depositarios de la tradición militar, que se exige conservar y transmitir a través de los tiempos, la historia de sus tradiciones.

Las cualidades de “Santa Bárbara” la convirtieron en “Patrona” de prácticamente todos los artilleros del mundo, plenamente identificados con sus virtudes y la simbología que la rodea.

Una celebración que cada 4 de diciembre vienen celebrando los artilleros tradicionalmente en honor a “Santa Bárbara” desde hace 500 años (1.522-2.022), que nace en la ciudad de Burgos.

A nivel nacional, Segovia está siendo la sede oficial de la celebración y el lema elegido: “Santa Bárbara 500 años con sus Artilleros”.

En Ceuta también se le rinde especial homenaje con la celebración de diversos actos religiosos y culturales, en los que tiene una especial participación la ciudad, estrechamente vinculada al Regimiento Mixto de Artillería Nº 30. Regimiento que en su Estandarte, ostenta una ‘Cruz Laureada de San Fernando’ y cinco ‘Medallas Militares’, merecidas por su participación constante y la vista puesta en el futuro. Regimiento que se reconoce su origen el 2 de Mayo de 1.710 como descendiente directo del Regimiento Real de Artillería. (312 años).

Para reconocer públicamente esta efeméride el Arzobispado Castrense de España, ha creado la ‘medalla’ conmemorativa del ‘quinto centenario’ de la proclamación de Santa Bárbara como Patrona de la Artillería española. La citada distinción puede ser solicitada por todos los artilleros en cualquier situación, incluidos los antiguos artilleros de reemplazo.

Hay que reconocer que la veneración ferviente que sienten los artilleros españoles por Santa Bárbara, reconocida en la historia de la Iglesia como abogada de rayos y centellas, está estrechamente ligada a la ciudad de Burgos, desde el año 1522.

No debemos olvidar, que dentro del ámbito militar Santa Bárbara es Patrona de las Especialidades fundamentales del Armamento, Mecánica y Química del Cuerpo de Ingenieros politécnico del Ejército de Tierra . Además de diversas profesiones civiles como ejemplo: los mineros.

La Escritura presenta a los ángeles en figura humana para acercar su existencia y misión a los hombres; sin embargo, no son homologables con los hombres, pues se hallan en un orden de la creación que no podemos percibir por ser de naturaleza espiritual e incorpórea, aunque real y consistente como todo cuanto Dios ha creado y, por esto mismo, tienen en común con los hombres su condición de criaturas. Han sido creados para Cristo y puestos al servicio de su cuerpo místico en orden a la salvación. Como dice el *Catecismo de la Iglesia Católica*, toda la Iglesia se beneficia del ministerio de los ángeles, uniéndose a ellos en la adoración de Dios cuando celebra la sagrada liturgia (CCE, n. 335).

Sobre los ángeles no podemos hacer ciencia ficción como tampoco sobre Dios, aunque la imaginación religiosa puede dar cauce a creaciones artísticas de diverso género, muchas veces fantástico y otras mitológico. No es esto lo que nos interesa destacar, sino el ministerio que Dios ha confiado a los ángeles en favor nuestro. Tenemos que tener bien presente que Dios ha querido que toda nuestra vida esté rodeada de la custodia y la intercesión de los santos ángeles, y cada uno de los seres humanos goza de esta especial protección de Dios que nos asiste por medio de los ángeles custodios, sin quebrar nuestra libertad de seres moralmente responsables de nuestros actos (cf. CCE, n. 336).

Bien habéis elegido, los miembros del Cuerpo Nacional de Policía, como patronos de vuestra misión social a los Ángeles custodios, porque el servicio que prestáis a la sociedad se asemeja a la misión de los ángeles, custodiando y protegiendo a cuantos, en condición de ciudadanos, formamos parte de una sociedad a la cual servís generosamente. Por eso, apreciamos y agradecemos vuestro constante sacrificio por mantener el orden justo, fundamento de la paz social. Un sacrificio que os lleva tantas veces a exponer vuestra propia vida para defender la vida de quienes se ven amenazados por los violentos y por cuantos intentan subvertir el orden democrático con acciones contrarias a la ley.

Confiamos a la intercesión de la Virgen María y de los santos Ángeles custodios vuestra vida y vuestras familias, pidiendo para todos los miembros de este importante Cuerpo de Seguridad del Estado la bendición de Dios.

Questo ultimo accenno al tenore più umano nella stessa società terrena, apre la prospettiva all'impegno più propriamente laicale dei cristiani, nelle forme personali o associate che essi riterranno opportune, per 'trattare le cose temporali e orientarle secondo Dio', perché, come dice la *Gaudium et spes*, 'La Chiesa, perseguendo il suo proprio fine di salvezza, non solo comunica all'uomo la vita divina, ma anche diffonde la sua luce con ripercussione, in qualche modo, su tutto il mondo' Così la Chiesa, con i singoli suoi membri e con tutta intera la sua comunità, crede di poter contribuire molto a rendere più umana la famiglia degli uomini e la sua storia' (G.S. n.40).

Nella lettera ai Romani S. Paolo ci ricorda che siamo figli di Dio per mezzo dello Spirito Santo che abbiamo ricevuto nel Battesimo. 'Voi non avete ricevuto uno spirito da schiavi per ricadere nella paura, ma avete ricevuto lo Spirito che rende figli adottivi, per mezzo del quale gridiamo Abbà, Padre'.

'Tutti quelli che credono in Cristo saranno quindi ogni giorno più santificati nelle condizioni, nei doveri o circostanze che sono quelle della loro vita, e per mezzo di tutte queste cose, se le ricevono con fede dalla mano del Padre celeste e cooperano con la volontà divina, manifestando a tutti, nello stesso servizio temporale, la carità con la quale Dio ha amato il mondo' (n. 41).

Ho cercato di illustrare il carisma di San José Maria Escrivà con le parole del Concilio non tanto per far vedere che lui aveva già intravisto quello che poi il Concilio ha presentato come possibile per tutti, ma perché l'esperienza fatta da San José Maria con i laici e le famiglie è servita alla teologia per esporre con più chiarezza questo insegnamento. Nella Chiesa avviene sempre così: prima si comincia a vivere un aspetto singolare del cristianesimo, poi la riflessione successiva porta a precisare anche sul piano dottrinale le verità di fede che sono coinvolte.

Nel Vangelo mi piace vedere un riferimento all'attività apostolica di San José Maria e al suo ministero presbiterale di 'pescatore di uomini'. La Chiesa ciclicamente deve affrontare le notti in cui non pesca nulla, anzi sembra quasi perdere anche parte del pescato; ma poi arriva la forza dello Spirito che rinnova la faccia della terra. È la forza dei Santi, che il Signore manda per incoraggiare la nostra fatica e mostrare le strade del Regno.

Guardando alle fondazioni del nostro Santo e a quanti sono coloro che sono stati da lui aiutati a intraprendere una via decisiva per la loro santità

bisogna dire che è stato un grande pescatore di uomini, da portare a Cristo. ‘Sulla tua parola getterò le reti’: la fede ha sostenuto Pietro quel giorno di fronte a Gesù, la fede ha sostenuto sempre San José Maria Escrivà nella sua vita, per cominciare e ricominciare.

Santo Padre Benedetto XVI, c’è un impegno che il Papa ci chiede: ‘Riscoprire i contenuti della fede professata, celebrata, vissuta e pregata e riflettere sullo stesso atto con cui si crede’ (PF, 9); ‘esiste infatti un’unità profonda tra l’atto con cui si crede e i contenuti a cui diamo il nostro assenso’ (PF, 10). Non si tratta infatti di credere a qualsiasi cosa, ma alle verità che ci fanno sentire l’amore del Padre. Valga a conferma di questo quanto è successo all’inizio della sua vocazione, una volta percepita l’intima convinzione della chiamata di Dio, come raccontò molto più tardi: ‘Vagai per le strade di Madrid: dovettero prendermi per pazzo’. Per un’ora, un’ora e mezza si trovò a ripetere a gran voce: Abba, Pater’ Abba, Pater’

Chiediamo fin da ora quello che la liturgia ci farà chiedere alla fine: di essere rafforzati nello spirito di figli adottivi, perché possiamo camminare con gioia nella via della santità, sull’esempio e per l’intercessione anche di San José Maria Escrivà del Balaguer.

FESTA DE SANT CRISTÒFOL (Es Migjorn Gran, 10 de juliol 2022)

Celebram en aquest dia un sant molt popular a l'Església, que va viure a Palestina i Àsia Menor cap al segle III. Són moltes les esglésies i llocs en tot l’Occident que s'acullen al seu patronatge i protecció, com succeeix també amb aquest poble des Migjorn Gran. A les portes de les ciutats així com en moltes catedrals i llocs de pelegrinatge és freqüent veure la imatge d'aquest sant que, amb la seva alçada colossal, dona la benvinguda i ofereix protecció als viatgers. La seva vida està envoltada en piadoses llegendes. D'aquests relats podem fixar-nos en tres coses, que poden ajudar-nos a viure la nostra vida cristiana.

1.- Ajudar a creuar els rius

La primera es relaciona amb el treball principal d'aquest home que, segons sembla, tenia una gran estatura i força física. S'expliquen diverses

Dios ha creado a los ángeles, que glorifican al Creador, y ha querido asimismo encomendarles auxiliar a los hombres al servicio de nuestra salvación eterna. La sagrada Escritura dice que los ángeles fueron creados por Cristo y para él, porque todo cuanto existe fue creado por Dios mediante su Verbo eterno, «*en los cielos, en la tierra, las cosas visibles y las invisibles... todo fue creado por él y para él*» (Col 1,16). También los ángeles fueron creados por Cristo, en él y para él, y así leemos en la carta a los Hebreos, con referencia a la encarnación del Verbo, que cuando Dios, en su designio de salvación de la humanidad, «*introduce a su Primogénito en el mundo, dice: “adórenle todos los ángeles de Dios”*» (Hb 1,6).

Los ángeles están al servicio del Hijo de Dios, y los evangelios describen su actuación: anuncian a María el misterio de la encarnación del Salvador en sus purísimas entrañas, y a los pastores el nacimiento del Mesías redentor; confortan a Cristo en el desierto y en su pasión, y anuncian la resurrección del Señor a las santas mujeres (cf. CIC, n 333).

La Iglesia recibe la fe de Israel en la creación divina de los ángeles y en su condición de estar al servicio de la historia de nuestra salvación. Los evangelios afirman que, «*llegada la plenitud de los tiempos*» (Gál 4, 4), la fe de Israel se ha cumplido en el mismo Jesús, de quien dan testimonio los ángeles. En el Antiguo Testamento encontramos algunas de las misiones que Dios confía a los ángeles al servicio de la humanidad, y del pueblo elegido en particular. La primera lectura de esta misa, tomada del libro del Éxodo, recoge parte del llamado «código de la Alianza» de Dios con Israel, y en él se dice que Dios pone un ángel al servicio de su pueblo, cuya función es de protección y guía para que el pueblo elegido pueda entrar en la tierra prometida. Sería muy hermoso recorrer los diversos textos sagrados siguiendo los cometidos que Dios confía a los ángeles.

Jesús habla de los ángeles y, como hemos escuchado en el evangelio, dice que los ángeles de los niños «*están siempre viendo en los cielos el rostro de mi Padre celestial*» (Mt 18,10). Hablando así, Jesús afirma que los ángeles no abandonan la presencia de Dios mientras sirven a los hombres, manteniendo a los niños en el recinto angélico de la inocencia, que corre el peligro de verse perturbada por la maldad y el crimen de los malvados. La inocencia de los niños dimana de su proximidad a Dios, por eso Jesús cuida de los pequeños con especial ternura, prohibiendo escandalizarlos; y advirtiendo a los adultos del pecado de herir la inocencia de los niños.

pecadors, i entre els pecadors, jo som el primer”. Ens hem d’identificar amb ell i amb tots els cristians que s’han sentit tocats per l’amor de Déu, entre els quals avui recordam a St. Nicolau, el nostre patró.

En conclusió, que tota la vida es un camí ascendent, una pujada no al Toro, sinó al Cel. Amb Jesús, amb Maria i amb una multitud innumerable de Sants, amb St. Nicolau de Tolentino, feim aquest camí de tornada al Pare. Aquesta tonada es va fer famosa a la pel·lícula Jesucrist Super Star, quant tots uneixen les seves veus a las de Jesús per a cantar amb totes les forces: Pare, tornam a Tu. Que en aquesta festa unim les nostres veus, els nostres cors, la nostra vida... cantant i proclamant també: “Pare, tornam a Tu!”. Que la Mare de Déu del Toro ens hi ajudi i ens acompanyi sempre.

SANTOS ÁNGELES CUSTODIOS (patronos del Cuerpo Nacional de Policía 3/10/2022)

Lecturas bíblicas: Éx 23,20-23; Sal 90,1-6.10-11 (R/. 11); Aleluya: Sal 102,21; Mt 18,1-5.10

Hermanos sacerdotes concelebrantes; Excelentísimas e Ilustrísimas Autoridades civiles y militares; Miembros del Cuerpo Nacional de Policía, que celebráis el patrocinio de los Santos Ángeles Custodios; Hermanos y hermanas en el Señor:

Celebramos esta misa votiva de los Santos Ángeles Custodios con motivo de la fiesta del Cuerpo Nacional de Policía, que tiene a los Santos Ángeles Custodios como patronos, y se encomienda particularmente a su protección, al tiempo que los miembros de este cuerpo de seguridad del Estado se ocupan de la custodia del orden social y garantizan la seguridad ciudadana.

Los seres humanos no estamos solos en el mundo creado, con nosotros y confiados a nuestra responsable custodia, se halla el orden animal de tantos seres vivos que comparten con nosotros este prodigioso escenario y soporte del mundo creado que habitamos; y sobre nosotros, el mundo celestial, donde Dios es glorificado por los ángeles y al que son asociados los santos.

històries de com al llarg de la seva vida va cercar algú senyor poderós i fort a qui servir. Finalment, escoltant allò que li diu un sant ermità, es va dedicar a ajudar a la gent a creuar un riu perillós. Aquesta va ser la principal ocupació de sant Cristòfol durant molt de temps: ajudar les persones a evitar els perills d'aquell riu.

Veig en això una indicació que ens pot ajudar a tots nosaltres. El treball de Sant Cristòfol és un símbol del que ha de fer cada cristià: ajudar altres persones a creuar els rius del dubte i la infidelitat, de la desesperança i el desamor, per arribar a la riba segura. Hem de ser barquers i auxiliadors de totes les persones. També d'aquells que no són del nostre poble, dels que no pensen com nosaltres i fins i tot dels que ens rebutgen.

2.- Crist sobre les espatlles

Quan Sant Cristòfol anava realitzant aquesta tasca rep la sorpresa que el mateix Crist se li presenta com un infant per ser portat sobre les espatlles. Cristòfol carrega amb aquell fillet a qui no coneixia i va sentint poc a poc el pes de la criatura, fins que descobreix que era el mateix Creador del món. En les imatges de sant Cristòfol s'al·ludeix també al fet que el seu bastó, clavat al riu, va donar lloc a una bella palmera. Són els fruits els quals dona la vida de l'home just.

Cristòfol apareix així com l'home que va portar a Crist. El seu mateix nom també ho indica, perquè *Christophorus* significa portador de Crist, el que porta a Crist. I això és el que ha de fer cada cristià. A la primera audiència que va fer en l'any de la misericòrdia, el Papa Francesc va explicar precisament que tot cristià és, des del seu baptisme, un portador de Crist.

"D'alguna manera, podríem dir que des del dia del Baptisme ens és donat a cada un de nosaltres un nou nom a més del que ja ens donen la mare i el pare, i aquest nom és Cristóforo». Tots som «Cristóforos»! Què significa això? «portadors de Crist». és el nom de la nostra actitud, una actitud de portadors de l'alegria de Crist, de la misericòrdia de Crist. Tot cristià és un «Cristóforo», és a dir, ¡un portador de Crist! " (30/1/16).

Aquí tenim una clau fonamental de la nostra vida. El cristià és algú que ha trobat Crist i s'ha deixat transformar pel seu amor. I es converteix per això en missioner, portador de Crist per als altres. Ens atrevirem també nosaltres a portar a Crist, a ser “Cristòphors”· per a la nostra societat d’es Migjorn Gran?

3.- Martiri

Per realitzar aquesta missió, Cristòfol va trobar el martiri. El seu nom i obres van anant difonent-se per la regió, el que va provocar que el governador de Lícia l'empresonés. Va intentar de diverses maneres que rendís culte als déus de l'imperi, però no va aconseguir doblegar la fe d'aquell home, que finalment va morir decapitat. Com diu l'Esriptura "*Déu ho va provar i ho va trobar digne de si*".

És el tercer aspecte que subratllem i en el qual es centaven les lectures que hem escoltat. Sant Cristòfol va ser portador de Crist fins al lliurament de la seva pròpia vida. El món no necessita avui cristians mediocres, que es conformen amb complir unes determinades obligacions i normes, sinó homes i dones fortament enamorats de Crist, que estiguin disposats a donar-ho tot per anunciar-ho als altres.

Advertia Jesús en l'Evangelí que el cristià ha de comptar amb la persecució: si a mi m'han perseguit, també us perseguiran a vosaltres. Qui vulgui avui mantenir ferma la fe en Jesús sap que ha d'afrontar la incomprensió, la crítica i fins i tot el menyspreu per no voler adorar els déus de l'imperi, per no adoptar els criteris, actituds i valors que volen imposar-nos. Per això, avui més que mai, necessitem cristians valents, que no tinguin por la contradicció ni les dificultats; cristians tan plens del goig de creure, que siguin testimonis del Déu viu en tot lloc.

En aquest dia prec a Sant Cristòfol que concedeixi a la nostra església comptar amb molts portadors de Crist, amb molts "*Cristòfols*". Que hi hagi As Migjorn Gran i també a Menorca moltes persones que visquin la seva fe amb passió i que ho transmetin als altres, sent portadors de l'alegria de l'Evangelí. I que, d'aquesta manera, ajudin a molts altres a creuar els rius violents de la vida i a ensenyar-nos on es pot trobar Crist.

A les nostres peticions tindrem també en compte a tots els caminants i viatgers, que s'encomanen a la seva protecció, perquè la figura de Sant Cristòfol ens acompanyi en el camí, recordant la grandesa d'una vida com la seva i ajudant-nos amb la seva intercessió.

Des de petits hem escoltat aquell dit: "*Sant Nicolau tanca les festes en clau*". Dona goig de celebrar aquesta festa tan representativa. Aquí tenim les banderes dels diferents pobles de Menorca. Aquesta pujada al Toro dels cavallers amb les banderes ens emociona a tots.

San Nicolau de Tolentino fou un frare Agustí italià del segle XIII. Aquest Ordre religiós va estar present a Menorca als convents de St. Agustí de Ciutadella i aquí al Toro. A St. Nicolau se li invocà especialment durant les pandèmies o pestes del passat. Ara li demanam la seva intercessió perquè aquesta epidèmia del coronavirus sigui vençuda definitivament i podem viure ja d'una manera normalitzada, com abans.

La recuperació de les festes populars als pobles i al Toro, després de dos anys, es un signe d'aquesta alegria del poble que celebra el do de la vida i de la salut.

Les lectures d'avui ens poden ajudar a captar el sentit més profund de la festa que es expressió de l'agraïment que hi ha en els nostres cors per haver rebut el do de l'amor misericordiós de Déu que ha transformat les nostres vides.

El Senyor que es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble (primera lectura), es revela com el Pare d'entranyes de misericòrdia. El pecat ens allunya de Déu i ens converteix en ovelles perdudes que caminen sense rumb enfora de Déu. Per tant, necessitam un pastor bo que ens recondueixi a Déu Pare. Aquí podem veure no només a Jesús, el bon pastor, sinó a tots els seus deixebles que al llarg de la història, com Sant Nicolau, ens ajuden en el camí de retorn cap a Déu.

El “fill pròdig”, que passa fam i malbarata l'herència preciosa, experimenta nostàlgia de la casa del Pare i retorna per un impuls de la gràcia. Allà espera al Pare que, amb les seves mans (el Fill) l'abraça i el posa al seu si (l'Esperit Sant). Aquest simbolisme fa que la paràbola també sigui coneguda amb tota propietat com la paràbola del Pare misericordiós.

Tota l'Església canta el camí del retorn amb la resposta del Salm: Aniré a trobar el meu pare i li diré “Pare he pecat”. I és que experimentar l'amor infinit de Déu cap a nosaltres ens commou profundament i ens impulsar a deixar enrere l'egoisme i a abraçar-nos al Pare misericordiós que ens ofereix el seu perdó sense condicions.

Sant Pau diu de si mateix a la segona lectura que és un model perquè Jesús es va compadir d'ell i proclama: Jesucrist vingué al món a salvar els

clericalisme de temps anteriors, d'acord amb les conclusions de la fase diocesana i nacional de preparació del Sínode universal dels Bisbes. Posem sota l'emparr de la Mare de Déu de Gràcia totes aquestes intencions i preocupacions

Però la Mare de Déu es preocupa de tots els seus fills, no només d'aquells que freqüenten les nostres esglésies o formen part dels grups parroquials i d'altres comunitats. Ella veu, sobre tot, el cor dels més dèbils i necessitats de la nostra societat.

Durant la Pandèmia s'ha de destacar la generositat dels catòlics tant a nivell personal com a través de la Càritas Diocesana. Ara, quan en sortim d'aquest mals, se'ns anuncien d'altres més grans i més greus. La guerra d'Ucraïna ha originat no només una crisi migratòria, sinó també una crisi energètica que està ja repercutint en les economies familiars més modestes de la nostra societat.

El Papa Francesc ens convida als europeus a unir-nos en una pregària d'adoració eucarística continental el dia 14 d'aquest mes de setembre, recordant el que dèiem al principi d'aquesta homilia: Que el Fill de Maria és la nostra pau.

A més, l'església també vol fer una crida de solidaritat i de caritat perquè si les coses venen mal donades, visquem tots i especialment els cristians la virtut de la generositat, compartint els nostres béns amb els més necessitats.

La Mare de Déu de Gràcia és la mare de tots els maonesos i dels qui s'han instal·lat a la nostra Ciutat. A ella li demanem la seva intercessió i ajuda, perquè estem en bones mans i perquè units en la fraternitat i la caritat, avancem alegres com a poble que camina enmig de les vicissituds d'aquest el nostre món que en l'amor de Jesucrist ha obtingut la salvació i la pau.

SANT NICOLAU DE TOLENTINO

(El Toro, 11/9/ DE 2022)

¡Pare, tornam a Vós!

Donem gràcies a Déu per haver-nos pogut reunir aquest any 2022 per a celebrar la festa en honor de Sant Nicolau de Tolentino que es el patró d'aquesta muntanya del Toro.

NTRA. SRA. DEL CARMEN 2022

1. La fiesta de Nuestra Señora del Monte Carmelo es una de las celebraciones marianas más populares y más queridas en el pueblo de Dios. Casi espontáneamente nos traslada a la tierra de la Biblia, donde en el siglo XII un grupo de ermitaños comenzó a venerar a la Virgen en las laderas de la cordillera del Carmelo.

Con la alegría que nos da siempre celebrar una fiesta en honor de la Virgen María, la honramos pues hoy con el título del Carmen, que cada mes de Julio viene a ocupar un lugar especial en cada corazón, en cada familia, como faro potente de nuestra isla de Menorca.

Un año más nos reunimos en este lugar donde escuchamos su palabra y nos proponemos disfrutar de este día dedicado a la Virgen del Carmen, que como es Madre y protectora de todos, lo es también amparo y guía de los navegantes. Y nos inspiramos para celebrar bien esta fiesta en las palabras del Evangelio que hemos escuchado: «Ahí tienes a tu hijo... Ahí tienes a tu madre. Y desde aquella hora, el discípulo la recibió en su casa» (Jn 19,26-27).

La festividad de la Virgen del Carmen nos invita a mirar a la Estrella de los Mares para buscar en ella orientación, consuelo y sentido cristiano en nuestra vida. María, Madre solícita, atenta siempre a las necesidades de sus hijos, nos llama a acoger la palabra salvadora de su Hijo.

La Virgen del Carmen es invocada como "Puerta del cielo, y también como "Estrella del Mar", que orienta y socorre en todas aquellas situaciones de ir por el mar. Santo Tomás de Aquino decía: "A María Santísima se le llama Estrella del Mar, porque de la misma manera que por la estrella se dirigen los navegantes al puerto, así por ese medio de María se dirigen los cristianos a la gloria", Y San Bernardo, verdadero enamorado del amor maternal de la Virgen, exhortaba diciendo: "Mira a la Estrella. Invoca a María" recordándonos con esas palabras que María es siempre la imagen de la misericordia que nos viene de Dios.

2. En la primera lectura de la Biblia que hemos escuchado hoy, tomada del libro **1 Re 18, 42-45)** pertenece al llamado "ciclo de Elías", antigua colección de historias de este profeta que dejó una impronta imborrable en la memoria del pueblo de Dios.

Elías es el gran profeta de la fe y del celo por la gloria de Dios. En la época de Elías el pueblo vivía en una situación extrema de confusión religiosa, a tal punto que había llegado a seguir a Baal, un dios extranjero de la fecundidad, al que consideraban la verdadera fuente de los bienes de la naturaleza, que enviaba la lluvia y el rocío para fertilizar a la madre tierra.

El profeta Elías, para probar que sólo Dios controla la naturaleza, había jurado que no habría lluvia ni rocío si no cuando él lo ordenara con su palabra profética (1 Re 17,1). Después de algunos años de sequía y gracias al ministerio de Elías el pueblo había vuelto a reconocer al verdadero Dios (1 Re 18,20-40). Quando el pueblo se convierte, Dios está dispuesto a dar la lluvia de nuevo. Elías entonces invita al rey Ajab a “comer y beber” (1 Re 18,41), lo invita a hacer fiesta porque el pueblo ha vuelto a su Dios y el Señor mandará otra vez el agua sobre la tierra: “Sube, come y bebe porque ya se oye el ruido de una lluvia torrencial” (1 Re 19,41).

Probablemente Ajab había estado ayunando por largo tiempo, a causa de la sequía, como signo de luto y penitencia, según la costumbre que se seguía en tiempo de calamidades (cf. Joel 1,14). Por su parte, el profeta sube a la cima del Carmelo. Las siete veces que manda a su criado a observar el mar para ver algún signo de lluvia, indican la seguridad que tiene en la palabra que Dios había pronunciado: “Yo voy a hacer llover sobre la tierra” (1Re 18,1). Mientras el criado va a mirar, Elías ora “postrado rostro en tierra con el rostro entre las rodillas” (1 Re 18,42). A la séptima vez, el criado le dijo: “Sube del mar una nube pequeña como la palma de una mano” (1 Re 18,44). Finalmente llega el signo que el profeta esperaba. Le basta una pequeña nubecilla para intuir que Dios enviará la lluvia sobre la tierra y así se lo hace saber al rey diciéndole: “vete, antes que la lluvia te lo impida” (1 Re 18,44). En aquel momento, “el cielo se oscureció con nubes, sopló el viento y cayó agua en abundancia” (1 Re 18,45). Elías entonces corre delante de Ajab, como hacían los caballeros delante del rey para anunciar la victoria; solamente que aquí la victoria no ha sido del rey, sino de Dios, de Elías y del pueblo. El final de la sequía había dejado en claro que Yahvéh era el único Dios, fuente de la fecundidad y de la bendición, y cuyo poder alcanza a toda la naturaleza.

3. En el evangelio (Jn 19,25-27), junto a la cruz de Jesús aparece congregada simbólicamente la Iglesia, representada por “su Madre” y por “el discípulo a quien amaba” (19,25-27).

A les primera lectura de la missa contemplam l’anunci del naixement de Jesús. El profeta Miquees anuncia la vinguda d’un rei messiànic, de la dinastia davídica: El Fill de Maria, la humil serventa del Senyor, “*pastorejarà Israel i serà la pau per el poble*”.

Aquest entroncament de Jesús en la dinastia davídica passa a través de les figures de Maria i de Josep, tal com hem escoltat a l’Evangeli de Mateu, introduint elements sobrenaturals, com és l’aparició de l’àngel o el somni de St. Josep, per tal de recordar-nos que Jesús no es únicament el Fill de Maria i el fill adoptiu de Josep, sinó que, sobre tot, és el Fill de Déu. El nom de Jesús present al relat significa que “Déu salva”, assenyalant la finalitat de la seva missió i el tex d’Isaïes citat per l’Evangalista posa de manifest la proximitat de Déu entre els seus: “*Li posaràs per nom Emmanuel que significa que Déu-és-amb nosaltres*”.

Aquesta bellíssima imatge de la Mare de Déu de Gràcia, traslladada avui des del seu Santuari a la Parròquia, que ens presideix, posa de manifest d’una manera artística aquest missatge de la Mare de Déu, que amb el seu rostre seré i graciós i amb el gest de la seva ma trasllada el protagonisme al seu Fill, perquè contemplem en ell l’acció salvadora de Déu i la seva proximitat: “*Ell és la nostra pau*”.

Sant Pau, a la segona lectura ens recorda que el projecte salvador de Déu està obert a tot aquell que vulgui acollir-lo. La Salvació que ens porta Jesús és un do gratuït de Déu que nosaltres volem acollir i comunicar a través de les nostres vides.

La festa d’aquest any 2022 té un significat molt important de cara a la nostra comunitat eclesial. La Mare de Déu es preocupa de nosaltres, els seus fills de Maó i ens recorda que esteim en bones mans. Portam mig any de Seu vacant, esperant l’arribada del nou Bisbe, d’aquell qui serà el nostre pare i pastor. En certa manera, aquesta orfandat de pare, queda atenuada per la presència de la Mare que vetlla per nosaltres, els seus fills de la Diòcesi de Menorca i, en concret, de la Ciutat de Maó, acompanyant-nos en la nostra espera amorosa i confiada, quan el papa Francesc ens concedirà el pastor que necessitam. En línia de continuïtat amb el pontificat anterior del Bisbe Francesc Conesa, hem programat el nou curs pastoral, recapitulant el pla pastoral “surt per places i camins”. Us deman que no defalliu com a deixebles missioners en el testimoni i en la transmissió de la Fe. A més, i també en línia de continuïtat amb l’Església universal, us convid a créixer en sinodalitat, promovent cada vegada més la participació dels laics, superant el

Estimats germans i germanes, celebrar el martiri de sant Joan Baptista ens recorda també a nosaltres, cristians del nostre temps, que l'amor a Crist, a la seva Paraula, a la Veritat, no admet componendes. La Veritat és Veritat, no hi ha componendes. La vida cristiana exigeix, per dir-ho així, el «martiri» de la fidelitat quotidiana a l'Evangeli, és a dir, la valentia de deixar que Crist creixi en nosaltres, que sigui Crist qui orienti el nostre pensament i les nostres accions. Però això només pot tenir lloc a la nostra vida si és sòlida la relació amb Déu.

La pregària no és temps perdut, no és robar espai a les activitats, fins i tot a les activitats apostòliques, sinó que és exactament el contrari: només si som capaços de tenir una vida de pregària fidel, constant, confiada, serà Déu mateix qui ens donarà la capacitat i la força per viure d'una manera feliç i serena, per superar les dificultats i donar-ne testimoni amb valentia. Que sant Joan Baptista intercedeixi per nosaltres els cristians de Ciutadella, per tal que sapiguem conservar sempre el primat de Déu a la nostra vida. Gràcies.

MARE DE DÉU DE GRÀCIA

(Maó. 8 de setembre de 2022)

"Ell serà la pau" (Miq. 5, 5a)

Aquesta és l'última afirmació del profeta Miquees a la primera lectura que hem proclamat avui, festa de la Mare de Déu de Gràcia, Patrona d'aquesta Ciutat de Maó . Tots participam de l'alegria popular amb múltiples actes en carrers i places; també en reunions i menjars amb familiars i amics. Un lloc important d'aquesta alegria la protagonitzen els Caixers i Cavallers , que aconsegueixen convocar a la participació festiva a maonesos i visitants . Els agraïm , sobretot a ells , i a les autoritats, després de la pandèmia, el seu esforç i entrega perquè la festa sigui el moment més entranyable de l'encontre col·lectiu al llarg de tot l'any a Maó .

Concretam la font de la nostra alegria: el naixement de la Mare de Déu, que ens recorda els principis de la nostra salvació, quan va arribar la plenitud dels temps i Déu per a salvar el món va enviar el seu Fill, nascut de la Verge Maria per obra i gràcia de l'Esperit Sant. Una pregària molt antiga ens diu que *“el vostre naixement, Maria, va portar l'alegria al món”*.

Al pie de la cruz, en lugar de Jerusalén, aparece ahora María, madre de los hijos de Dios dispersos, reunidos ahora por Jesús (Jn 11,52), verdadero “templo” de la nueva alianza (Jn 2,21). María es la nueva Jerusalén—madre, la Hija de Sión a la que el profeta decía: “Levanta la vista y mira a tu alrededor, todos se reúnen y vienen a ti; tus hijos llegan de lejos, a tus hijas las traen en brazos” (Is 60,4). Ahora es Jesús, quien dirigiéndose a su madre, le dice: “He allí a tu hijo”. A imagen de Jerusalén—madre, María es la madre universal de los hijos de Dios, congregados en Cristo, principio de la nueva humanidad.

Jesús luego se dirige al discípulo y le dice: “He allí a tu madre”. El discípulo “a quien Jesús tanto amaba” (Jn 19,26) es imagen del creyente de todos los tiempos. Por eso las palabras de Jesús hacen que la maternidad de María alcance una dimensión eclesial que se extiende a todos aquellos que siguen con fidelidad hasta la cruz. El discípulo acoge a la Madre de Jesús como algo suyo. “Desde aquella hora, el discípulo la acogió entre sus cosas propias”. Se trata de las cosas propias de alguien, de personas o cosas de inmenso valor para él (cf. Jn 8,44; 10,4; 16,32; etc.). Las “cosas propias” del discípulo son sus bienes espirituales, sus valores más profundos en la fe, entre los cuales hay que incluir la palabra de Jesús (Jn 17,8), la paz que el mundo no puede dar (Jn 14,27), el don del Espíritu (Jn 20,22); etc. Entre esos bienes propios del discípulo ahora aparece también María. La Madre del Señor pasa a ser parte del tesoro más preciado del discípulo creyente. Cuando ha llegado la Hora, al pie de la cruz nace la nueva familia de Jesús, símbolo de la iglesia de todos los tiempos: “su Madre y sus hermanos”, (cf. Mc 3,31-35).

4. Que esta celebración de la Virgen, como las que tenemos casi todos los meses, aumente nuestra devoción y nuestro deseo por vivir santamente, correctamente, haciendo bien las cosas buenas que nos corresponde hacer. Dejémonos seducir por el ejemplo de la Virgen Santísima, que siempre llevó a Jesús en su corazón.

Que la Virgen del Carmen proteja a nuestro pueblo, y que la devoción hacia ella sea para nosotros una potente luz que nos ilumine, de manera que, como Jesús, pasemos por este mundo “haciendo el bien”. Y el bien más concreto que podemos realizar es convertirnos en transmisores de esta misma devoción a nuestros hijos, como nosotros la recibimos de nuestros padres. Enseñémosles, como recordaba San Bernardo, qué significa eso de “Mira la Estrella, invoca a María” para que puedan ir por la vida – sobre todo los

adolescentes y jóvenes, sabiendo que la misma edad los lleva a veces por caminos a veces arriesgados- con la seguridad de que, en manos de la Virgen, estamos siempre cerca de Jesús y no hay más alegría y seguridad que sentirnos parte de esta Familia en la que el Señor se nos ha hecho presente.

Ella, que pidió a Dios por nosotros, que por sus ruegos Dios derrame su bendición sobre todos nosotros.

MARTIRI DE SANT JOAN BAPTISTA

Ciutadella, 26/8/ 2022

Aquest darrer divendres d'agost l'Arxiprestat de Ciutadella celebra la memòria litúrgica del martiri de sant Joan Baptista, el precursor de Jesús. Ho fem a aquesta ermita emblemàtica de Sant Joan de Missa. Al Calendari romà és l'únic sant de qui es celebra tant el naixement, el 24 de juny, com la mort que va tenir lloc a través del martiri. La memòria d'avui es remunta a la dedicació d'una cripta de Sebaste, a Samaria, on, a mitjan segle IV, ja se'n venerava el cap. El seu culte es va estendre després a Jerusalem, a les Esglésies d'Orient i a Roma, amb el títol de Decapitació de sant Joan Baptista. Al Martirologi romà es fa referència a un segon retrobament de la preciosa relíquia, transportada, per a l'ocasió, a l'església de Sant Silvestre a Campo Marzio, a Roma.

Aquestes petites referències històriques ens ajuden a comprendre com antiga i profunda és la veneració de sant Joan Baptista. Als Evangelis es posa molt bé en relleu el seu paper respecte a Jesús. En particular, sant Lluç relata el seu naixement, la seva vida al desert, la seva predicació; i sant Marc ens parla de la seva dramàtica mort a l'Evangelí d'avui.

Joan Baptista comença la seva predicació sota l'emperador Tiberi, als anys 27-28 dC, i a la gent que es reuneix per escoltar-lo la convida obertament a preparar el camí per acollir el Senyor, a redreçar els camins desviats de la pròpia vida a través de una conversió radical del cor (cf. Lc 3, 4). Però el Baptista no es limita a predicar la penitència, la conversió, sinó que, reconeixent Jesús com «l'Anyell de Déu» que va venir a llevar el pecat del món (Jn 1, 29), té la profunda humilitat de mostrar en Jesús al vertader Enviat de Déu, apartant-se perquè Crist pugui créixer, ser escoltat i seguit.

Com a darrer acte, el Baptista testimonia amb la sang la seva fidelitat als manaments de Déu, sense cedir o retrocedir, complint la seva missió fins a les darreres conseqüències. Sant Beda, monjo del segle IX, a les seves Homilies diu així: «*Sant Joan va donar la seva vida per Crist, encara que no se li va ordenar negar Jesucrist; només se li va ordenar callar la veritat*» (cf. Hom. 23: CCL122, 354). Així, en no callar la veritat, va morir per Crist, que és la Veritat. Precisament per l'amor a la veritat no va admetre componendes i no va tenir por de dirigir paraules fortes als qui havien perdut el camí de Déu.

Veiem aquesta gran figura, aquesta força a la passió, a la resistència contra els poderosos. I ens demanam: d'on neix aquesta vida, aquesta interioritat tan forta, tan recta, tan coherent, lliurada de manera tan total per Déu i per preparar el camí a Jesús? La resposta és senzilla: de la relació amb Déu, de la pregària, que és el fil conductor de tota la seva existència. Joan és el do diví durant molt de temps invocat pels seus pares, Zacaries i Isabel (cf. Lc 1, 13); un do gran, humanament inesperat, perquè tots dos eren d'edat avançada i Isabel era estèril (cf. Lc 1, 7); però res no és impossible per a Déu (cf. Lc 1, 36). L'anunci d'aquest naixement es produeix precisament al lloc de la pregària, al temple de Jerusalem; més encara, es produeix quan a Zacaries li toca el gran privilegi d'entrar al lloc més sagrat del temple per fer l'ofrena de l'encens al Senyor (cf. Lc 1, 8-20). També el naixement del Baptista està marcat per la pregària: el cant d'alegria, de lloança i d'acció de gràcies que Zacaries eleva al Senyor i que resam cada matí a Laudes, el Benedictus, exalta l'acció de Déu en la història i indica profèticament la missió del seu fill Joan: precedir el Fill de Déu fet carn per preparar-li els camins (cf. Lc 1, 67-79). Tota la vida del Precursor de Jesús està alimentada per la relació amb Déu, especialment el període transcorregut en regions desertes (cf. Lc 1, 80); les regions desertes que són lloc de temptació, però també on l'home sent la seva pròpia pobresa perquè es veu privat de suports i seguretats materials, i comprèn que l'únic punt de referència ferm és Déu mateix. Però Joan Baptista no és només un home de pregària, de contacte permanent amb Déu, sinó també un mestre en aquesta relació. L'evangelista sant Lluç, en referir l'oració que Jesús ensenya als deixebles, el «*Parenostre*», assenyala que els deixebles formulen la petició amb aquestes paraules: «*Senyor ensenyeu-nos a pregar, com Joan va ensenyar als seus deixebles*» (cf. Lc 11, 1).